Prima și ultima dragoste
JILL SHALVIS

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „LUCKY HARBOR"

Ca organizatoare de nunți și fondatoare a site-ului *TyingTheKnot*, Callie vede tot ce implică mariajul: verighetele, rochia, zâmbetele și... suferința. Și aceasta din urmă este motivul pentru care este singură și dornică să rămână așa. Să fii părăsită în fața altarului poate avea asemenea consecințe. Însă când Callie revine în orășelul natal, descoperă că tipul de care a fost îndrăgostită nebunește în liceu este mai sexy ca oricând. Și o face să uite de ce și-a jurat că se va feri de dragoste și își va proteja inima...

Tanner este un scufundător cu un trecut nebunesc, dependent de adrenalină. Și acum, fiul lui adolescent a intrat, deodată, în viața lui. Cum ar putea Tanner să fie un model pentru puști, când el încă are de plătit pentru propriile greșeli? Este și așa teribil de tulburător faptul că minunata Callie a apărut în Lucky Harbor ca un vis frumos, punând la încercare hotărârea lui de a-și ține inima bine ferecată. Deși, când este în preajma ei, are tot mai des senzația că ar putea fi bărbatul pe care ea – și fiul lui – îl merită. Callie și Tanner au în comun un trecut care îi leagă de acest mic oraș. Dar vor putea avea, oare, și un viitor frumos împreună?

◆

„Dacă vă place romantismul contemporan,
va trebui să citiți romanele lui Jill Shalvis."
DreysLibrary.com

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Lira

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8301-4
9 786063 383014

JILL SHALVIS

Prima și ultima dragoste

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

capitolul 1

– Vreau o nuntă tradițională!

Callie Sharpe, organizatoare de nunți, era suficient de profesionistă pentru a nu tresări la această veste.

– O nuntă tradițională.

– Da, spuse clienta ei pe Skype. Domnișoarele de onoare vor să poarte cizme de cowboy, iar Jimmy vrea să mănânce covridogi la recepție. Ești în regulă cu ideea?

– Desigur, zise Callie în fața calculatorului. La urma urmelor, îi plăceau covridogii, așa că cine era ea să judece? Este ziua ta cea mare, așa că vom face oricum vei vrea!

Viitoarea mireasă zâmbi.

– Tu chiar te pricepi la nunți. Și arăți mereu atât de minunat. Îmi plac hainele tale. Pot să văd ce pantofi porți? Pun pariu că și ei sunt fabuloși.

Callie nu își pierdu zâmbetul politicos.

– O, dar acum vorbim despre nunta ta, nu despre pantofii mei. Hai să vorbim despre invitațiile...

– Te rog!

Callie oftă. În partea de sus, cât se putea vedea din ea la camera video, purta o bluză mătăsoasă și un blazer. Dincolo de cameră, purta colanți de yoga pe care-i folosea pe post de pijama și... papuci pufoși.

– Ups, zise ea. Mă sună cineva! Revin eu!

– Dar...

Se deconectă și se strâmbă.

– Scuze, îi zise ea clientei care nu o mai putea auzi.

Se întoarse la muncă, vizionând pagină după pagină noile rochii de mireasă ale sezonului, descărcându-le

pe cele care-i plăceau cel mai mult. Apoi trecu la cele mai noi modele de invitații. După aceea, la cele mai deosebite mărturii de nuntă și accesorii stilate.

„Tu chiar te pricepi la nunți!"

Din nefericire, era adevărat. Cândva, fusese și ea mireasă, cea mai naivă, mai plină de speranță și mai nerăbdătoare mireasă din câte existaseră vreodată. Ei bine, aproape mireasă. Ajunsese până la biserică înainte să fie părăsită, și, deoarece amintirea încă o mai durea, o îndepărtă. În schimb, se măritase cu altceva - își unise priceperea la IT cu iubirea ei secretă, adânc îngropată, pentru lucrurile romantice - și crease *TyingTheKnot.com*. Zilnic avea de-a face cu mirese autoritare, temperamentale și, în multe cazuri, nebune de-a binelea, toate căutându-și fericirea. Făcuse din îndeplinirea visului lor meseria ei.

Era epuizant. Obositor. Callie se întinse și se îndreptă spre peretele din sticlă. Apartamentul ei era unul dintre cele trei dintr-un depozit părăsit care fusese cândva fabrică de conserve, apoi sediul unui producător de apă sărată și, în anii '50, salon de petreceri. Clădirea nu era cine știe ce cămin, dar priveliștea făcea să merite lipsa izolării termice și temperatura scăzută dinăuntru.

În mare parte.

Astăzi, apele din Lucky Harbor erau de un albastru-azuriu minunat, cu pete albe de spumă ca urmare a vântului brutal de mijloc de noiembrie care bătea printre grinzile din fier, barele metalice și conductele termice inutile de deasupra ei.

Callie crescuse în acest orășel excentric de coastă din Washington, flancat de Pacific și de munții Olympic, și, cândva, putuse să iasă de aici suficient de repede. Avusese multe motive pentru asta, dar acum revenise și nu neapărat pentru că-și dorise.

În apă, paralel cu malul, înota un bărbat. Trecând pe lângă doc, se îndrepta spre capătul nordic și spre șirul de hale, inclusiv spre cea în care stătea ea.

Fascinată, privi mișcările ferme și se minună de viteza lui. Ar fi putut fi la fel de bine o mașină, având în vedere cu câtă eficiență tăia apa.

Callie intrase în acele ape, deși numai pe timp de vară. Nici măcar nu putea înota până la capătul docului și înapoi fără să își dea sufletul.

Dar bărbatul înainta.

Și înainta.

După mult timp, în cele din urmă se întoarse și se îndreptă spre mal, ajungând să stea în picioare când se apropie. După forța incredibilă pe care o arătase înotând în valuri, ea fu surprinsă să-l vadă șchiopătând pe nisip. Mai ales că nu vedea nimic în neregulă la el – cel puțin, nu de la această distanță.

El era în costum de scafandru și avea un soi de mască acoperindu-i capul și mare parte din față. Și-o îndepărtă căzând în genunchi, iar ea icni.

Tunsoare militărească, păr și ochi negri. Și o încordare a maxilarului care o făcea să creadă că ducea o viață grea.

Arăta exact ca... o, Doamne, el era.

Tanner Riggs.

În timp ce stătea acolo holbându-se, începu să-i sune telefonul cu melodia *I Love Lucy*, semnalându-i faptul că o suna bunica ei. Cu ochii încă ațintiți asupra plajei – și asupra bărbatului foarte atrăgător care acum își îndepărta costumul de scafandru –, se îndreptă spre telefon.

– Știai că Tanner Riggs este acasă? întrebă ea în loc de salut.

– Hei, bună și ție, nepoata mea tocilară preferată.

– Sunt singura ta nepoată, zise Callie.

– Ei bine, tot preferata mea rămâi, zise Lucille. Și, da, sigur că știu că Tanner este în oraș. Acum, locuiește aici. Draga mea, nu-mi urmărești pagina de Instagram, altfel ai fi știut asta – și mult, mult mai multe.

Nu intra ea pe așa ceva. Singurul motiv pentru care se întorsese în Lucky Harbor și nu se afla în San Francisco era bunica ei.

Tatăl lui Callie – singurul fiu al lui Lucille – fusese avocat. De fapt, ambii săi părinți fuseseră și, deși pensionați, tot apreciau lucrurile ordonate și logice.

Bunica Lucille nu era ca ei, iar părinții lui Callie erau convinși că bunica nu mai avea toate țiglele pe casă. Callie trăsese bățul cel scurt și venise să vadă ce era de făcut. Ajunsese de două săptămâni, stând în chirie, deoarece avea nevoie să poată lucra în liniște. Bunica ei îi împrumutase mașina, căci îi fusese respinsă cererea de reînnoire a permisului. Luau masa împreună zilnic – în mare parte prânzurile, căci viața socială a lui Lucille o făcea pe regina Angliei să pară o pierde-vară. Dar încă nu dăduse semne de nebunie.

Nu că în acest moment Callie s-ar fi putut gândi la asta, deoarece Tanner își dăduse costumul de scafandru jos, până la șolduri.

Măiculiță!

Mama mia!

Dumnezeule!

În liceu, o tocilară retrasă precum Callie fusese invizibilă pentru el. Asta nu stătuse însă în calea fanteziilor ei, când adolescentul Tanner Riggs fusese sprinten, dur și sălbatic în timp ce ajungeau la orgasm.

Era bine făcut, trecând de la adolescentul deșirat la bărbatul care arăta de parcă fiecare centimetru al trupului său era format numai din mușchi fermi, fără urmă de grăsime la vedere.

Oare era în continuare dur, sălbatic și aducător de belele?

Fără să-și dea seama de gândurile ei și de faptul că băiea, Tanner se îndreptă spre barca sport de cincisprezece metri andocată, unde se întâlni cu un adolescent care arăta exact ca el, cu părul negru, ochii negri și acel aer rebel. Callie tresări șocată. Dacă nu era vorba despre vreo călătorie în timp și Tanner nu revenise la vârsta de 15 ani, ea îl privea pe fiul ei.

Cei doi bărbați vorbiră o clipă, limbajul trupului adolescentului trădând nemulțumire și încordare, iar al lui Tanner – calmul, stoicismul și inexpresivitatea. Apoi încă fără tricou și cu costumul de scafandru lăsat mai jos de șolduri, Tanner sări cu ușurință în barcă și își făcu drum spre catarg, mișcându-se aparent fără efort, folosindu-și forța brațelor și a picioarelor. Avea ceva între dinți – o sfoară, văzu ea, iar inima ei aproape oftă puțin în vreme ce îl privea urcându-se cu o grație care-i tăie răsuflarea.

– Cu siguranță, are material de erou de romane, îi zise bunica ei în ureche, aproape făcând-o să tresară.

Uitase că vorbea la telefon.

– Înalt, brunet și cu atitudine în aparență, continuă bunica ei, dar, în adâncul sufletului, este un delicat.

Callie nu se putu abține și râse. Din punctul ei de vedere, nu exista nimic delicat la Tanner Riggs.

Nimic.

Nici trupul, nici mintea și, cu siguranță, nici inima lui.

– Mi-l amintesc, zise ea încet. Iar ceea ce își amintea frângea inima ei adolescentină. Trebuie să plec, bunico! Voi veni însă la prânz.

– Bine. Vreau să ți-l prezint pe tipul pe care cred că-l voi face noul meu iubit.

Callie își luă privirea de la Tanner și se uită la telefon.

– Stai așa... Ce? Sunt aici de două săptămâni, iar tu nu ai zis nimic despre asta.

– Da, ei bine, uneori, ești cam pudică în astfel de chestiuni.

– Nu sunt pudică.

– Și crezi că-mi pierd mințile, adăugă Lucille. Asta s-ar putea să fie adevărat.

– O, bunico!

– Adică seara trecută, mi-am pierdut ochelarii. Și erau chiar pe capul meu. Cineva mi-a zis că trebuie să mănânc mai multe afine ca să-mi stimulez memoria. Ceea ce îmi amintește să întreb: De ce nu-ți poți recupera memoria bând vodcă sau ceva bun?

Callie își masă fruntea, între ochi, pentru a alunga migrena care îi dădea târcoale.

– Să revenim la iubit...

– Ei bine, mai întâi, trebuie să-mi spui definiția ta pentru iubit, zise bunica.

Callie se holbă la telefon.

– Poate ar trebui să uităm de afine și să-ți verificăm nivelul hormonilor.

Lucille râse.

– Nu ți-am zis despre iubit pentru că mie și scumpului meu ne-ar plăcea să păstrăm discreția. Și, în plus, era un test, ca să văd dacă ai abilitățile mele de a adulmeca adevărul. Apropo, ai picat!

– Asta pentru că nu-mi place să-mi bag nasul? întrebă Callie, încercând să nu și-o imagineze pe bunica ei de peste 80 de ani cu un „iubit". Și conștientizezi că în oraș ai reputația de mijlocitorul neoficial al orașului în relația cu presa, da?

– Mda. Deși mă străduiesc să devină oficial – adică o slujbă plătită. Râse când Callie pufni. Jur, scumpo, zici că nici nu ești rudă cu mine. Și, în fine, cum se face că, deși tu ești cea care m-a învățat să folosesc computerul și rețelele de socializare, nu le folosești în favoarea ta?

– Vrei să spui de ce nu le manipulez? întrebă Callie. Și te-am învățat toate astea deoarece am crezut că îmbătrânești, că te plictisești și că o să-ți putrezească mintea. Nu știam că vei teroriza lumea cu asta!

Lucille râse.

– Mai am câțiva ani buni înainte să mă consider bătrână și plictisită. Și, nu-ți face griji, liftul meu încă urcă până la ultimul etaj. Vino, scumpo! Trebuie să pun abțibildul cu noul număr de înregistrare pe mașină. Tocmai l-am primit în căsuța poștală. Drăguț că statul îmi permite să plătesc pentru o mașină pe care nu mă lasă să o conduc, nu? Pentru a mai îndulci treaba, am cumpărat desert de la patiseria lui Leah. Face cele mai bune chestii de pe planetă.

Callie răsuflă zgomotos.

– Bine, aduc eu felul întâi, ceva comandat.

– Aș putea face faimosul meu pui prăjit.

Săptămâna trecută, Lucille arsese puiul și aproape că își incendiase casa. De aceea era „faimos". Mai bine spus, infam.

– Sunt la dietă, bâigui Callie.

– Ridicol, replică Lucille, evident indignată. Nu trebuie să ții dietă pentru a pune mâna pe un bărbat. Arăți fantastic! Adică ești puțin cam scundă, dar curbele tale sunt la modă acum. Și, sigur, s-ar putea să pari cam rece, dar dau vina pe inabilitatea părinților tăi de a iubi pe cineva mai mult decât pe ei înșiși.

Callie își înăbuși un râset. Era adevărat. Era produsul a doi iubiți din facultate care fuseseră atât de nebunește îndrăgostiți unul de celălalt, încât nimic nu penetrase cu adevărat cercul lor – nici măcar propriul copil. O crescuseră oarecum cu bunătate și căldură, dar educația ei o transformase într-o introvertită care prefera compania unui laptop decât a oamenilor.

– Nu încerc să pun mâna pe un bărbat, zise ea.

– Mda, ce păcat! Și, nu că vreau să pun presiune, dar știi că și Eric este prin zonă, nu?

Eric. La naiba! O durea stomacul numai când auzea numele fostului ei logodnic.

– Care Eric? întrebă ea relaxată.

Lucille chicoti.

– Grozavă fată! Un ton perfect normal. Dar, data viitoare, fără să eziți. Te-a trădat. Te avertizez că fostul tău logodnic – blestemat să-i fie sufletul! – s-a însurat și are un copil pe drum.

Callie își spuse că nu-i păsa că bărbatul care o părăsise la altar din cauza unei alergii severe neașteptate față de angajamente reușise să depășească așa-zisa alergie.

– Și nu știu sigur cât de mult plănuiești să rămâi în Lucky Harbor, continuă bunica ei, dar mă îndoiesc că vei fi suficient de norocoasă încât să-l poți evita. Este singurul dentist din oraș. Așa că întrebarea e cum stai cu dantura. E în stare bună? Folosești ață dentară zilnic? Ar trebui să o cam faci.

Callie se lovi cu capul de fereastră și, când ridică iar privirea, fu uimită să constate că Tanner se întorsese la debarcader și privea direct spre ea.

O clipă, i se opri inima.

– Trebuie să plec, bunico. Trebuia să fie singură pentru a procesa informațiile. Precum faptul că Eric era în oraș. Și, de asemenea, că prima ei iubire foarte dureroasă și umilitoare era, de asemenea, în oraș și se transformase în tipul din posterele cu „Cel mai sexy tip".

– Stai, zise Lucille. Adu salată, deoarece s-ar putea să ai dreptate în privința dietei. Cea care va fi norocoasă dintre noi două va trebui să se mențină în formă.

O, Doamne!

– Salată să fie! Încă la telefon, Callie se forță să se îndepărteze de fereastră, îndreptându-se direct spre frigider. Mai precis, spre congelator, unde avea două opțiuni. Înghețată sau vodcă?

– Grea decizie, zise bunica ei. Dar aș merge pe vodcă.

Era o decizie grea, dar, cum era încă devreme, iar ea nu era cea care încerca să se mențină în formă, alese înghețata. Mic dejun pentru campioni, nu? Scoase o lingură de lemn din sertar și desfăcu iute capacul cutiei cu înghețată, când își aminti. Înghețata conține zahăr. Zahărul face rău dinților. Iar durerea de dinți cere un dentist.

– Rahat!

– Ce-i? întrebă Lucille.

La naiba, avea nevoie de înghețata asta.

– Nimic.

– Ai auzit ce am zis despre Eric?

– Mda. Callie luă o gură. Voi folosi ața dentară. Acum, era mai în vârstă și mai înțeleaptă. Nu era mare lucru. În plus, armura ei de indiferență și cinism când venea vorba despre romantism și finaluri fericite avea să îi fie de ajutor. Voi fi bine.

– Vrei să te cuplez cu vreun tip sexy? Dar, fără supărare, scumpo, poți mai bine decât Eric oricum. Ascultă, voi face un sondaj pentru tine pe Tumblr și voi întreba cu cine vor oamenii să te vadă...

– Nu! Callie aproape se întoarse spre congelator. Nu, zise ea din nou, cu fermitate. Fără bărbați.

– Atunci, cu o femeie? întrebă Lucille. Este la modă să fii bisexual.

Uită de vodcă. Avea nevoie de o viață nouă. Poate pe Marte.

– Bunico, te iubesc, zise Callie. Te iubesc la nebunie, dar nu vreau să discut despre viața mea amoroasă cu tine.

– Vrei să spui lipsa ei?

Ea oftă.

– Sau asta.

– Bine, zise Lucille. Dar, ca să știi, putem discuta despre a mea oricând vrei.

– S-a notat!

– Adică este minunat ce efect pot avea asupra unui bărbat pastiluțele alea albastre, să știi. Poate să o țină așa ca Iepurașul Energizer...

– Chiar trebuie să plec, zise Callie repede. Ne vedem mai târziu!

Închise, apoi ea și înghețata ei se îndreptară spre fereastră.

Tanner plecase.

capitolul 2

Înghețata nu o ajută. Având nevoie de cofeină, Callie se întoarse în bucătărie înainte să își aducă aminte că i se stricase cafetiera cu o zi înainte.

La naiba! Va trebui să meargă în oraș. Și probabil să vadă oameni. Asta însemna să se descalțe de papuci și să-și tragă în picioare UGG-urile false. Ce mai înfățișare, dar nu avea de gând să socializeze. Era pur și simplu o ieșire de nevoie.

În lumina acestui fapt, se avântă direct în patiserie, crezând că intra și ieșea repede. Nu luase însă în considerație mirosul încântător, care-ți lăsa gura apă, și modul în care fu atrasă direct spre vitrina cu gogoși. O brunetă drăguță servea în spatele tejghelei.

– Te pot ajuta?

– Ești Leah? întrebă Callie.

– Da.

– Perfect. Se zvonește că faci cele mai bune deserturi de pe planetă.

– Adevărat, admise Leah.

– Atunci, voi lua o cafea mică și două gogoși pudrate cu zahăr, zise Callie, arătând spre vitrină.

– O alegere excelentă. Rezolvă toate problemele.

– Da? întrebă Callie.

– Ei bine, nu! Dar au un gust minunat!

– Este suficient, zise Callie.

Două minute mai târziu, pierdută în pofta de gogoși, uitase de hotărârea ei de a intra și a ieși repede. În schimb, grăbită să ingereze zahărul, căută un scaun liber în localul aglomerat. În cele din urmă găsi o masă și încercă să pară ocupată, astfel încât nimeni să nu ceară să o împartă. Dar, având în vedere coada lungă, soarta

îi era potrivnică. Ceea ce însemna că avea să fie nevoită să socializeze.

La naiba!

Asta ar trebui să facă parte din planul ei, decise ea. Să își ajute bunica și să învețe, de asemenea, să socializeze cu mai mult decât cu laptopul ei și cu vibratorul. Scuturând din cap ca pentru sine, mâncă, luând o mușcătură imensă, și poate că și gemu atunci când bunătatea delicioasă îi atinse limba. O, da! Fără îndoială, cea mai bună gogoașă cu zahăr farin de pe planetă.

Mai luă o îmbucătură, cercetând locul, iar apoi aproape că scuipă gogoașa când îl văzu pe bărbatul căruia îi venea acum rândul să fie servit. Era cu spatele la ea, dar nu avea cum să-i confunde acei umeri lați.

Tanner schimbase costumul de scafandru și purta acum niște blugi negri sexy și un hanorac subțire pe spatele căruia scria LUCKY HARBOR CHARTERS. Vorbea cu Leah, dar totodată cerceta locul - ca un militar antrenat să facă asta.

„Nu te uita spre mine", se gândi ea. „Nu te uita..."

El se uită. De fapt, acei ochi negri o țintuiră și se fixară în ai ei.

Prima ei reacție fu un val de căldură. Ciudat, căci nu mai simțise asta din cauza unui bărbat de mult timp - dar nu era complet surprinzător, căci Tanner era mai fierbinte decât păcatul. Un cub de gheață ar fi creat o reacție pe trupul lui.

Rușinea și realitatea o loviră. Se privi. Da, încă purta colanții de yoga și UGG-urile false. Perfect. Era îmbrăcată de parcă nu avea oglindă acasă. Chiar mai rău, nu era machiată, iar părul ei... ei bine, în general, buclele de un blond-roșcat, lungi, aveau propria personalitate. În dimineața aceasta, tot ce putuse face fusese să le prindă în vârful capului, iar ele rămăseseră acolo. Slavă Domnului că anul acesta era la modă cocul dezordonat.

Nu că o ajuta informația aceasta, deoarece, când o femeie este pusă față în față cu prima ei iubire, acea femeie vrea să arate atrăgătoare - și nu dezordonată.

- Este ocupat acest scaun? întrebă Tanner.

Callie brusc înghiți greșit. Zahărul intră pe tubul greșit și îi obstrucționă respirația. Când părăsise el coada și ajunsese lângă ea? Și, la naiba, de ce nu putea ea să respire? Ascunzând acest lucru, ea se strădui disperată să afișeze o atitudine rece, neafectată - cam greu de făcut în timp ce se sufoca.

Ochii lui negri erau calzi și plini de amuzament.

- Da? întrebă el. Nici o șansă?

Atunci ea înțelese că exista ceva mai rău decât asfixierea în public - el nu o recunoscuse.

La naiba! Într-o clipită, ea redeveni fata rușinoasă, tăcută și nesociabilă de odinioară. „Vorbește", își ordonă ea. „Spune ceva!" Dar, când deschise gura, tot ce ieși fu un scâncet.

Și un nor de zahăr pudră.

- Este în regulă, zise el și dădu să se întoarcă.

Asta o surprinse. Adolescentul îndrăzneț, rebel pe care-l cunoscuse cândva i-ar fi zâmbit fermecător și ar fi convins-o să facă ceea ce avea el nevoie.

Dar trecuseră mai bine de zece ani, iar ea bănuia să oamenii se mai schimbaseră. Ea cu siguranță se schimbase. În primul rând, nu mai era tocilara tăcută și studioasă cu acea inimă naiv de romantică. Nu, acum era o profesionistă agreabilă, îmbrăcată impecabil... Își ținu picioarele ascunse și decise că situația putea fi favorabilă. Faptul că nu o recunoscuse însemna că putea face o nouă primă impresie. Nu trebuia să fie o tocilară. Putea fi tot ce dorea. Sau, mai corect, tot ce reușea să scoată în acel moment.

- Așteaptă! strigă ea - poate puțin cam tare.

Sau prea tare.

Jumătate dintre oamenii din patiserie se întoarseră spre ea. Apoi, în următoarea clipă, toți păreau

să-și fi amintit bunele maniere și se prefăcură ocupați. Coborându-și privirea, Callie făcu semn spre scaunul liber.

– Ia loc, îi zise ea lui Tanner. Este al tău!

El trase scaunul cu piciorul și se așeză. Sorbindu-și cafeaua, o privi prin aburul care se ridica din ceașcă, afișând o grație masculină relaxată.

Ea încercă să pară măcar pe jumătate la fel de relaxată, dar nu era. Nici pe departe. Și avea o problemă. O problemă dublă.

Prima, masa era mică. Sau poate că erau picioarele lui Tanner prea lungi, căci, indiferent de cum se mișca ea, părea să se tot lovească de coapsa caldă, puternică de sub masă.

Și, doi, ochii lui. Aveau o culoare intensă, închisă, precum ciocolata topită.

Dumnezeule, ea adora ciocolata neagră topită.

Dar el nu își amintea de ea. O lovitură pentru stima ei de sine deja fragilă și acoperită cu zahăr farin. Își dorea să nu-i fi păsat.

Dar era blestematul de tip de care fusese îndrăgostită în liceu.

Cum trece cineva peste asta? Sigur se prescrisese până acum. La urma urmelor, el o făcuse să se simtă devastată și nici măcar nu observase.

Ca să fie sinceră, pe atunci, el avea alte lucruri pe cap. Ea era o liceană în primul an ciudată și tăcută, iar el era în ultimul an de liceu și era starul echipei de fotbal a orașului. Ea îl iubise în tăcere până când el absolvise și plecase din oraș. Ea știa că povestea lui era mult mai complicată, dar biata ei inimă romantică rămăsese devastată de absența lui timp de doi ani. Apoi, în ultimul ei an de liceu, Eric se mutase vizavi. El și Callie începuseră o relație. Rămăseseră împreună și, în ultimul ei an de facultate, ea plănuise nunta cap-coadă – complet, de la culoarea rochiilor domnișoarelor de onoare

până la plaja izolată unde aveau să-și facă jurămintele și la porumbeii care aveau să fie eliberați după ce...

Mda, exista un motiv pentru care își înțelegea așa bine clientele - viitoare mirese. Cândva, fusese și ea o mireasă sărită de pe fix. Dar ea crezuse sincer că Eric avea să fie mirele perfect și soțul perfect. La urma urmelor, petrecuse ani buni făcând-o fericită.

Până în momentul în care o lăsase baltă la altar.

- Ești bine? întrebă Tanner.

- Sigur.

Doar pierdută în trecut. Dar ea o terminase cu trecutul și mai luă o mușcătură pentru a dovedi cât de în regulă era. Proastă mișcare. Se dovedi că era greu să înghiți ca lumea odată ce te înecaseși. Apoi își corectă rapid greșeala dând niște cafea fierbinte pe gâtul deja iritat și peste o bucată de gogoașă care nu voia să alunece, așa că începu să tușească.

Simți cum gogoașa îi fu îndepărtată din mână, apoi cafeaua. Tanner se ridică și veni spre ea, lovind-o peste spate în timp ce ea tușea.

Și tușea.

Da, avea să moară acolo, în colanți de yoga și UGG-uri false.

- Stai așa, zise Tanner și se îndreptă spre tejgheaua patiseriei.

Din străfundurile minții ei, ea observă că el nu ținu cont de coadă și vorbi direct cu Leah, aflată în spatele tejghelei, care îi oferi repede un pahar cu apă.

Apoi se întoarse, punându-l în mâinile lui Callie.

Politicoasă și rușinată, ea luă o gură de apă, își șterse nasul și ochii care-i lăcrimau cu un șervețel și în cele din urmă se așeză la loc.

- Sunt bine.

Tanner o privi îndelung, ca și cum voia să se asigure că ea nu avea să facă vreo criză, apoi se așeză pe scaun.

Callie deschise gura, dar el clătină din cap.

– Nu încerca să vorbești, zise. De fiecare dată când o faci, aproape că îți dai duhul.

– Dar...

El ridică dintr-o sprânceană și arătă spre ea, iar ea își ținu gura. Și oftă. Voia să-l întrebe despre șchiopătat, dar el avea dreptate. Probabil nu putea vorbi fără să se înece iar.

Ce mai nouă primă impresie făcuse!

O femeie intră în patiserie, îl căută cu privirea pe Tanner intenționat și cu interes, și, în mod uimitor, el se aplecă mai aproape de Callie, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul celei mai fascinante conversații.

– Te acomodezi bine în oraș în noua ta locuință? întrebă el.

– Noua locuință?

– Am văzut că mă urmăreai de la fereastră.

Fu cât pe ce să se înece iar.

Serios? Ea ridică mâna când el dădu să se scoale de pe scaun, împinse cu puțină apă firimiturile care-i rămaseseră în gât și îi făcu semn că era în regulă.

– Scuze, o dimineață grea.

– Să ne întoarcem la partea fără vorbit, zise el.

„Mda", se gândi ea. „Bună idee."

Trecură câteva minute, timp în care Callie fu incredibil de conștientă că piciorul lui le atingea ocazional pe ale ei. Alt moment de panică. Deoarece acum conștientiză că era captivă, obligată să aștepte ca el să plece primul, ca să nu poată vedea cum era îmbrăcată.

Dar el părea al naibii de confortabil și deloc grăbit să meargă undeva.

Ea trase cât putu de cafea și aruncă o privire gogoșii rămase. Și-o dorea mai mult decât următoarea gură de aer, dar nu avea încredere în propria persoană. Și ce voise el să spună, cum că o văzuse urmărindu-l? Nu se uitase la el. Cel puțin, nu tot timpul.

– Nu te urmăresc, zise ea.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Nu o fac. Nici nu te pot vedea de la fereastra mea. Ea așteptă o clipă să fie trăsnită din cauza minciunii. Priveam apa, clarifică ea. Mă calmează.

- Cum zici tu. Părea amuzat în timp ce își bea ultima gură de cafea. Deci, dacă mă voi ridica și voi pleca, te vei îneca din nou?

Amuzant.

- Cred că sunt în siguranță acum, zise ea tăios. Și, oricum, voi fi cuminte și voi renunța la gogoși. Pentru totdeauna.

Sau până pleca el.

- Mult succes cu asta, zise el, încă amuzat, lua-l-ar naiba! Dar, după cum deja știi, dulciurile lui Leah dau dependență. El aruncă o privire prin încăpere, precaut. O zări pe bruneta încrezută care zăbovea lângă ușă. Pot să te conduc? întrebă el.

Sub nici o formă! Dacă se temea de bruneta încrezută, era pe cont propriu. Nici gând ca ea să își dezvăluie jumătatea inferioară. Cu ceea ce sperase a fi un zâmbet politicos, însă dezinteresat, clătină din cap. Nu intenționa să se miște până când el nu avea să plece.

Chiar atunci, copilașul de la masa din spatele ei scăpă suzeta. Alunecă sub cizmele ei.

Începu să plângă.

Împingându-și scaunul, Callie o ridică și i-o oferi mamei zâmbind, înainte să conștientizeze că se mișcase suficient pentru ca trupul ei să poată fi văzut. Cu o grimasă mentală, se furișă repede din nou la masă și îi aruncă o privire lui Tanner.

El zâmbea.

- Drăguț, zise el.

Ea oftă.

- Eram pe fugă.

- Nu, vorbesc serios, zise el. Drăguț.

Drăguț? Cățelușii și curcubeiele sunt drăguțe. Cândva, demult, petrecuse prea mult timp visând că el o va considera atât de irezistibil de sexy, încât să o lipească de perete și să o sărute cu patos.

Iar el o considera drăguță.

– Poate că data viitoare ar trebui să stai departe de gogoșile pudrate cu zahăr, zise el. În caz că nu este nimeni prin zonă să te salveze.

– Îmi place să trăiesc periculos, replică ea, și, cum fusese o declarație atât de ridicolă, ca să nu mai spună că era și foarte neadevărată – trăia departe de pericol și mereu o făcuse –, râse ușor.

El îi zâmbi, și era un zâmbet atât de frumos, încât îi dezlegă limba.

– Nu-ți amintești de mine.

– Sigur că îmi amintesc, zise el și se ridică de la masă. Privirile li se întâlniră. Serios acum. Ai grijă!

Apoi se îndreptă spre ușă.

Nu. El chiar nu își amintea de ea. Totuși, ea îl privi plecând.

Bine, îi privea fundul fantastic îndepărtându-se. La urma urmelor, era rușinată și poate puțin iritată, dar nu era moartă.

capitolul 3

Tanner Riggs se născuse dependent de adrenalină. Îl însoțise pe când juca fotbal, pe când fusese pușcaș marin și pe când pusese explozibil pe platforme de foraj, așa că erau puține lucrurile pe care nu le văzuse sau nu le făcuse.

Așa că ar fi trebuit să vadă semnele faptului că avea să se aleagă praful de acea zi înainte ca unul dintre clienți să se piardă cu firea la șase metri în adâncul oceanului.

Tanner conducea Lucky Harbor Charters cu cei mai apropiați prieteni, Sam și Cole. Organizau tururi de coastă, duceau oamenii să pescuiască în ape adânci, să facă scufundări, să observe balenele – orice voiai ei făceau –, și, deși afacerea luase avânt, era de obicei o treabă inofensivă comparativ cu fostele sale locuri de muncă.

Coborâse cu ultimul lor client, un anume Michael Soder, un scufundător licențiat aflat în luna de miere. Purtau amândoi costume speciale în acest noiembrie răcoros, când apele nord-vestice ale Pacificului erau cu adevărat reci, și tocmai trecuseră printr-o porțiune arcuită făcută din pietre și gresie. Michael se trăsese mai aproape de dig pentru a examina o creatură Marină și își lovise masca de o rocă.

Nu era sfârșitul lumii, căci masca în sine nu avea nimic de-a face cu abilitatea lui de a respira. Numai că acum nasul nu îi era acoperit, așa că, dacă încerca să inspire, plămânii aveau să i se umple în mod neplăcut cu apa mării. Tot ce trebuia să facă era să-și rearanjeze masca. O sarcină elementară, ușoară, iar Tanner rămase pe față, așteptând ca Michael să o facă.

Dar nu o făcu. Bule începură să se ridice într-o agitație crescândă, iar Michael scăpă masca de tot. Panicat, se lovi de peretele de rocă, făcând ochii mari în timp ce masca se îndepărta de el.

Tanner o prinse, îl prinse și pe Michael de braț și îi întinse masca.

Dar Michael era pierdut, zbătându-se ca un pește în cârlig, complet înnebunit de frică.

Rahat! Tanner îl strânse și mai tare și lipi masca de fața lui Michael.

Tipul continuă să se zbată până când Tanner îl prinse de ambele brațe și îl privi calm și ferm, încercând să-i inducă și lui starea de liniște.

Dură mult, dar, în cele din urmă, Michael se relaxă puțin. Când păru să se adune, Tanner îl ghidă afară din zona boltită.

Aflați din nou în ape deschise, se opri și verifică masca lui Michael. Acum era fixată, dar ochii lui erau încă tulburi și speriați. Rahat. Tanner verifică pompa submersibilă de presiune a tipului și o descoperi mai jos decât ar fi trebuit, probabil pentru că inhalase jumătate din aer din cauza atacului de panică.

Era destul de ușor să-l conecteze la sursa alternativă de aer, dar în acel moment totul se sfârșise. Nu exista nici o șansă ca Michael să își revină la timp pentru a se bucura de experiență, iar Tanner oricum nu voia să riște. Instinctul îi fu confirmat când arătă spre suprafață, iar Michael încuviință rapid din cap.

Folosind compensatorul lui Tanner, înotară aproape unul de celălalt, fără ca Tanner să-și ia ochii de la presiunea aerului în timp ce se îndreptau spre punctul de oprire sigur, acolo unde - conform protocolului - aveau să rămână trei minute înainte de a ieși la suprafață.

Michael încercă de două ori să iasă mai devreme, ceea ce făcu acele trei minute extrem de lungi.

Dacă ar fi fost cu adevărat o urgență, Tanner i-ar fi permis, dar Michael nu era un novice. Cunoștea

regulile. De aceea situația era anormală. Verificaseră barca înainte, iar Michael – dându-se mare în fața miresei lui, care nu era licențiată și, prin urmare, rămăsese pe barcă, la căldură și în siguranță – se comportase foarte bărbătește și plin de el. Tanner ar fi trebuit să anuleze scufundarea chiar atunci. Acum, îi venea să-și tragă vreo două că nu o făcuse.

De fapt, îi cam venise să își tragă vreo două în ultima vreme – mai concret, în dimineața zilei anterioare, la patiserie, în prezența unei blonde-roșcate adorabil de sexy care se înecase cu gogoașa.

Să stea alături de ea fusese cel mai interesant lucru din acea săptămână. La naiba, din acea lună. Își dorea să fi stat mai mult.

Fusese un prost!

Când ajunseră în sfârșit la suprafață, Michael gâfâia, scuipa și înghițea o grămadă de apă. Tanner îl ținu cu fermitate, scoțându-și mușchiul.

– Relaxează-te, îi ceru în timp ce Michael începu instinctiv să se lupte. Te voi duce pe platforma de înot din spatele bărcii.

– Pot să o fac, zise Michael încăpățânat.

Pe dracu', nu. Pierduse șansa.

– Mă ocup eu, zise Tanner cu o privire fermă care reuși să-i dea de înțeles că nu avea să mai suporte alte prostii.

Tanner înotă cu el spre barcă, iar Cole, căpitanul și totodată mecanicul-șef, se afla acolo, așteptând să-l scoată pe Michael din apă.

Aceasta era frumusețea unui partener al cărui instinct era ascuțit precum o lamă. Niciodată nu te lăsa la nevoie.

– Ce dracului s-a întâmplat? șopti Cole către Tanner.

– Habar nu am, zise el. Dar voi afla.

Privi spre Michael, acum ghemuit în păturile în care-l înfășurase Cole.

Tanner se chirci în spatele lui, ignorând protestul ascuțit al piciorului său suferind.

– Ce s-a întâmplat acolo?

În spatele lor, Cole vorbea prin radio cu Sam, șeful operațiunilor. Sam voia să știe dacă era nevoie să aștepte o ambulanță la mal. Cole îl privi pe Tanner.

Michael clătină din cap cu vehemență.

– Nu am nevoie de îngrijiri medicale. Am nevoie de o lobotomie.

Tanner nu îl contrazise.

– Vorbește-mi!

– Anul trecut, am avut parte de o scufundare cu probleme în Mexic, zise Michael. Mi-a declanșat claustrofobie. Voiam să trec peste.

Peste capul lui, Tanner întâlni privirea rece a lui Cole. Dacă nu l-ai fi cunoscut bine, nu ai fi ghicit cât de nervos era. Dar era – și la fel și Tanner. Fiecare client al lor trebuia să completeze o mulțime de formulare. Una dintre nenumăratele întrebări era: „Suferiți de claustrofobie?"

Era evident că Michael mințise. Acum, nu mai avea ce face. Erau norocoși că scăpaseră doar cu atât.

Soția lui Michael zâmbea și făcea poze în timp ce ei ieșeau din apă.

– Nu a durat mult, zise ea, ignorând ceea ce se petrecuse jos. V-ați distrat?

Michael îi aruncă lui Tanner o privire timidă, apologetică.

– Da, zise el.

Soția lui radia.

– Cum faci asta? îl întrebă încet Michael pe Tanner. Să rămâi mereu atât de calm?

În primul rând, scufundările erau pentru el ceva la fel de natural ca respirația. La fel și înotul. În al doilea rând, viața lui nu fusese neapărat o plimbare în parc. Faptul că acum deținea o treime dintr-o companie care consta dintr-un depozit, o curte, chei, doc, o baracă și o barcă Wright Sport de cincisprezece metri, unde el era

instructorul principal de scufundări și expert în comunicare, era floare la ureche comparativ cu ceea ce făcuse anterior.

– Este meseria mea, zise el.

– Meseria ta îți dă nervi de oțel?

– De fapt, zise Cole optimist, viața lui i-a făcut nervii de oțel.

Michael arăta de parcă ar fi crezut că toată treaba asta era foarte mișto. Cândva, lui Tanner i-ar fi plăcut să fie privit astfel. În liceu, de exemplu, când trăia din impulsuri de adrenalină.

Acum, actele prostești nu îl mai încântau. De fapt, își făcuse un țel în viață din a nu mai fi prost vreodată.

O oră mai târziu, el, Cole și Sam se aflau la Love Shack, barul și restaurantul local din Lucky Harbor. Comandară o porție de aripioare picante și un țap de bere. Ca de fiecare dată, ridicară halbele și ciocniră.

– În cinstea lui Gil! zise Sam.

– În cinstea lui Gil! zise Cole.

– În cinstea lui Gil! repetă Tanner și simți, ca de fiecare dată, acea înțepătură la auzul numelui.

Gil fusese – și în multe privințe încă era – al patrulea muschetar al grupului lor foarte unit. Era mort și îngropat de doi ani, dar asta nu șterse golul lăsat în inima lui Tanner. Pierderea lui Gil în golf după un incendiu pe o platformă petrolieră schimbase viața lui Tanner. Sau poate se întâmplase deoarece aproape că își pierduse în același timp propria viață. Amintindu-și, își masă piciorul, care îl durea al dracului de tare astăzi.

Privirea lui Sam alunecă spre gestul lui.

– Sunt bine, zise Tanner.

Sam și Cole schimbară o privire enervantă cu subînțeles.

– Sunt, zise el.

– Aha. Cole dădu iama în aripioare. L-am văzut pe Josh săptămâna trecută. A zis că ai rămas dator cu o programare.

Probabil era adevărat. Dar doctorul Josh Scott, un vechi prieten și un medic excelent, nu-i putea vindeca piciorul. Tot ce fusese posibil fusese făcut deja.

– Schimbă subiectul!

– Fie, zise Cole. Cum a fost cina cu Troy seara trecută?

Troy era copia în miniatură de 15 ani a lui Tanner, care, până acum două săptămâni, locuise în Florida cu fosta soție a lui Tanner, Elisa.

– Bine, zise el. Cred că în tot timpul ăsta am reușit să schimbăm patru fraze întregi.

– Ce progres, comentă Cole.

– Este adolescent, zise Sam. Patru propoziții înseamnă un miracol.

În plus, era mult mai bine decât reușiseră în trecut Tanner și Troy. N-o fi el Tatăl Anului, dar, spre deosebire de tatăl său, care plecase când Tanner avea cinci ani, el încerca.

– Și nu este ca și cum tu ai fost o dulceață la 15 ani, îi reaminti Cole.

Tanner îl privi pe deasupra halbei.

– Ce aveam eu la 15 ani?

Cole râse, dar, când Tanner îl țintui cu privirea, începu să tușească.

– Erai un golan. Rebel. Incontrolabil. Mereu căutai belele. Se întoarse spre Sam. Corect?

Sam îndesă un cartof pai în gură.

– Cum spui tu, zise Cole dezgustat și arătă cu degetul spre fiecare din ei. Amândoi erați niște ratați.

– Și totuși, ieșeai cu noi, zise Tanner.

– Ei bine, cineva trebuia să vă țină pe linia de plutire, nemernicilor! Și știi cum sunt adolescenții, îi zise el lui Tanner. Îți va trebui timp pentru a stabili o relație cu el. Timp și efort.

Tanner era mai mult decât dornic să depună efort. De fapt, niciodată nu se străduise atât în vreo altă privință precum o făcuse în încercarea de a fi tată, dar adevărul era că uneori părea mai ușor să despartă M

Roșie. Nu era pentru cei slabi de înger să fie părinți de adolescenți.

– Am auzit că a fost concediat, zise Sam. Cum că s-a comportat nepotrivit cu șeful sălii de jocuri.

– Mda, zise Tanner și clătină din cap. La 15 ani, el mergea la școală, apoi la antrenamentele de fotbal, după care lucra la magazin pentru bani de benzină și asigurarea auto, înainte ca, în cele din urmă, să meargă acasă și să aibă grijă de locuință în locul mamei lui singure. În comparație cu a lui, viața fiului său era floare la ureche. Nu de asta sunt nervos.

– Este pentru că a fost dus la secția de poliție pentru că a umplut mașina directorului cu coji de arahide? întrebă Cole.

– Pun pariu că este pentru că, după aceea, a încărcat o poză cu isprava lui pe Facebook, zise Sam.

– Zice că nu a făcut-o el, că cineva i-a spart contul și a publicat poza ca să-l bage în belele. Tanner își trecu mâna peste față. Dar, chiar dacă a făcut-o, Dumnezeule! Eu cel puțin eram suficient de deștept încât să nu-mi documentez infracțiunile.

Sam clătină din cap.

– Nu mereu. În clasa a șaptea, când erai îndrăgostit de fiica primarului, ai furat instalația pomului de Crăciun din oraș și ai folosit-o pentru a-i decora curtea din față și apoi, când toți s-au scandalizat din cauza furtului, ai fost prins în flagrant încercând să returnezi instalația.

Cole începu să râdă când își aminti și își vărsă berea. Tanner bănuia că era un lucru rău faptul că spera ca acesta să se înece cu ea.

– Bine, fie, zise el. Deci aschia nu sare departe de trunchi.

– Poate este karma, comentă Sam. Erai rebel și prost, iar acum el îți calcă pe urme.

Sam glumea numai, dar, din punctul de vedere al lui Tanner, atitudinea nepotrivită a lui Troy era vina lui. Își amintea foarte bine furia interioară de a fi un copil care

fusese părăsit de tatăl său. Și, nu, Tanner nu-l părăsise pe Troy, dar puștiul nu vedea lucrurile așa.

Tanner fusese el însuși un adolescent când aflase că avea să fie tată. Ca un tânăr de 17 ani fără mijloace de a se întreține – și cu atât mai puțin pe fata cu care se culcase într-o noapte pe o plajă după o petrecere, făcuse tot ce putuse. Asta implicase faptul că se însurase cu Elisa pentru a le da ei și copilului lor numele lui, renunțând la bursa avantajoasă în fotbal pentru a se înrola în Marină, maturizându-se al naibii de repede.

Elisa îl părăsise la scurt timp după nașterea lui Troy și se mutase cu bebelușul în Florida pentru a locui cu bunicii ei, dar Tanner făcuse tot ce putuse pentru a se asigura că avea cum să-i întrețină pe amândoi, precum și pe mama lui.

Când el și băieții se întorseseră prima dată în Lucky Harbor din Golful Mexic, îi ceruse Elisei custodia, cel puțin parțială. Ea refuzase, și, în ultimii doi ani, Tanner făcuse tot ce putuse de la o distanță de 5 000 de kilometri, vizitându-l pe Troy cât mai des, sunându-l, scriindu-i...

Și apoi, cu două săptămâni în urmă, Elisa se răzgândise, apărând în oraș cu Troy și cu iubitul Dan. Brusc, era în favoarea custodiei comune pentru fiul lor.

Nefiind prost, Tanner profitase imediat, dar existau probleme pe care nu le anticipase. Precum atitudinea nepotrivită a lui Troy, resentimentul și ura înnăscută pentru o figură autoritară – la care aparent Tanner se pricepea de minune.

– Dacă puștiul îți seamănă cât de puțin, zise Cole, și știm toți că este exact ca tine, atunci, cheia este să-l ții ocupat. Tocmai a pierdut o slujbă. Ce-ar fi să-i dai una?

– Îmi place, zise Sam. Barca are nevoie de îmbunătățiri masive, docul trebuie neapărat curățat, iar echipamentul are nevoie de verificarea sezonieră – fiecare centimetru al fiecărei piese din echipament trebuie curățat.

– Și ai încredere într-un adolescent de 15 ani furios pe lume să facă asta? întrebă Tanner neîncrezător.

– Este mai bine decât să o facem noi, zise Sam pragmatic. Oricum, deja este pedepsit în privința a orice, cu excepția școlii, corect? Probabil crede că viața lui s-a sfârșit. Îi-ai face o favoare și ai nevoie de asta. Ai nevoie să-ți fie dator.

– Este o idee minunată, zise Cole.

De fapt, Tanner nu își putea imagina o idee mai proastă. Dar așa-zișii lui prieteni rânjeau la el.

– Rahat, zise el, iar ei începură să râdă. El făcu semn către Sam. Tu urmezi, să știi. Te însori într-o lună. Treaba asta cu copiii te va prinde din urmă, iar eu abia aștept. O să mă prăpădesc de râs.

– Ești rău, omule, comentă Sam.

– O să-ți intri în rolul de tată, îi zise Cole lui Tanner, bătându-l pe umăr. Mai devreme sau mai târziu.

Dumnezeule, spera asta, dar ar fi fost mai bine mai devreme decât mai târziu. Problema era că Tanner avea abilități de supraviețuire incontestabile, un set îndoielnic de abilități de viață și categoric nici urmă de pricepere în rolul de tată, din câte se știa.

capitolul 4

Callie fu trezită înainte de ivirea zorilor de un apel din partea unei mirese panicate care decisese că voia să fugă în loc să se prezinte la nunta ei elaborată care urma să aibă loc în două zile.

– Nu știu la ce mi-a stat capul, se plânse Lacey. Toată nebunia asta. Vreau să anulez.

Callie avea multă experiență cu genul acesta de apeluri. Dar, până ieri, Lacey fusese extaziată în privința evenimentului, gândindu-se până și la culoarea ojei pe care voia să o folosească pe câinele ei, un terier Yorkshire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Callie, bâjbâind spre bucătărie pentru a-și face cafea înainte să-și amintească faptul că nu mai avea cafetieră.

– A început aseară, zise Lacey. Joe a zis că vorbesc numai despre nuntă și că s-a săturat. Îți vine să crezi? Toată munca pe care am depus-o, iar el s-a săturat înainte să se petreacă!

Callie deschise congelatorul și se holbă la înghețată. „Nu", își zise ea vehementă. „Nu vei mânca înghețată la micul dejun."

– Uneori, mirii se simt puțin lăsați pe dinafară, asta-i tot, zise ea. L-ai putea implica în anumite decizii. Poate te-ar putea ajuta să aranjați florile la locația pentru recepție sau...

– Nu pot avea încredere în el în privința florilor! strigă Lacey. Credea că ne putem descurca și fără flori, zicând că nu vede unde e problema. Apoi a încercat să-mi spună că aranjarea la mese este greșită, că unchiul lui, Bob, nu poate sta lângă mătușa lui, Judy, deoarece se vor omorî. S-a găsit acum să-mi spună! Știi cât de greu este să aranjezi oaspeții la mese cu numai șase locuri?

Da. Callie știa exact. Oftând, închise frigiderul.

- Voi reașeza eu oaspeții la mese pentru voi.

- Minunat! Dar poți să îi faci un transplant de personalitate logodnicului meu? întrebă Lacey. Nu? Atunci, vreau să fug! Ești organizatoarea mea de nunți virtuală, mă poți ajuta să fug sau nu?

Callie răsuflă din greu.

- Da. Dar vreau să-mi faci o favoare. Îți amintești cum te-a cerut de soție Joe? A fost exact așa cum i-ai cerut tu, în fața familiei și a prietenilor, pe plajă, la apus. Ba chiar ți-a oferit exact inelul pe care l-ai vrut, acela cu cel mai mare diamant pe care și-l putea permite.

Lacey oftă visătoare.

- Da. A făcut asta pentru mine.

- Ar face orice pentru tine, zise Callie. Și, dacă dă voce gândurilor lui în fața ta, ești deja cu un pas în față în căsnicie. Înseamnă că voi doi comunicați. Tot ce trebuie să faci este să-l asculți și să-l auzi. Se simte lăsat pe dinafară, Lacey, asta-i tot. Găsește o cale prin care să-i permiți să te ajute.

- Chiar crezi că asta va rezolva problema?

- Fără nici un dubiu, zise Callie. Vorbește cu el. Și, dacă după aceea tot vei vrea să evadezi, te voi ajuta. Sună-mă diseară!

- Bine! Mulțumesc, Callie! Ești magică!

Da. era. Era magică în a crea iluzia că romantismul dura pentru totdeauna în ciuda faptului că statisticile arătau că Lacey și Joe nu aveau să ajungă să aniverseze doi ani de căsnicie.

Dumnezeule, chiar avea nevoie de o meserie nouă. Și, posibil, și de o viață nouă.

Făcu duș și își trase pe ea o altă ținută „de muncă" – o bluză drăguță și un blazer și... colanți confortabili – pentru câteva apeluri pe Skype. O oră mai târziu, stomacul îi ghiorțăia zgomotos, de auziră și clienții. Instinctele ei proaste, deja faimoase, se războiau cu dorința

de a se întoarce la patiserie pentru a-și hrăni noua dependență de gogoși.

Și poate să vadă dacă Tanner era din nou acolo. O greșeală inevitabilă, desigur.

În ziua anterioară luase prânzul cu bunica ei. Îl întâlnise pe candidatul la statutul de iubit, care se dovedise a fi domnul Wykowski, un pensionar de peste 80 de ani, un geniu care arăta ca un curățător de țevi cu ochi. Un curățător de țevi îndoit. Dar era cald, blând și foarte răbdător. Trebuia să fie, având în vedere că ieșea cu bunica ei.

Lucille o pusese la curent pe Callie cu ultima bârfă din oraș, precum și cu ceea ce știa ea despre Tanner. Îi tăiase respirația vestea că fusese prins într-un incendiu și că aproape își pierduse viața, dar acum el era bine. Văzuse cu ochii ei. Dar, în mod evident, încă îl mai supăra piciorul, însă, din câte înțelesese ea, fusese norocos că încă îl mai avea.

Nici nu își putea închipui prin ce trecuse el, dar vestea despre curajul său nu făcuse decât să-i stârnească și mai mult curiozitatea în privința lui. Ceea ce însemna că nu putea să se încreadă în sine că nu avea să se comporte ca șoarecele ăla mic de bibliotecă patetic care fusese cândva.

În orice caz, nu putea merge la patiserie. Avea planuri pentru micul dejun cu două vecine, Becca și Olivia. Cele trei se împrieteniseră, iar Callie era recunoscătoare să le aibă în acest oraș în care nu se mai simțea ca acasă.

Când crescuse aici, nu avusese mulți prieteni. Cea mai bună prietenă a ei din școală, Hannah, murise de cancer în urmă cu cinci ani. Pierderea ei îi făcuse mai ușoară distanțarea.

Își părăsi apartamentul și ciocăni la Olivia, care stătea vizavi. Olivia scoase capul, purtând o cămașă bărbătească cu nasturi și cam atât, după câte se părea.

– Un nou look? întrebă Callie.

Olivia râse și își trecu mâna prin părul răvășit.

- Mda. Hmm, a fost totul în regulă noaptea trecută? Ai dormit bine?

Callie se sprijini de perete.

- Adică, dacă am auzit ceva din cuibul tău de nebunii după ce ai băgat ceva în țevi?

Olivia zâmbi.

- Șosete. De data asta, am folosit șosete. Mai bune decât sulurile de hârtie igienică.

- A funcționat perfect, zise Callie. Chiar mai eficientă decât izolarea pe care nu o avem.

- Bine. Olivia zâmbi ușurată. Nu voiam să se repete noaptea trecută. Apropo, încă îmi pare rău.

Din nefericire, clădirea era atât de prost construită, încât se puteau auzi inclusiv strănutând. Și mai mult. Și, în cazul Oliviei, fusese mult prea mult în ultima vreme, mulțumită noii ei relații cu Cole, unul dintre partenerii de afaceri ai lui Tanner.

- Nu-ți face griji, zise Callie. Îmi pun dopurile de urechi ca măsură de precauție.

Olivia bombăni.

- Chiar trebuie să-i spunem proprietarului să facă ceva în privința izolării fonice. Ascultă, în legătură cu micul dejun... am... ceva.

- Aha, zise Callie râzând. Lasă-mă să ghicesc! Ceva înalt, fermecător, cu ochi verzi, căruia i se spune Cole?

Olivia își mușcă buza inferioară.

- A andocat abia pe la 3.00 dimineața, și avem nevoie de câteva ore în plus de somn.

- Am priceput, zise Callie. Mă duc la Becca. Vom face un mic dejun pentru organizat nunta.

Becca se mărita cu Sam, celălalt partener de afaceri al lui Tanner, iar Callie îi promisese să se implice în ultima lună înainte de nuntă și să ajute cum putea.

- Nu ai primit mesajul ei? întrebă Olivia.

- Nu, eu... Callie se uită la telefon. O! Într-adevăr, am ratat un mesaj de la Becca:

Băieții au ajuns la 3.00 dimineața. Scuze că te las baltă, dar sunt ruptă. Îți rămân datoare cu un mic dejun – și am sentimentul că și Olivia.

Callie râse.

– Am înțeles, îi zise ea Oliviei. Du-te înapoi la culcare!

– Mulțumesc! Mănâncă o gogoașă și pentru mine, bine? replică Olivia. Încearc-o de data asta pe cea tradițională a lui Leah, cu glazură de ciocolată. Nu ar trebui să te îneci cu aia.

Callie deschise gura să întrebe cum de știa, dar Olivia clătină din cap.

– Suntem în Lucky Harbor, zise ea. Știi cum merge treaba. Poți să-ți lași ușa de la intrare deschisă și nimeni nu s-ar atinge de lucrurile tale, dar nu poți ține un secret.

– Nu este un secret, insistă Callie. Doar am băut o cafea.

– Și ai mâncat gogoși. Olivia făcu o pauză. Cu Tanner Riggs.

– Erau toate mesele ocupate, zise Callie. S-a așezat deoarece nu avea unde să stea.

– Nu asta am auzit, comentă Olivia.

– Ce ai auzit?

– Că zâmbea și râdea. Ceea ce este mare lucru, deoarece nu a mai zâmbit sau râs de ceva vreme.

– Zâmbea și râdea deoarece m-am făcut de râs, îi spuse Callie. Și, ca să o dovedesc, întreabă-ți sursa cum eram îmbrăcată. Colanți de yoga și UGG-uri. UGG-uri false. Nu este o înfățișare foarte atractivă, în caz că te întrebai.

– Mda, am auzit și asta. Olivia zâmbi. Și, hmm, nu că vreau să te critic, dar astăzi nu este prea diferit.

Callie se privi – bluză drăguță, blazer și colanți – și bombăni. Olivia râse, dar apoi zâmbetul îi dispăru.

– Ascultă, Tanner a trecut printr-o pasă proastă. Și tu treci printr-una. Se opri și așteptă ca prietena ei să spună

ceva. Cum nu o făcu, ea continuă: Chiar nu înțelegi unde bat?

– A fost o cafea, repetă Callie. Și ar trebui să știi că, în ciuda meseriei mele – sau poate în special datorită meseriei mele –, nu mă dau în vânt după masculi.

– Înțeleg, zise cu blândețe Olivia. Dar gândește-te la asta!

Apoi o sărută pe Callie și închise ușa.

Callie clătină din cap și porni să iasă din clădire. Se opri brusc și își privi din nou vestimentația. Cum Sam și Cole nu ajunseseră acasă decât pe la trei dimineața și Tanner probabil fusese cu ei, nu avea să dea peste el în dimineața asta. Corect? Corect. Așa că nu avea nici un motiv să-și schimbe hainele. Nu încerca să impresioneze pe nimeni.

Se întoarse în apartament să își ia rucsacul, laptopul și portofelul și se îndreptă spre patiserie pe bicicleta pe care o cumpărase dintr-o toană weekendul trecut la un târg de vechituri. Nu se pricepea prea bine să meargă pe bicicletă, dar, din dorința de a avea o viață, decisese că un mod de a îmbunătăți situația era să facă mai multe exerciții.

Misiunea ei avea trei părți. Obiectivul A: să nu se gândească la cele două prietene ale ei, ambele în pat cu bărbații lor solizi, sexy și atrăgători, care le țineau de cald în apartamentele lor reci.

Nu era neapărat geloasă. Nu voia un bărbat solid, sexy și atrăgător pe care să-l numească al ei.

Dar nu ar deranja-o o noapte.

Sau două...

Obiectivul B: cofeină și o gogoașă – cu glazură de ciocolată. Fie, două gogoși.

Obiectivul C: să nu se ascundă în spatele laptopului în Lucky Harbor, ci să înceapă să iasă și să trăiască.

Dimineața era senină, luminoasă și însorită. Dar, tipic lunii noiembrie în Washington, respirația ei forma

norișori de abur și nici nu-și putea simți degetele de la mâini și de la picioare în timp ce mergea pe bicicletă.

Ajunse la debarcader și se opri, privind roata Ferris ridicându-se spre cer. Primise primul sărut acolo în clasa a șasea, de la Jonathan Walters, dar numai pentru că fusese întuneric, foarte întuneric, iar el crezuse că ea era populara Jessica Bentley.

– Ia te uită cine s-a întors!

Callie îl privi pe tipul care picta standul de înghețată.

– Lance, zise ea zâmbind larg. Merseseră la aceeași școală. Ce mai faci? Ești pictor?

– Nu. Dețin treaba asta în lunile cu vreme bună, împreună cu fratele meu.

Din cauza fibrozei chistice, vocea lui era groasă și răsunătoare, iar zâmbetul ei dispăru.

– Ești bine?

El ridică dintr-un umăr.

– Merg înainte, zise el pur și simplu.

Ea simți că i se pune un nod în gât și încerca să își dea seama cum să-l întrebe dacă l-ar putea îmbrățișa, când el continuă:

– Bunica ta se ține de șotii.

O-o!

– Cum ar fi? întrebă ea.

– Își bagă nasul. Zâmbi. Și se mai și pricepe foarte bine, ducând bârfa mai departe pe Instagram, Twitter și Tumblr. A avut și Facebook o vreme, dar a fost blocată din cauza unor poze inadecvate. Femeia asta se pricepe de minune la tehnologie, având în vedere că are câteva sute de ani. Cum a învățat toate astea?

Callie râse ușor, dar era cam îngrozită.

– Am învățat-o eu.

– Mda? Ei bine, scumpo, ai creat un monstru!

– Chiar atât de rău este?

El zâmbi.

– Are în spate o bandă de femei geriatrice, și le-a înarmat pe toate cu tablete, pe care le-a obținut donație

pentru azilul de bătrâni. În mare parte pentru că nu puteau folosi telefoanele mobile deoarece au peste 70 de ani și sunt oarbe. În fine, cam conduc orașul.

- Asta explică multe, zise Callie.

- Se zvonește chiar că ea ar vrea să candideze la postul de primar.

- O, Doamne!

Lance râse, ceea ce-l făcu să tușească iar. Când reuși să vorbească din nou, zâmbi numai, deși era un zâmbet slab.

- Nu-ți face griji, nu poate câștiga. Cei mai mulți cred că deține deja prea multă putere.

Asta nu o făcea pe Callie să se simtă mai bine. Îl îmbrățișă pe Lance și îl sărută pe obraz.

- Ai grijă de tine! zise ea, depărtându-se pe bicicletă.

Cinci minute mai târziu, se afla în patiserie, care era din nou aglomerată. Comandă o cafea și se holbă la gogoși. Rezistă!

Leah zâmbi la salut.

- Hei! Am auzit că ești nepoata lui Lucille.

- Mda, zise Callie. Eu sunt!

- Bunica mea joacă bingo cu bunica ta. Și ăsta este, probabil, unul dintre cele mai inofensive lucruri pe care le fac. Bătrânii sunt foarte entuziasmați că ești în oraș. Speră că o vei învăța pe Lucille trucuri noi. Râse văzând expresia de pe chipul lui Callie. Mda, zise ea. Și probabil nu știi nici măcar jumătate.

- De asta mă tem, mărturisi Callie. M-am întors în oraș să văd cât de rău se prezintă situația și dacă are nevoie de ajutor.

- Probabil ține de perspectiva fiecăruia, zise Leah râzând. Dar dacă întrebi că este sănătoasă? Este sănătoasă ca Batman!

Nu era de ajutor. Callie mai aruncă o privire vitrinei cu gogoși.

- Deci cum sunt gogoșile tale tradiționale cu glazură de ciocolată?

– Incredibile.

Callie își mușcă buza.

– Am citit că ciocolata provine dintr-un copac numit cacao. Ceea ce o face o plantă. Ceea ce înseamnă că practic este ca salata.

Leah zâmbi.

– Vrei una sau două?

– Voi fi cuminte și voi lua numai una.

Un minut mai târziu, Callie se așeză la singura masă liberă – și, coincidență, aceeași din ziua precedentă. Își scoase laptopul din rucsac, îl deschise și lăsă capul în jos în timp ce se îndopa și se prefăcea cufundată în lucru, astfel încât să nu o deranjeze nimeni. Era în regulă să fie nevoie să lucrezi la abilitățile sociale, se liniști ea.

Cineva trase cu piciorul scaunul din fața ei și se așeză.

Rahat!

Ea trase adânc aer în piept pentru a se liniști și ridică privirea. Apoi încremeni.

Tanner ridică dintr-o sprânceană.

– Nu te vei îneca iar, nu?

capitolul 5

„Să nu îndrăznești să te înec", își ordonă Callie.

– Nu, sunt bine, îi zise ea lui Tanner cu ceea ce credea că era un calm remarcabil. Cred că am răcit.

El îi zâmbi cu subînțeles.

La naiba! Decizând să pară ocupată, se întoarse la tastatură în loc să își lase privirea să hoinărească asupra lui. Ceea ce nu era necesar, deoarece deja îl memorase. Ghete uzate, blugi rupți și decolorați ce stăteau jos pe șoldurile lui înguste și o bluză de un albastru marin, cu mânecile ridicate până la coate și strâmtă pe pieptul și umerii lui lați. O constituție ca aceasta era rezultatul anilor de muncă fizică, și făcuse o treabă bună. Părul lui negru era umed și mirosea vag a săpun frumos parfumat. Ea se trezi inhalând adânc pentru a simți iar mirosul.

– Da, miroase foarte bine aici, nu? întrebă el.

Ea se străduí să nu roșească.

– Foarte bine.

– Este datorită vaniliei, replică el.

„Da fapt, este datorită ție", se gândi ea, dar nu rosti. Nu îndrăzni. Din nou, i se împleticea limba. Era din cauza modului în care el se concentra asupra persoanei cu care vorba, decise ea. Oferea toată atenția lui, era complet prezent. Era ceva rar în ziua de astăzi. Când Tanner Riggs se uita la tine, știai că nu se stresa din cauza bunicii care înnebunea pe toată lumea sau din pricina modului în care îi stătea părul în acea zi. Care, apropo, stătea foarte bine. Era închis la culoare și părea mătăsos la atingere... Soneria telefonului anunță primirea unui mesaj de la una dintre miresele ei, iar ea tresări.

Este dificil să aranjezi ca un elicopter să zboare în timpul nunții cu un banner pe care să scrie: „ÎN SFÂRȘIT ȘI-A PUS PIROSTRIILE. ERA ȘI TIMPUL", în timp ce preotul spune „Vă declar soț și soție!"?

O, Doamne! Callie tastă răspunsul:

Chiar vrei ca toți cei 350 de oaspeți să știe că ai o nuntă fulger?

În timp ce aștepta răspunsul, pregătindu-se deja mintal pentru a realiza bannerul cât mai cu tact posibil, o pungă albă apăru între ochii ei și ecran.

Era Tanner, care-i oferea un zâmbet îndrăzneț, pe care ea nu credea să-l mai fi văzut.

– Cu cremă Boston, zise el.

– Încerci să mă aduci pe calea greșită?

El zâmbi, lent și viclean, iar chipul lui Callie se aprinse.

– Știi ce vreau să spun, bolborosi ea, privind în jur, observând că nimeni nu era atent la ei.

Prefăcuții.

– Mănâncă, zise el. Poftă bună!

– De ce?

– Genul suspicios, nu? Își întinse piciorul respirând lung, lent, ca și cum îl durea. Ea se gândi la ceea ce-i spusese bunica ei despre faptul că băieții își pierduseră un prieten și aproape și pe Tanner, iar ei îi păru rău pentru el. Voia să-l întrebe dacă avea nevoie de ceva, de Advil sau... de un masaj. Dar, chiar înainte să se poată face de tot râsul, el se mișcă, și coapsa lui dreaptă o lovi pe a ei.

El nu se retrase. Ea se îndoia că Tanner știa să se retragă vreodată.

– Consideră gogoașa o mită pentru a mă lăsa să stau la masa ta, zise el. Și mulțumesc!

- Nu am spus da.
- Ia o mușcătură și nu vei spune nu.

Ea mijì ochii.

- Tot ce spui tu sună pervers.

El își lăsă capul pe spate și râse. Amuzamentul îi transforma trăsăturile, iar ea se trezi holbându-se în mod direct la el.

Încă zâmbind, el se aplecă spre ea.

- Știi ce înseamnă asta, nu?

Ea habar nu avea, și, încă holbându-se la el, clătină din cap.

- Înseamnă că tu ești cea cu mintea perversă.

Ea își mușcă buza inferioară și, când el râse iar, luă o gură din gogoașa cu cremă Boston - în ciuda faptului că deja mâncase gogoașa cu glazură de ciocolată - și gemu de plăcere.

Tanner se opri din râs. Se uita la gura ei, iar privirea i se întunecă și, chiar atunci, în mijlocul patiseriei, Callie simți că se excită. Era nebunesc. Stătea acolo holbându-se la el, dezbrăcându-l în gând, când telefonul îi sună, anunțând un alt mesaj de la mireasa ei.

Ai dreptate. Uită de banner!

Callie zâmbi. Descoperise de mult timp că majoritatea mireselor ei aveau nevoie să simtă că ideile le aparțin. Gândindu-se că scăpase, vru să-și lase telefonul deoparte, dar acesta sună *iar*.

Vreau să fiu dusă la altar cu o lectică elegantă. Putem face asta? Și mă gândeam la invitații 3D oferite în sticle 3D. Ce crezi?

- Dumnezeule mare! bombăni Callie.
- Ce?

– Am de-a face cu o mireasă care vrea să-i creez invitații 3D trimise în sticle 3D, ceea ce pot face. Dar, de asemenea, vrea să fie dusă la altar... cu o lectică.

El zâmbi.

– Ai o meserie foarte interesantă!

– Mda! Multe focuri de stins. Încremeni când deveni conștientă de ceea ce spusese și de cum putea suna pentru un bărbat care avusese efectiv de-a face cu focul. La propriu. Dumnezeule! Nu am vrut...

– Știu.

Ea îi întâlni privirea.

– Îmi dau seama că, pe lângă meseriile pe care le-ai avut tu, a mea este floare la ureche. Nici măcar nu trebuie să ies din casă pentru a o face.

– Sau să porți pantaloni, zise el.

Rahat! Uitase. Simți cum i se aprinde fața.

– Obiceiuri proaste. De obicei, mă aranjez de la talie în sus pentru clienții de pe Skype, recunoscu ea.

– Îmi place povestea asta, zise el. Mai spune-mi! Încet. În detaliu!

Chipul ei se încinse și mai mult.

– Te joci cu mine.

– Da, zise el, aruncându-i un zâmbet criminal.

Dumnezeule mare, era amețitor. Trebuia să-și revină.

– Hmm, ar trebui să-ți spun că nu sunt interesată să mă joc. Viața mea este... plină. Dumnezeule, era atât de ciudată! I-ar fi plăcut să creadă că era din cauza hainelor pe care le purta, dar știa ea mai bine. Era ea. Adică nu sunt interesată de iubire, bolborosi ea. Nu cred în ea.

El sorbi din cafea, calm și relaxat.

– Nu?

– Nu. Deloc. Nici măcar puțin. Dumnezeule, Callie! Taci odată! Nu este pentru mine.

– Suntem doi, zise el cu ușurință. Mănâncă-ți gogoașa!

Ea privea în ochii lui insondabili și se trezi că nu voia să își mai ia privirea de la el. Știa de ce nu era interesată de dragoste. Din cauza faptului că iubirea era o ficțiune romantică și, cu excepția părinților nebuni, nu dura.

Dar de ce nu era el interesat de dragoste? Din cauza mariajului său eșuat? Pentru a se abține să întrebe, mai luă o îmbucătură. Cerule! Linse zahărul de pe buza inferioară și privi cum el îi urmărea mișcarea limbii. Ea încremeni, înghiți și apoi fu tentată să o facă iar, numai pentru a mai simți fiorii ăștia delicioși provocați de privirea lui.

- Dacă voi lua în greutate fie și un gram din cauza asta, bombăni ea, cu vocea ei puțin răgușită, vei plăti pentru asta.

Ochii lui scânteiau, vorbindu-i la fel de clar cum ar fi făcut-o și cuvintele.

Avea să se mulțumească el cu asta...

Și ea? Ei bine, în ciuda discursului ei ridicol cum că nu era interesată de iubire, știa că se afla în pericol. Mare pericol! Deoarece iubirii îi putea rezista. Poftei, după cum se dovedise, nu prea. Și se lăsa cuprinsă cu atâta repeziciune de poftă, aruncându-se în apă fără barcă sau vestă de salvare.

- Nu ar trebui să facem din ăsta un obicei, zise ea. Să împărțim o masă. Îmi place să-mi beau singură cafeaua.

- Și să îți mănânci gogoșile. Râse din nou când ea se înroși. Și nu sunt de acord în privința obiceiului, zise el. Ne facem reciproc un serviciu împărțind masa.

- Cum așa?

- Dacă stăm împreună, tu nu trebuie să te prefaci că muncești pentru a fi lăsată în pace, zise el, iar eu nu trebuie să răspund întrebărilor neîncetate.

- Întrebări?

- Dacă mă doare piciorul, cum este relația cu Troy, dacă sunt la fel de rebel și de necumpătat cum eram, de ce nu mă însor iar, bla, bla, bla.

Ea se temu să recunoască faptul că și ei i-ar fi plăcut să-i adreseze toate acele întrebări, ba chiar mai multe.

– Nu mă prefăceam că munceam pentru a fi lăsată în pace, zise ea. Chiar munceam.

El zâmbi, dinții lui strălucind albi pe pielea bronzată.

– Bine. Dă-i înainte cu asta! Este aproape credibil.

Mda. Avea o problemă. Din cauza iubirii ei din liceu? Care se reinstaurase complet.

capitolul 6

În acea seară, Tanner ajunse acasă după o zi lungă pe apă cu clienții, găsind mesageria vocală plină.

- Sună-mă, spunea Sally Taylor, directorul liceului, aducându-i aminte de tot felul de evenimente din anii lui de liceu, când mama lui primea săptămânal apeluri de la director.

Tanner răsuflă din greu. Nu avea cum să fie ceva bun. Nici pe departe. Al doilea mesaj vocal era de la Elisa.

- Sună-mă, zise ea.

Rahat! Clar nu era bine!

Al treilea și ultimul apel era chiar de la Troy. Nici un mesaj.

Mda. Deloc bine. Tanner își sună prima dată fiul.

- Ce s-a întâmplat?

Urmă o pauză lungă, grea. Apoi un glas timid:

- Ce ai auzit?

Tanner simți că începea să i se zbată un ochi.

- Toarnă, zise el.

- Nu a fost vina mea.

O, Doamne! Mai auzise asta.

- Ce anume?

- Încăierarea, zise Troy.

Tanner își acoperi cu degetul ochiul care i se zbătea.

- Continuă!

- Este o șleahtă. Fie ești atlet, fie ești un nimeni.

Tanner înțelesese că, în comparație cu Miami, acolo unde Troy crescuse până în urmă cu câteva săptămâni, Lucky Harbor era probabil echivalentul mutatului pe Lună.

- Credeam că voiai să joci fotbal, zise Tanner. Am vorbit cu antrenorul pentru tine.

– Mda, zise Troy, iar el i-a zis fiului său fundaș, care nu este foarte încântat că mă voi alătura echipei chiar la timp pentru finale, călcându-l pe bătături.

– Ignoră-l, zise Tanner. Este un nemernic. Nu te lăsa atras în belele!

Tăcere.

– Troy? Mă auzi?

– Mda. Trebuie să plec.

Apelul se încheie.

Acum, ambii ochi ai lui Tanner se zbăteau. Fie avea să facă un embolism, fie era iritat ca naiba. Poate amândouă. O sună pe Elisa.

– Este scăpat de sub control, răspunse ea. Notele i-au scăzut. Răspunde obraznic. Nu face ceea ce-i cer. Iar directorul m-a sunat astăzi.

– Știu. Ce voia?

– Nu știu. Și eu am ratat apelul, zise ea. M-am întors în Lucky Harbor doar pentru a primi ajutor din partea ta, dar, sincer? Cred că trebuie să faci mai mult. Trebuie să iei custodia.

– S-a făcut! zise Tanner.

Elisa tăcu.

– Ca să vezi ce ușor a fost!

– De ce ești surprinsă? În ziua în care am părăsit Golful Mexic, ți-am cerut custodie comună.

– Erai în spital, întremându-te după un accident aproape fatal, îți amintești?

Nu prea avea cum să uite, deoarece pe atunci plângea și pierderea lui Gil.

– Ai zis că sub nici o formă nu o să renunți la el.

– Asta înainte ca fiul tău să îi insinueze iubitului meu că acesta nu e suficient de matur pentru a se bărbieri.

Tanner nu spuse ce gândea în această privință – și anume că insinuarea puștiului păruse justificată, având în vedere că iubitul ei era cu zece ani mai mic decât ea.

– Deci vei lua custodia? întrebă Elisa.

Tanner se încruntă.

– De ce tot uiți să spui comună?

– Corect. Comună.

– Uau, convingător!

– Hei, zise ea furioasă. Tatăl absent nu are dreptul să judece. Acum, am nevoie disperată de o săptămână liberă. Mă ajuți sau nu?

– Da, zise Tanner imediat. Clar! Vin să-l iau chiar acum. Ajung în zece minute.

– Nu, este pedepsit. Este deja în camera lui pentru seara asta. Ți-l aduc eu mâine.

– Înainte de școală, sublinie Tanner. La debarcader. Am o slujbă pentru el.

– Ha! Mult noroc!

Tanner se holbă la telefon mult timp după ce ea închise și apoi se holbă la tavan. Încercă să nu se simtă ofensat de comentariul referitor la tatăl absent, căci era cam adevărat.

Dar, rahat, nu prea avusese de ales. Circumstanțele lor fuseseră dificile. El avea 17 ani când o lăsase însărcinată grație unei sticle de pileală „împrumutată" și unui fault tehnic în folosirea prezervativului. Avea 18 ani când se născuse Troy. Să se înroleze în Marină fusese singura cale de a face suficient de mulți bani pentru a-i întreține pe toți.

Elisa știuse. Fusese de acord.

Asta până când Tanner chiar plecase, iar ea conștientizase realitatea de a fi singură cu un copil. Se mutase în Florida fără să-l consulte pe Tanner, iar el nu putuse decât să fie de acord că era bine atât pentru Elisa, cât și pentru Troy să stea cu bunicii ei cât timp el era plecat.

Din păcate, absența nu îi ajutase să dezvolte sentimente unul față de altul. În anul respectiv, primise chiar de ziua lui actele de divorț.

Dar acum totul era de domeniul trecutului. Tanner era un tip implicat și avea să ia tot ce putea. În acest caz, să capete o a doua șansă cu fiul lui – așa adolescent ciudat cum era.

Tanner se trezi înainte de ivirea zorilor. Atât slujba din armată, cât și cea de pe platformă implicaseră ore din astea criminale, așa că era acum a doua natură a lui.

Făcu duș, se îmbrăcă și plecă din casă pe beznă, îndreptându-se spre port. Sam ajunse cam la aceeași oră, la fel și Mark, tatăl lui Sam, care lucra pentru ei cu jumătate de normă răspunzând la telefoane, gestionând situația cu clienții și făcând ce mai era nevoie.

– Troy începe astăzi, îi avertiză el.

– O, frate, zise Mark. Pregătiți-vă pentru ce e mai rău!

– Tată! zise Sam.

– Poate ar trebui să-i luăm amprentele, zise Mark, punând paie pe foc.

– Tată, zise Sam din nou.

– Să instalăm camere de supraveghere, propuse Mark, zâmbind, prinzând elan. Zâmbetul îi dispăru când constată că nici Sam, nici Tanner nu zâmbeau. Am exagerat?

Sam îi aruncă lui Tanner o privire care spunea: „Îți dau un tată pentru un adolescent".

– Te descurci tu, zise el.

Tanner răsuflă din greu.

– Crezi?

– Amintește-ți numai cum erai tu la 15 ani.

Fusese un ticălos.

– Nu mă ajuți.

Sam îl bătu pe umăr.

– Suntem alături de tine! Apoi se îndreptă spre depozit pentru a lucra la barca pe care o construia.

– Hei, strigă Tanner după el. Cum vei fi alături de mine închis în atelier?

– Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

– Dar tu nu răspunzi la telefon, comentă Tanner.

Sam dispăru. Tanner oftă și îl privi pe Mark, care încă zâmbea.

– Poate acum veți vedea și voi, băieți, că toată treaba asta cu paternitatea nu este așa simplă cum pare, zise Mark.

- Nu este amuzant, spuse Tanner.

- Este puțin. Mark reapăruse recent în viața lui Sam. Se pricepea la chestiile administrative de care nu voia nici unul să se ocupe și se pricepea chiar mai bine să-l enerveze pe Sam. Dar Tanner înțelesese că era important pentru Mark și Sam să petreacă niște timp împreună - numai să fie supravegheați. Nu era cazul să tenteze soarta și să riște ca Sam să ajungă în închisoare pentru crimă.

Tanner inspiră adânc și se îndreptă spre doc. Treizeci de minute mai târziu, o mașină opri în parcare, iar Tanner ieși din magazie pentru a-i întâmpina.

Elisa nu rămase să stea de vorbă când Troy ieși din mașina ei cu două bagaje.

Adolescentul îl privi pe Tanner fără prea mult entuziasm. Apoi aruncă o privire placardei care atârna deasupra ușii magaziei și pe care scria: „NINJA & PIRAȚI & LASERE & RAHATURI - STAI DEOPARTE".

Tresări.

- Aveți lasere?

- Lui Sam nu-i place compania când construiește o barcă, zise Tanner. Semnul are intenția de a ține oamenii la distanță. Îl schimbă aproape săptămânal.

Troy păru dezamăgit.

- Mama a zis că voi sta cu tine până la sfârșitul săptămânii și că trebuie să muncesc o oră în fiecare zi înainte de școală.

Avea ochii întunecați, o atitudine de adolescent deprimat și o expresie de necitit.

Tanner știa că semăna cu fața lui, de la mandibula pătrățoasă și modul cum strângea din buze până la privirea întunecoasă, care nu trăda nimic.

- Mă bucur că ai venit, zise Tanner.

Troy băgă mâinile în haină.

- Nu cred că mă vrea în casă acum.

- Asta se întâmplă când ești un nătărău.

- Poate este din cauza iubitului ei, Dale.

Era vorba despre Dan, și amândoi știau asta. Dar, dacă era adevărat faptul că nu-l voiau pe Troy prin preajmă, Tanner avea să fie foarte enervat pe Elisa. Problema e că nu avea încredere nici în varianta de adevăr a Elisei, nici în a lui Troy. Se comportau de parcă amândoi aveau vârsta lui Troy.

– Te vreau aici, zise Tanner, și, când Troy ridică privirea, vulnerabilitatea și nesiguranța îi apărură pe chip, iar inima lui Tanner se strânse, în timp ce încuviință, reafirmând cele spuse.

Puștiul era însă priceput și își ascunse emoțiile imediat – încă un lucru moștenit de la bătrânul lui tată –, ridicând nepăsător din umeri de parcă nu ar fi dat doi bani, privindu-și încălțările de parcă ar fi ascuns în ele secretele vieții.

– Ești obligat să spui asta.

– De fapt, nu sunt, îi zise Tanner. Nu spun niciodată ceva ce nu vreau. Te-am vrut mereu cu mine.

Troy nu făcu decât să scoată un sunet care sugera că Tanner vorbea prostii.

Mda. Înțelesese asta. La naiba, trecuse prin asta, fusese în pielea lui Troy, așa că nu se obosi să încerce să-l convingă pe puști. Cuvintele oricum nu o puteau face, ci numai acțiunile.

– Ți-ai pierdut slujba și ai intrat iar în belele la școală, zise Tanner. Mda?

Troy ridică din umeri.

– Un Riggs își recunoaște mereu faptele. Ai înțeles?

Troy ezită.

– Am înțeles.

– Și?

Troy se uită lung la el, iar Tanner îl privi și el, sperând că Troy avea să riposteze.

Troy răsuflă din greu.

– Și am fost concediat, recunoscu el. Și am dat de belele la școală.

Tanner încuviință.

– Ai o slujbă aici. Vei face mai mulți bani, dar responsabilitățile tale vor fi mai mari. Ești pregătit?

Acum, Troy manifesta ceva interes.

– Mă veți plăti?

– Mda, te vom plăti, deși vei munci din greu. Da sau nu?

Troy tresări.

– Am de ales?

– Nu mă dedau la sclavie, Troy.

– Am de ales, având în vedere că trebuie să locuiesc cu tine o săptămână?

Tanner răsuflă din greu. Nu avea nimic de câștigat dacă îi spunea că fusese decizia Elisei. Nu ar fi făcut decât să-l rănească, ceva ce Tanner avea să se asigure că nu urma să se întâmple sub supravegherea lui.

– Sunt tatăl tău, zise el. Asta înseamnă că este mai mult dictatură decât democrație. Deci, da, vei sta cu mine săptămâna asta. Regulile mele includ: să-ți respecți mama, să-ți respecți angajatorul – indiferent cine este el –, să nu dai de belele la școală și să te comporți decent în general. Nu include și să fii obligat să muncești pentru mine. Asta este alegerea ta. Acum, am o grămadă de rahaturi de făcut, așa că te mai întreb o singură dată. Da sau nu?

Troy își băgă mâinile în buzunare.

– Eu sunt pedepsit dacă rostesc cuvântul „rahat". Sau „la dracu'". Sau „să ți-o trag", adăugă el cu multă sfidare, iar Tanner decise să-și aleagă bătăliile cu grijă.

În plus, el, Cole și Sam înjurau de parcă asta le era meseria, așa că de data asta nu avu argumente.

– Mda, ei bine, când vei fi la fel de în vârstă ca mine, nimeni nu te va mai pedepsi pentru că înjuri, promise el.

– Nu este corect.

– Nu, fu de acord Tanner. Dar viața nu este corectă. Da sau nu, Troy?

Adolescentul ridică iar din umeri.

– Presupun.

Tanner îl analiză o clipă.

– Voi lua asta drept „O, mulțumesc, tată, da", zise el în cele din urmă, sec. Astăzi, vei spăla puntea.

Ca și când tocmai i se ceruse să transforme munții în mușuroaie de cârtiță, Troy pufni și își dădu ochii peste cap. Ceea ce era unul dintre lucrurile preferate ale puștiului, și, dacă avea să insiste cu asta, Tanner avea să-i scoată ochii, să îi pună într-un borcan și să îi dea peste cap pentru el.

– Echipamentul este în baracă.

Baraca era ceea ce foloseau ei drept recepție pentru Lucky Harbor Charters.

– Mark este deja acolo, zise Tanner. Îți va da el ce ai nevoie.

– Bătrânul? întrebă Troy. Spune povești prostești și nu tace niciodată.

– Mark este tatăl lui Sam, zise Tanner, și va trebui să-i arăți același respect pe care ni-l arăți mie, lui Sam și lui Cole. Tanner îl țintui o vreme cu privirea pe Troy, dar, aparent, acesta era mai inteligent decât părea, deoarece nu îndrăzni să își dea iar ochii peste cap.

Dar nici nu păru fericit, sau entuziasmat, sau oricum altcumva ar fi sperat Tanner să-l vadă. Aparent, avea să dureze să-l scape pe Troy de fumuri. Și la fel de evident era faptul că, lucrând împreună, aveau fie să se apropie, fie să se distanțeze și mai mult, deși Tanner nu urma să accepte altceva decât reușita – Dumnezeu să-i ajute pe amândoi! Deoarece nu exista cale de întoarcere. Precum explozibilul cu care lucrase Tanner atâția ani, avea o singură șansă pentru a face asta cum trebuie și a evita ca lucrurile să sară în aer în relația cu fiul lui.

Primi un e-mail și-l citi. Era de la mama lui.

Dragule, m-am oprit la spa și am luat o alifie pentru țesutul muscular pentru piciorul tău. Ți-o amintești pe Chloe Traeger? Ei bine, acum este Chloe Thompson,

măritată cu șeriful, și administrează acest loc. Zice să treci pe acolo pentru a-ți masa piciorul. Spune că trebuie să faci asta săptămânal. De asemenea, vrea să faci yoga cu ea pentru condiția fizică.

Tanner și-o amintea bine pe Chloe. Fusese la fel de rebelă ca el și foarte distractivă. Dar avea să facă yoga cu ea doar mort.

Troy citi e-mailul peste umărul lui și pufni. Tanner îi aruncă o privire încruntată.

- Ce e?

- Bunica este cam autoritară pentru o bătrânică.

Tanner nu se putu abține și râse.

- Să nu te audă că o faci bătrână, pentru că abia atunci o să vezi ce înseamnă autoritar.

- Ai de gând să faci yoga?

La naiba, nu! Dar nu voia să îi formeze puștiului păreri negative.

- Nu este nimic în neregulă cu yoga.

- Da, dacă ești fată, zise Troy.

Tanner șterse mesajul.

- Crezi că va mai face brioșe curând? întrebă Troy, cu o notă de speranță greu de ratat în voce.

Tanner întâlni privirea lui Troy.

- Ți-a zis că a făcut ea brioșele?

- Mda.

Tanner râse.

- Le cumpără de la patiseria lui Leah.

- Serios? De ce a mințit în privința asta?

- Nu a mințit. Îți garantez că le-a încălzit în mod special în cuptorul ei, pentru a nu minți. Văzând expresia confuză a lui Troy, ridică din umeri. Uite ce e, mare parte din viața ta ai trăit departe de ea și nu a avut timp să te răsfețe. Vrea să fie bunica aia care gătește. Dar nu știe să gătească, arde totul, așa că preferă să cumpere brioșele și să le reîncălzească.

- Pentru mine, zise Troy.

– Pentru tine.

Troy meditã o clipã asupra acestui lucru.

– Mama nici mãcar nu încearcã sã gãteascã, zise el în cele din urmã. Aşa cã nu-mi pasã dacã bunica merge să cumpere brioşele în loc să le facă ea. Mie îmi place să le mănânc.

Amuzamentul lui Tanner dispãru când auzi remarca lui. Chiar nu trebuia să o judece pe Elisa. Nu-i păsa că nu îi făcuse copilului lor brioşe. Dar îi păsa că Troy fusese privat de compania iubitoare a mamei lui.

– Cât îţi place ţie să le mănânci, zise el, atât îi place ei să ţi le ofere. Şi îi place să crezi că ea le-a făcut, aşa că prefă-te că nu ştii că nu e aşa. Ridică o mână atunci când Troy vru să-i răspundă. Ascultă, nu-ţi pot explica acum ce e în mintea unei femei. Ziua nu are suficient de multe ore.

Troy făcu o grimasă, şi la colţul gurii aproape apăru un zâmbet, iar Tanner se simţi de parcă primise un bilet câştigător la loterie.

O oră mai târziu, îl lăsă pe Troy la şcoală, spunându-i:

– Încearcă să stai departe de belele!

Adolescentul se dădu jos din maşină şi trebui să îşi ridice pantalonii prea largi, altfel risca să-i piardă.

Tanner clătină din cap. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai putea merge pe jos, de teamă ca oamenii din jur să nu îi plângă de milă.

Troy dispăru în şcoală, iar Tanner rămase acolo, privindu-l, simţind tot ce probabil simţea mama lui în fiecare zi – o iubire terorizantă şi o teamă la fel de înspăimântătoare că, într-un fel, avea să o dea în bară ca tată.

În cele din urmă, se îndepărtă de şcoală şi se îndreptă spre patiserie. Avea nevoie de doza lui zilnică de cafea şi posibil de o lobotomie pentru dorinţa lui inexplicabilă de a o vedea iar pe Callie.

Până în urmă cu o săptămână, îşi putea bea cafeaua în baracă, dar Cole şi Sam se apucaseră să joace paintball acolo, iar aparatul de cafea fusese singura pagubă.

Existau însă și alte locuri, mai aproape decât patiseria, unde să poată bea cafea.

De exemplu, la Eat Me.

Sau la barul-restaurant al orașului, Love Shack.

Dar Tanner mai merse o stradă, parcă și intră în patiserie, incapabil să pretindă că făcea altceva în afară de a spera să o zărească iar pe blonda ciudată și sexy care-l făcuse să zâmbească două dimineți la rând.

Mesele erau toate pline, chiar și cea din colțul din spate, pe care deja o considera masa „lor". O femeie stătea acolo, cu capul în jos și cu ochii în laptop.

Callie.

Acum, purta pantaloni adevărați, blugi strâmți băgați în cizme din piele neagră care-l ațâțau și un pulover lung, moale, care avea exact aceeași nuanță de verde ca ochii ei. Își mușca buza inferioară, holbându-se la ecran, părând să ignore restul lumii.

Dar, grație experienței de militar, Tanner era maestru în citirea celor mai mici detalii și observă faptul că și ea îl privea cu coada ochiului. Pe el nu-l ignora deloc, un lucru care era în același timp drăguț și excitant.

În vreme ce el o privea, un tip se îndreptă spre ea, arătând spre scaunul gol de la masa ei, întrebând-o în mod evident dacă putea să se așeze.

Callie îl privi și clătină din cap.

Tipul plecă.

Apărură imediat și alți doritori, dar ea îi îndepărtă, încruntată.

„Clar o lobotomie", se gândi el și, atras de ea ca un magnet, cumpără două cafele, patru gogoși și se apropie.

- Bună dimineața!

Ea tresări și îl privi – și se îmbujoră.

- Hmm. Bună!

- Bună!

Ea făcu o pauză și, părând fermecător de emoționată, îl întâmpină cu un zâmbet autodepreciativ.

Iar el înțelese...

Ea păstrase scaunul pentru el.

Lui îi plăcea asta.

Îi plăcea foarte mult.

Atunci, se gândi că poate ziua lui avea să se îmbunătățească în cele din urmă.

– Tipul pe care l-ai refuzat voia să-ți cumpere o cafea, zise el.

– Ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi oferit gogoși.

Mda. Clar devenea mai bună, constată el și îi înmână punga cu gogoși.

capitolul 7

Când Tanner scoase scaunul liber și îl trase să se așeze, inima lui Callie era gata să-i sară din piept din cauza panicii.

Și, bine, și din cauza unui strop de... dorință. Sau, știți voi, multă.

Pentru a-și verifica bunica, parcursese conturile de pe rețelele sociale ale lui Lucille. Instagram, Tumblr, Twitter... și, inevitabil, aflase multe lucruri despre locuitorii din Lucky Harbor.

Despre unul în mod special.

Tanner Riggs era în prezent cel mai popular burlac din Lucky Harbor. De fapt, Lucille îl numise „Ultimul bărbat singur și atrăgător pe o rază de 300 de kilometri". Callie se întreba dacă el știa. Nu că avea să fie cea care să i-o spună dacă nu știa.

- Pantaloni adevărați astăzi, observă Tanner. Îmi plac cizmele.

Callie ezitase mai devreme când ieșise de la duș și se holbase la șifonier. Colanți de yoga sau blugi? Să-i pese sau nu?

Se dovedi că-i păsa. Drept urmare, purta blugii.

Și cizmele.

- Sunt cizmele mele de cafteală, zise ea.

El zâmbi, iar ea uită să mai respire. Uită complet.

- Plănuiești să cafteși pe cineva azi? întrebă el.

- Prea devreme să-mi dau seama, răspunse ea. Ia uite la ea, așa relaxată și calmă. Dar voiam ca balanța să încline în favoarea mea dacă apare ceva.

- Îmi place cum gândești. Își întinse piciorul, oftând lung, grijuliu.

- Ești bine? întrebă ea încet.

– Da. El luă o gură zdravănă din cafea, și privirea ei s atrasă de gâtul lui în timp ce înghițea.

Apoi de pieptul lui lat.

Și de abdomenul lui plat.

Și de modul în care blugii lui – decolorați și rupți în locurile potrivite – i se potriveau. Ceea ce era perfect.

– Mă refeream la piciorul tău, zise ea.

– Este bine.

– Aha, zise ea.

El îi aruncă o privire circumspectă.

– Aha ce?

– Adică este un răspuns tipic masculin. Bărbații tind să folosească acest „bine" arbitrar.

– Arbitrar.

– Da, zise ea. Știi tu, un adjectiv, un adverb, mă rog! Spune-mi adevărul – piciorul tău ar putea efectiv să cadă, și tu tot ai spune că este bine, corect?

– Nu, zise el. Când amenința într-adevăr să cadă, chiar nu eram bine.

Zâmbetul ei dispăru, iar ea regretă frivolitatea de care dăduse dovadă.

– Îmi pare rău!

El ridică din umeri.

– Se mai întâmplă și rahaturi. Îmi păstrașesi locul, zise el, tachinând-o iar.

– Nu, zise ea, negând automat. Eu...

El îi zâmbi cu subînțeles, un zâmbet care-l caracteriza atât de bine pe Tanner-Riggs-din-Trecut – încrezut, vedetă de fotbal, cunoscut și ca tipul căruia ea nu-i putuse spune niciodată două cuvinte fără să se bâlbâie –, încât, încă o dată, Callie se trezi bâlbâindu-se.

– La ce lucrezi? întrebă el, arătând spre laptop. Comanzi o lectică? Creezi invitații de nuntă 3D?

– Amândouă, reuși ea să spună cu ceea ce spera să fie o voce perfect normală.

„Pentru că și tu ești perfect normală", își reaminti ea. „Nu ești numai dependentă de laptop. Ești mult mai

mult. Tu... a, la naiba!" Nu-i venea în minte nici un cuvânt când el o privea astfel, ca și cum poate îl amuza iar.

- Meseria ta ți se potrivește, zise el.

- Ce înseamnă asta?

- Ai felul ăsta de... Ridică spre ea cana. Ai un aer visător, romantic.

Ea râse discret, iar el lăsă cana jos, înclinându-se în față, atent.

- Ai de gând să te îneci iar? întrebă el.

- Nu, îl asigură ea. Sau cel puțin spera. Și nu este o meserie romantică. Este o meserie tehnică.

- Cum de sunt inimile, florile și trăsurile chestii tehnice? întrebă el.

- Bine, cedă ea. Poate este romantic un minut sau două, dacă crezi în așa ceva.

- Și tu nu crezi? întrebă el.

- Meseria mea implică să creez cadrul potrivit care să atingă punctul culminant al iubirii lor, zise ea, încercând să-și explice meseria. Asta este tot ce pot face. Nu pot garanta un final fericit.

El zâmbi.

- Nu acel fel de final fericit! zise ea și râse fără să vrea. Statisticile erau complet împotriva unui final fericit real, dar nu e ca și cum cineva vrea să se gândească la asta în timp ce-și plănuiește nunta. Asta înseamnă că *TyingTheKnot.com* ar trebui, de fapt, să se numească *AnotherOneBitesTheDust.com*. Dar mă îndoiesc că aș putea să trăiesc din asta.

- Aha, zise Tanner, înclinându-și capul în timp ce o analiza. Nu mă așteptam la asta.

- La ce?

- Ești o cinică. Arătă spre ea cu cana. Împachetată în blândețe și dulceață.

El credea că ea era dulce și blândă.

„Nu te entuziasma", o avertiză vocea interioară. „Crede, de asemenea, că ești drăguță. Ca un cățeluș. Și nu-și amintește cine ești."

– Am dobândit cinismul, zise ea.

– Ți-a frânt cineva inima?

Nu spuse asta cu o inflexiune batjocoritoare. Și nici nu suna de parcă ar fi compătimit-o. Ea îl privi în ochi – acei ochi atrăgători – și observă că el era numai sincer curios. Iar acesta fu singurul motiv pentru care îi răspunse.

– De fapt, da, zise ea. Dar a fost vina mea.

– Cum așa?

Vocea lui era șoptită și ușor guturală, ca de dimineață, iar ea se trezi holbându-se la gura lui.

– Este puțin cam personal, nu crezi? replică ea, tot gutural, și nu pentru că era dimineață.

Era mai degrabă pentru că el o excita cu foarte puțin efort.

Tanner se aplecă în față și zâmbi.

– Nu vrei să te apropii de mine?

Ea rămase fără aer. Pulsul i se acceleră. Mai resimți și alte reacții, lucruri care nu ar fi trebuit să se petreacă în public. Dar, cândva, ea visase ca el să o dorească. Ba mersese atât de departe încât îi trimisese un cadou de Ziua Îndrăgostiților, una dintre acele acadele anonime în formă de inimă pentru care plăteai un dolar în contul asociației de studenți, iar apoi era dusă destinatarului în clasă, în fața tuturor.

Callie însă nu o trimisese pe a ei anonim. Își scrisese numele.

Iar el nu comentase niciodată despre asta.

Brusc, asta o zgudui. Iubirea era de rahat! Romantismul era de rahat! Și chiar dacă asta nu ar fi fost adevărat, nu avea să își recunoască nici în ruptul capului eșecurile cu voce tare în fața unui tip pe care, de fapt, nu îl cunoștea cu adevărat. Ea clătină din cap. Nu, nu voia să se apropie.

– Tu chiar nu crezi în iubire? întrebă el.

Oare el credea doar că ea era timidă?

– *Hai să spunem numai că știu că iubirea nu este suficientă*, zise ea. *Și nu sunt interesată de ea. Nu pentru mine. Știa asta fără urmă de îndoială. La urma urmelor, avusese tipul perfect și viața perfectă și plănuise o nuntă uriașă pentru a sărbători asta – și se terminase cu ea cu inima frântă.*

Nu. Iubirea nu era de ajuns. Nu pe termen lung.

Tanner o sperie atunci când își trecu un deget de-a lungul tâmplei ei, dându-i după ureche o șuviță rebelă.

– *Clar o cinică*, zise el încet, întâlnindu-i privirea. *Îmi place.*

– *Da?*

– *Nici eu nu sunt neapărat un romantic, recunoscu el, lăsându-se înapoi pe spate. Și, nu că nu-ți respect meseria, dar cred că dragostea a fost creată de Hallmark pentru Ziua Îndrăgostiților și... bine, pentru site-urile de nunți.*

Ea râse. „Touché."

– *Deci presupun că ești de părere că și felicitările de Ziua Îndrăgostiților sunt o prostie. Chiar dacă, să zicem, ai primit una de la o fată care te plăcea.*

Ea își ținu respirația o clipă, apoi cineva se izbi de el, și momentul fu întrerupt.

Bruneta drăguță care îl lovise îi zâmbi larg lui Tanner.

– *Scuze, zise ea pe nerăsuflate. E vina mea. Lasă-mă să-ți cumpăr o cafea ca să mă revanșez.*

Tanner își ridică ceașca.

– *Am deja.*

Femeia păru dezamăgită, dar merse mai departe, iar Tanner se întoarse spre Callie.

– *Scuze, despre ce vorbeam?*

Ei bine, fusese pe cale să recunoască faptul că îi trimisese cândva de Ziua Îndrăgostiților o felicitare, ceea ce însemna să recunoască totodată iubirea ei neîmpărtășită.

Iar asta avea să-l facă pe el să admită că nu-și amintea de ea. Așa că ea fu recunoscătoare că fuseseră întrerupți.

– Ziceam că și tu ești un cinic, spuse ea. Că nu... ai obligații.

– Nu, zise el. Am fost însurat o dată, cam zece minute.

Ea știa totul despre el și Elisa. Pe atunci, tot orașul vuise.

– Nu a mers?

Râsul lui era lipsit de voioșie.

– Nu. M-a lăsat baltă.

Deci avea în cele din urmă ceva în comun cu acest bărbat masiv, bine făcut, dur și minunat.

– Îmi pare rău!

– S-a petrecut cu mult timp în urmă, zise el. Și m-am ales cu ceva minunat de pe urma acelei relații. Cu fiul meu, Troy. Dar nu este ceva ce aș vrea să repet.

Ea înțelegea asta. Ridică și ea cana cu cafea și o atinse de a lui, în semn de noroc, recunoscând că era în asentimentul lui.

– Dacă te face să te simți mai bine, zise ea, am ajuns până la altar înainte să fiu lăsată baltă. Nu am spus chiar „da", însă a fost de ajuns pentru a mă învăța că finalurile fericite sunt o ficțiune. Zâmbi. Să nu spui nimănui. Nu este neapărat bine pentru afacere.

El nu îi zâmbi înapoi. De fapt, privirea lui era întunecată și indescifrabilă, dar, de asemenea, cumva... caldă. O compătimea fără să-i plângă de milă.

– Secretul tău este în siguranță cu mine, zise el în cele din urmă, blând, și apoi își băură cafeaua împreună într-o tăcere confortabilă.

Ei bine, cel puțin Tanner se simțea confortabil, judecând după poziția lui relaxată pe scaun.

Callie nu era foarte relaxată. Își dorea să creadă ce spusese, cum că nu își dorea o poveste de iubire pentru ea, deoarece, în timp ce îl privea, pretinzând că nu o făcea, se trezi dorindu-și totuși măcar puțin.

La naiba, chiar își dorea ca el să își fi amintit de ea.

– Trebuie să mă întorc la muncă, zise el și se ridică.

– Corect, spuse ea. Și eu. Își băgă laptopul în geantă. Apoi se ridică și... dădu peste cana în care încă mai era cafea.

Tanner luă un teanc cu șervețele și curăță eficient dezastrul în trei secunde, timp în care Callie își ordona să se adune.

– Îmi cer scuze, zise ea.

El clătină din cap.

– Nu e cazul.

Bine. Minunat. Nu era nevoie să-și ceară scuze pentru că era o idioată. O idioată neîndemânatică. Își luă restul lucrurilor, încercând să-și țină mâinile ocupate.

Și creierul.

„Ieși de aici fără vreun alt incident", își zise ea. Dar Tanner stătea aproape, observând-o, privirea lui întunecoasă ținând-o prizonieră.

– Ce e? șopti ea.

El își trecu din nou un deget de-a lungul tâmplei ei, lăsând atingerea să zăbovească.

– Îmi pare rău că nu ți-am mulțumit niciodată pentru acel cadou de Ziua Îndrăgostiților, zise el încet. Ar fi trebuit.

Și apoi plecă.

capitolul 8

Callie era încă șocată că Tanner știuse tot timpul cine era ea. Era spre sfârșitul zilei și tocmai se întâlnise cu Becca pentru a trece încă o dată în revistă planurile de nuntă. Totul era aproape pregătit. Ea și Sam aveau să se căsătorească și apoi să zboare în Grecia, unde aveau să închirieze un vas pentru a ajunge pe insula pe care aveau să își petreacă luna de miere de trei săptămâni. Dar, mai întâi, era petrecerea burlacilor și a burlăcițelor. Asta avea să se petreacă la Lucky Harbor Charter, pe vas și pe ponton.

Cu toate planurile vuindu-i prin minte, Callie o ajută pe Becca cu unele detalii și apoi luă ceva de mâncare de la Eat Me și porni spre casa bunicii ei.

Pe la jumătatea aleii, ea se opri brusc când o văzu pe Lucille stând în grădină giugiulindu-se cu domnul Wykowski de parcă aveau de gând să facă mai mult de atât.

– Ochii mei, zise Callie și și-i acoperi.

Îndrăgostiții râseră.

– Trebuie să profiți cât mai poți, comentă bunica ei.

Callie își acoperi urechile cu mâinile.

– Bunico!

– Crezi că te lasă să faci sex la azilul de bătrâni? o întrebă Lucille pe Callie. Pentru că îmi va lipsi.

Callie o privi uluită.

– Ce?

– Ei bine, ai venit aici să te asiguri că nu sunt nebună, iar eu sunt sigură că sunt complet nebună. Vreau numai să mă asigur că, dacă voi sfârși într-un azil, voi putea să-mi aduc și sufletelul și să o fac oricând vreau.

Callie rămase cu gura căscată. Lucille îi zâmbi drăgălaș.

- Probabil că pentru nepoata ta nu este amuzant, zise domnul Wykowski cu o voce glumeață, candidă, iar bunica ei râse. În timp ce Callie încerca să își revină, domnul Wykowski o salută călduros, șoptindu-i lui Lucille: Să fii cuminte!

Apoi le lăsă singure.

- Nu voiam să vă întrerup, zise Callie. Dar ești atât de ocupată, că practic trebuie să fac o programare ca să te văd.

- Nu-ți face griji, zise bunica ei. Am păstrat ce e mai bun pentru după *Jeopardy!*[1] Când ajungi la vârsta noastră, întunericul îți devine prieten.

Callie se strădui să nu permită imaginii să i se formeze în minte, în timp ce bunica ei băgă nasul în punga cu mâncare.

- Ar fi trebuit să mergi la Love Shack, se plânse ea. Jax - ți-l amintești pe Jax, nu? Tâmplarul sexy? Este coproprietar acolo și tocmai a anunțat că soția lui adorabilă, Maddie, este însărcinată cu al treilea copil. Pun pariu că ei nu așteaptă ca *Jeopardy!* să se termine, dacă înțelegi ce vreau să zic.

- Înțeleg, spuse Callie. Dar chiar mi-aș dori să nu o fac.

Bunica ei zâmbi și începu să mănânce.

- Oricum, la Love Shack totul este la jumătate de preț pentru a sărbători. Deși, serios, ar trebui să mănânc acolo pe gratis de fiecare dată având în vedere că sunt împreună și datorită mie.

- Da?

Lucille zâmbi cu infatuare.

- Nu știi asta despre draga ta bunică, dar sunt cunoscută drept o petitoare bună. Numai în ultimii cinci ani

---

[1] Concurs televizat în care concurenții trebuie să răspundă la diverse întrebări din artă, istorie, literatură, cultură pop, știință, sport, geografie și alte domenii. (n.red.)

am fost responsabilă pentru...Să vedem...Numără pe degete. Jax. Ford. Sawyer. Ty. Matt, Josh, Luke, Ben, Sam și Cole. Strălucea de mândrie. Toți și-au găsit fericirea cu puțin ajutor din partea *mea*, deși cei mai mulți dintre ei nu au idee că i-am ajutat. Serios, ar trebui să intru în afaceri cu tine.

Callie făcu ochii mari.

– Vrei să spui...

– Da, zise ea mândră. Petire. Aș fi un plus la Tying TheKnot.com, nu crezi?

Ea se holbă la bunica ei până când începu să îi sune telefonul, semnalând primirea unui mesaj de la una dintre clientele ei.

Știu că ai zis că animalele la nuntă nu sunt o idee bună, dar domnișoarele de onoare vor toate să meargă la altar cu animalele lor de companie. Este în regulă și pentru tine?

Callie răsuflă din greu.

Bunica ei se întinse să citească, apoi zâmbi.

– O vei lăsa să facă asta?

Callie arătă spre ea.

– Nu schimba subiectul! Așteaptă o clipă, câte o urgență pe rând. Tastă răspunsul către mireasă.

Este ziua ta. Tu decizi. Dar nu cumva una dintre domnișoarele tale de onoare are o vacă drept animal de companie?

Răspunsul veni imediat.

Da, dar Sweet Pea este învățată să facă la oliță.

Lucille jubilă încântată, iar Callie arătă din nou spre ea.

- Fără comentarii din galerie. Tastă încercând să o rezolve cu mireasa, și, cinci minute mai târziu, deciseră ca animalele să participe la petrecere, dar nu și la ceremonie.

- Ar trebui să o lași să meargă cu vaca la altar, îi zise bunica ei. Ai putea să oferi ca mărturii deodorante de cameră.

Callie oftă.

- Nu este o idee rea.

Lucille izbucni în râs.

- Cred că-ți iubești mult meseria, scumpo. Este o frumusețe.

- Măcar există. Acum, să trecem la tine!

- La mine? întrebă bunica ei cu inocență.

Aha!

- Nu te poți băga în viața oamenilor, așa cum ai făcut-o până acum, zise Callie.

- De ce nu? Funcționează. Tu nu faci, în mare parte, același lucru?

- Da, bine, fie. Dar cel puțin sunt plătită pentru asta, zise ea.

Lucille radia.

- Asta pentru că tu ești mai deșteaptă decât mine. Ți-am spus în ultima vreme cât de mândră sunt de tine?

Frustrarea lui Callie dispăru. Părinții ei avuseseră mereu ochi numai unul pentru celălalt. Se obișnuise de mult timp să fie în plus la masă în propria familie, dar o avusese mereu pe Lucille, care, așa ciudată cum era, niciodată nu o dezamăgise.

- Te iubesc, bunico! șopti ea și ocoli masa să o strângă în brațe.

- Vai! Ești cea mai dulce, zise bunica ei, îmbrățișând-o și ea. Abia ajungea la bărbia lui Callie și mirosea a trandafiri, a pudră de bebeluș și i se simțeau oasele, dar Callie o ținu în brațe îndelung. Presupun că a venit vremea să accept realitatea.

Inima lui Callie se opri.

– Ce realitate?

– Îmi pierd...

O, Doamne!

– Bunico...

– Dorința... a dispărut, zise cu tristețe Lucille.

Callie se întinse spre mâinile bunicii ei.

– Lucrul cel mai important este să înțelegi că nu ești singură.

– O, scumpo, ești o bucurie pentru mine. Dar nu pot evita ceea ce simt. Voi...

– ... Sunt aici pentru tine, până la final.

– Renunța, zise Lucille și ce încruntă. Ce?

– Renunța? întrebă Callie.

Lucille se holba la ea.

– Ce credeai că voi spune?

– Nimic, zise Callie.

Lucille zâmbi.

– Credeai că îți voi spune că îmi pierd mințile, corect? Conversația asta o vom purta altă dată.

– Deci îți pierzi mințile?

– Altă dată, repetă Lucille.

– Bine, zise Callie. Dar vom discuta fără îndoială - și curând.

– Ca să poți pleca înapoi în San Francisco?

– Da, zise Callie. Și înapoi la viața mea.

– Viața ta. Lucille își dădu ochii peste cap. Viața ta este aici, cu familia ta – cu mine, în caz că te întrebai. Dar mă refeream la faptul că voi renunța la petire, nu la sănătatea mea mintală. Arătă spre Callie. Imediat ce te voi cupla pe tine.

– O, nu, zise Callie. Nu. Nu, nu, nu.

– Ei bine, de ce nu?

– Nu vreau să fiu cuplată, zise Callie. Sunt bine așa. Nu am nevoie de un bărbat.

– Scumpo, toate avem nevoie de un bărbat. Fie că-l păstrăm, fie că nu – este o preferință personală.

– Bunico, serios, zise Callie. Nu mă cupla, nici nu am nevoie, nici nu vreau. M-ai auzit?

Lucille deveni brusc ocupată cu ordinea.

– Bunico!

– Ce-i?

– M-ai auzit, da?

– Desigur, draga mea. Sunt bătrână, nu surdă. Te aud foarte bine.

Ceea ce nu însemna că o și asculta, iar Callie știa asta.

– Intri pe profilurile mele de pe rețelele sociale și cercetezi? întrebă Lucille.

Callie încremeni.

– Ce să cercetez?

– Ai vrut să știi mai multe despre Tanner. Ți-am lăsat o mulțime de lucruri pe care să le găsești. Ai aflat tot ce voiai?

Da. Și mai mult.

– Nu mă interesează în felul ăsta, zise ea.

Lucille zâmbi.

– Ce e? întrebă Callie.

– Te pricepi la a spune gogoși. Dar nu uita cine te-a învățat să faci asta. Se aude că stai diminețile cu el la patiserie, prefăcându-vă că beți cafea.

O, pentru Dumnezeu!

– Stăm împreună ca să ne lase lumea în pace, zise Callie. E o diferență.

– Scumpo! Lucille pufni, dezamăgită. Ultimul lucru de care Tanner are nevoie este să fie lăsat în pace.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Lucille oftă.

– Tatăl lui Tanner l-a părăsit când el avea cinci ani.

Mda. Asta nu era ceva nou pentru Callie. Știa asta din școală.

– Și, de atunci, puștiul a fost un rebel, zise bunica ei. Acum, este ocupat cu oamenii din viața lui, dar nu face nimic pentru sine. Așa că lasă-mă să repet – Tanner nu are nevoie să fie lăsat singur. Are nevoie de tine.

Callie se holbă la bunica ei.

– Chiar dacă ar fi adevărat, ceea ce nu este, ce zici despre ce am eu nevoie?

– O, și tu ai nevoie de el, scumpo!

– Ba nu, zise ea, clătinând din cap. Sunt bine.

– Vezi tu, asta-i frumusețea, zise Lucille. Sigur că nu ai nevoie de el. Te susții singură, bla, bla. Dar și tu ai fost rănită de viață și dezamăgită. Părinții tăi au făcut ce-au putut, dar ar fi putut să facă mai bine. Meritai mai mult.

– Te-am avut pe tine, zise Callie și avu plăcerea să-și vadă bunica îmblânzindu-se, ducându-și o mână în dreptul inimii.

– Of, scumpo, zise ea. Te iubesc atât de mult! Dar să spunem adevărul. Te-ai simțit singură și vulnerabilă. Cu Tanner, ai avea ceva ce ți-a lipsit mereu.

– Ce anume? întrebă Callie.

– Un „noi"!

O clipă, pieptul lui Callie se strânse de dorință, dar sentimentul dispăru repede. Dacă era să fie sinceră, se temea puțin de acel „noi". Se ținu ocupată curățând.

– Te iubesc, bunico, zise ea în cele din urmă. Foarte mult. Dar greșești. Sunt bine așa. Nu am nevoie acum de complicații în viața mea. Poate niciodată. Aplecându-se, o sărută pe Lucille pe obraz. Trebuie să plec acasă. Te rog, încetează să te mai bagi în viața oamenilor, bine? De dragul meu? Promiți?

– Hmm?

– Bunico!

– O, bine, sigur! Voi încerca.

În ziua următoare, Callie avu întâlniri chiar la ora micului dejun, așa că sări peste mersul la patiserie. Își spuse

că era mai bine așa, dar trebuia să recunoască faptul că îi lipseau gogoșile.

Și poate și Tanner.

După-amiază merse la Lucky Harbor Charters pentru a lua măsurători pentru decorațiile necesare petrecerii burlacilor și celei a burlăcițelor pentru Sam și Becca.

Pontonul era un loc perfect pentru o petrecere. Când ajunse acolo, soarele unei amiezi târzii de noiembrie tocmai atingea apa, proiectând o aură strălucitoare peste tot.

Minunat!

Stătea acolo admirând priveliștea, gândindu-se că ar fi putut să iasă ceva frumos cu niște încălzitoare. Lumina era perfectă pentru fotografii, genul de lumină care ar face orice și pe oricine să arate bine. Ar fi un loc minunat și pentru fotografiile lor de nuntă, ceea ce o făcu să râdă puțin. Se gândea să renunțe la acest job când reușea să strângă ceva economii decente, totuși înclinația ei către toate lucrurile romantice și nunta perfectă nu părea să cedeze nici un pic.

Era varză!

Auzi o barcă și își puse mâna streașină la ochi pentru a vedea dacă era barca de la Lucky Harbor Charters.

Cole se afla la cârmă. Când ajunse aproape de ponton, Tanner sări de pe barcă, se îndreptă șchiopătat spre pupă și prinse ceva ce fu aruncat din barcă spre el de către versiunea lui mai tânără.

O frânghie.

Tanner se aplecă și legă barca de doc, apoi se îndreptă și prinse o a doua frânghie.

Callie se trezi încremenită, privindu-l mișcându-se cu încredere în ciuda faptului că, în mod evident, îl supăra piciorul. Îl privi cum leagă frânghia eficient și fără efort, apoi ridică privirea și îi spune ceva fiului său.

Limbajul trupului celor doi îi spunea că ceva nu era în regulă. Troy îi zise ceva lui Tanner.

Tanner îi răspunse calm.

Troy mai spuse ceva, deloc calm.

Tanner nu-i mai răspunse, ci rămase ferm, menținând contactul vizual.

Troy își îndepărtă privirea, se răsuci pe călcâie și o luă din loc.

Abia când acesta plecă se schimbă expresia lui Tanner. Din acel calm în ceva... profund tulburător.

Era un moment foarte personal, unul în care Callie știa că el nu voia să fie surprins. Așa că se întoarse să plece spre casă, dar atunci el își întoarse capul și îi întâlni privirea.

„Scuze", mimă ea. El clătină ușor din cap, nimic mai mult. Nu se apropie de ea și nici ea nu se mișcă spre el. Și, deși avu cea mai ciudată dorință de a-l îmbrățișa, ea îl lăsă singur.

În acea noapte, stând pe blatul bucătăriei ei, cu Becca și Olivia care-i țineau companie, Callie le făcu sendvișuri cu ciocolată. Asta o făcu să se gândească la Tanner.

Bine, era o minciună. Se gândea la el de când îl lăsase mai devreme pe doc.

– Nu știam că poți găti, comentă Olivia, mestecând al doilea sendviș.

– Mă descurc, zise Callie. Dacă rețeta conține ciocolată.

– Mda, o să vreau să faci mai multe, zise Becca.

– De aceea le îndeși în gură de parcă nu ai mai mâncat de zile întregi? întrebă Olivia.

Becca zâmbi.

– Am ars multe calorii în ultima vreme.

Olivia râse discret, iar Callie oftă adânc. Apoi observă că amândouă se uitau la ea.

– Scuze, zise ea. Sunt invidioasă pe sex.

– Ascultă, zise Becca cu toată sinceritatea, știu că trebuie să fie îngrozitor de enervant să fii în preajma

noastră, două îndrăgostite până peste cap, dar îți promit că și tu vei găsi tipul potrivit.

- Am deja unul pentru ea, zise Olivia.

Becca se uită la Olivia și apoi începu să râdă de parcă i se aprinsese beculețul.

- Da! Nu știu de ce nu m-am gândit mai devreme la el.

- Pentru că ai parte de prea mult sex, replică Olivia, lovindu-și tâmpla cu degetul. Ți-e gândul numai la sex.

Callie oftă.

- Chiar mi-aș dori să încetați să mai vorbiți despre sex. Și nu vreau să găsesc...

- Tanner este perfect, zise Becca.

- ... un tip, termină Callie.

- Da, perfect, zise Olivia spre Becca ca și cum Callie nu ar fi vorbit. Sunt făcuți unul pentru celălalt.

- Da, sunt, admise Becca.

- Nu, ripostă Callie.

- Te rog, spune-mi că și tu crezi că arată bine, zise Becca. Ochii ăia... Aaah!

Callie oftă. Chiar avea niște ochi ai naibii de frumoși.

- Nu știm de ce nu ne-am gândit mai devreme la asta, mărturisi Becca.

- Noi? întrebă Olivia. Eu deja mă gândisem la asta. Arătă spre Callie. Și bunica ta s-a gândit. Face lobby pentru voi doi.

- Face lobby?

- Încearcă să-i implice pe toți în cuplarea voastră. Scrie pe contul ei de Tumblr.

La naiba! Callie nu avusese astăzi timp să verifice conturile de pe rețelele de socializare ale bunicii ei.

- I-am zis să nu se bage!

Atât Olivia, cât și Becca izbucniră în râs.

- Nu văd ce e așa amuzant, comentă Callie.

Becca își reveni, dar tot zâmbi când vorbi:

– Scumpo, bunica ta... nu știe cum să își vadă de treaba ei. Doar o cunoști, nu?

Callie scrâșni din dinți.

– Va trebui să angajez o bonă.

– Nu ești supărată, nu? întrebă Becca.

– Ba da, zise Callie. Dar pe voi numai puțin.

– Bine, fie. Deci tot ne vei mai face sendvișuri cu ciocolată, corect?

capitolul 9

În dimineața următoare, Callie își spuse că nu avea absolut nici un motiv pentru a merge în oraș. Putea sta în pat și munci de acolo. Avea, fără îndoială, o mulțime de lucruri de făcut care să o țină ocupată. La naiba, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut îngropa în muncă.

Dar deja făcea asta de ani în șir și nu ajunsese nicăieri.

În plus, îi era foame. Și nu le spusese Beccăi și Oliviei, dar sendvișurile cu ciocolată erau cam singurul lucru din aria ei de competență.

Ar fi putut merge la bunica ei la micul dejun și, fiind acolo, i-ar fi putut cere să îi spună de ce făcea exact ceea ce Callie îi ceruse să nu facă.

Dar era o discuție în contradictoriu pe care nu o putea purta fără gogoși.

Ceea ce însemna că avea nevoie de gogoși.

„Atunci, mergi la magazin!" Își repetă asta în timp ce se îmbrăca – în haine adevărate – și încă o dată în timp ce își aplica rimel și luciu de buze. Îi fu greu să justifice partea asta, dar, hei, nu se știa niciodată când trebuia să intre pe Skype, nu? Mai bine să fie pregătită. Conduse până în centru. Când trecu pe lângă magazin, zise un „Ups!" și continuă până ajunse la patiserie.

„Numai pentru cafea și gogoși", își zise ea. Și nimic altceva – cum ar fi, de exemplu, să stea acolo, așteptând un anume tip minunat și amuzant de care fusese îndrăgostită, pe nume Tanner Riggs.

Ieși din mașină și își verifică părul în oglindă. Și poate că își mai aplică puțin luciu de buze. Când deschise ușa patiseriei, aroma delicioasă de cafea și bunătățuri

o asaltă imediat. Se opri să inhaleze adânc, apoi încre-meni când auzi un zgomot din trecutul ei.

Și nu era unul plăcut.

Era un râs masculin care cândva fusese râsul logodni-cului ei. Acum, era râsul tipului care o părăsise la altar.

Privind în jur pe stradă, îl observă pe Eric la câțiva metri distanță, ținându-se de mână cu o blondă drăguță în timp ce mergea pe trotuar, spre ea.

O panică irațională o cuprinse. Sau poate că era groa-ză. Fără să gândească, intră în patiserie și se ascunse în spatele ușii, trăgând cu ochiul pe fereastră.

Era devreme, își zise ea. Poate erau numai în trecere. Iar Eric era medic stomatolog. Nu avea să intre în pati-serie. Sigur exista vreo lege a dentiștilor care le cerea să nu pășească în patiseriile pline de zahăr. În plus, ea nu putea avea atât de mult ghinion.

El se îndrepta spre patiserie.

Fir-ar! Ura că după atâta vreme încă simțea umilința a ceea ce-i făcuse el, dar o simțea. Și, la naiba, o enerva! Pentru Dumnezeu, efectiv o părăsise la altar. Și singurul lucru mai rău decât asta era că toată lumea din oraș știa asta.

Ea își zisese că nu mai conta, că era pregătită să dea ochii cu el dacă avea să fie cazul, dar, aparent, nu era.

Nu era pregătită.

Dar nu putea nega că o mică parte din ea spera ca el să o vadă și să simtă... Ce? Voia ca el să simtă vino-văție? Regret?

Mda. Cam așa.

Voia, de asemenea, ca el să simtă... dorință. Și dispe-rarea că o lăsase să plece. Da, se mulțumea cu disperarea.

Eric și blondina se opriră la câțiva metri în fața ușii patiseriei. Râdeau, se simțeau bine, iar Callie își ținea respirația, sperând ca ei să plece. Departe, foarte departe.

În schimb, Eric o trase pe femeie mai aproape și o sărută. Blând. Dulce. Îi ținea fața în palme în timp

ce o făcea și, când se îndepărtă, zâmbi privind-o pe femeie în ochi de parcă ea era tot universul lui.

Niciodată nu o sărutase pe Callie astfel.

Fie. În fine. Vestea bună era că acum se deplasau iar, și, ușurată, Callie se întoarse cu spatele la fereastră.

Coada de la patiserie era lungă, ca de obicei, iar ea se așeză, amintindu-și să respire în timp ce, ocazional, arunca o privire prin încăpere.

Tanner era la masa „lor". O privea, cu capul înclinat, ca și cum ea era un reality show fascinant și ridicol.

Minunat!

Încercă să se comporte normal. Ca și cum nu era nimic de văzut.

- Callie! Tu *ești!* se auzi din spatele ei, iar ea aproape tresări. Întorcându-se, dădu nas în nas cu – o, perfect – Eric și blondina.

Cum se întâmplase asta?

- Salut, zise Eric, zâmbind relaxat.

Nici urmă de vină, regret, dorință sau disperare.

Să-l ia dracu'!

- Mă bucur să te văd, zise el, stând foarte aproape de femeia de lângă el. Tina, ea este Callie. Ți-am vorbit despre ea.

- Încântată să te cunosc, zise Tina, afișând niște dinți ciudat de albi și de drepți atunci când îi zâmbi.

Zâmbetul însă îi era sincer, iar Callie încercă să se comporte normal.

- Și eu mă bucur să te cunosc!

- Nu știam că te-ai întors în oraș, zise Eric.

- Numai pentru o vreme, se auzi ea spunând. Am venit să o văd pe bunica mea.

El îi zâmbi cu drag.

- Lucille. La fel de nebună ca de obicei, presupun.

- Are motivele ei, replică ea, apărând-o. Aparent, Callie putea fi iritată de bunica ei, dar nimeni altcineva – și cu atât mai puțin fostul ei iubit – nu avea voie.

Și, apropo de fostul ei, avea tupeul să arate al dracului de bine.

De asemenea, o ținea pe Tina de talie. Un gest normal, afectuos, care sugera intimitate și relaxare. Numai că lui nu-i plăcuse niciodată să își manifeste public sentimentele – cel puțin, nu cu Callie.

Brusc, ea nu mai vru o gogoașă.

Nu. Voia o duzină.

Tanner privise oarecum amuzat cum Callie dăduse buzna în patiserie, se lipise de perete și se holbase pe fereastră ca și cum o urmăreau dracii.

Când se relaxase și se așezase la coadă, el încă o privea. Așa că fusese cu ochii pe ea atunci când cuplul se așezase la coadă în spatele ei.

„Ah", se gândi el, privind în timp ce își bea cafeaua. „Postură încordată. Zâmbet fals. Mâna trecută repede prin păr."

„Fie un inamic, fie un fost", își dădu el cu presupusul. Și cum aceasta era viața reală și nu o carte cu benzi desenate, tăie dușmanul de pe listă. Atunci, un fost. Tipul o ținea de talie pe femeia blondă de lângă el, iar Tanner se cutremură empatic când văzu cât de palidă era Callie. Buzele erau slab arcuite, dar nu zâmbea și arăta de parcă tocmai înghițise ceva foarte acru.

Fie asta, fie fostul mirosea urât.

Apoi femeia spuse ceva, iar fostul se aplecă mai aproape pentru a prinde fiecare cuvânt înainte să își lase capul pe spate și să râdă.

Callie arăta de parcă își dorea să aibă puteri supranaturale și să poată dispărea.

Sau poate plănuia asasinarea bărbatului.

Zise ceva și dădu să părăsească rândul fără cafea sau gogoașă, ceea ce îi spunea lui Tanner mai mult decât orice altceva cât de tulburată era, dar venise rândul ei la coadă, iar Leah o strigă.

Zâmbetul lui Leah păli puțin, iar tânăra se aplecă peste tejghea să o strângă pe Callie de mână. Apoi îi aduse repede cafeaua și o cutie cu gogoși.

O cutie.

Tanner zâmbi. Leah era om bun. Foarte bun.

Cu brațele pline, Callie se răsuci să plece, dar tipul se apropie și o opri, prinzând-o de braț.

De ce nu renunța nemernicul? Pentru Tanner era evident că asta își dorea Callie, așa că de ce nu dispărea din fața ei?

În schimb, tipul îi spuse ceva, zâmbi și se apropie chiar mai mult, arătând de parcă plănuia să o sărute pe obraz.

Callie se retrase imediat, limbajul trupului ei strigând „Dispari!" Dumnezeule! Cum de nu observa nemernicul ăla că ea nu voia ca el să o atingă, cu atât mai puțin să o sărute?

Apoi lucrurile o luară razna.

Când Callie se retrase, se împiedică de piciorul blondei și se împletici. Cafeaua zbură într-o parte, cutia cu gogoși – în alta. Din fericire, nici una nu lovi pe nimeni, ci numai podeaua, dar dezastrul fu spectaculos.

Oamenii se împrăștiară, inclusiv fostul ei și blonda. Ieșiră împreună braț la braț, ținându-și cafelele, fără să acorde prea mare atenție dezastrului lăsat în urmă.

Rahat! Tanner se ridică și se îndreptă spre Callie, care acum încerca să curețe.

- Nu, zise ea, când el se aplecă lângă ea să o ajute.

El luă cutia din mâna ei și strânse restul dezastrului.

- Tanner...

- Șșștt, zise el.

Luă toată mizeria pe făraș. Când se întoarse la Callie, ea stătea fix unde o lăsase. Avea firimituri pe ea și niște pete de cafea.

- Te-ai opărit? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Sigur?

Ea încuviință.

– Vino! zise el. Îți voi aduce alt mic dejun.

Asta păru să o scoată din minți.

– Nu! izbucni ea. Totuși, mulțumesc! Cred că voi merge înapoi la culcare și voi începe ziua altă dată. Ca, de exemplu, anul următor.

El zâmbi și lăsă capul puțin în jos pentru a o privi în ochii ei verzi, frumoși.

– Nu ești genul ăla de persoană, zise el blând, luând-o de mână. Tu nu-ți bagi capul în nisip.

– O, ai fi surprins, zise ea râzând, deloc amuzată. Îmi pot ascunde capul în nisip foarte bine. Se eliberă, dar o făcu încet, aproape cu nehotărâre, nu se trase brusc, așa cum o făcuse când o prinsese fostul ei. Și îți amintești de mine din liceu.

O zisese cu o voce acuzatoare care îi spunea lui că ea se gândise la asta de când se văzuseră ultima oară.

– Desigur, zise el.

– Desigur.

Ea pufni.

– Este amuzant? întrebă el.

– Nimeni nu-și amintește de mine din liceu. Eram o tocilară, un șoarece de bibliotecă.

– Eu îmi amintesc de tine, zise el ferm.

– Da, probabil pentru că vreunul dintre coechipierii tăi m-a plătit să îi fac temele.

– Da, a făcut-o, zise el. Pentru că erai drăgălașă.

Ea clipi, de parcă el o lăsase fără cuvinte, iar el zâmbi.

– Dar nu erai de nasul meu.

– De ce?

– În primul rând, pentru că erai prea bună pentru cei de teapa mea, zise el și avu plăcerea să-i vadă un zâmbet fugar.

Și zâmbetul chiar îi era minunat când i se reflecta și în ochi.

– Deci cine era? se trezi el întrebând.

– Cine?

El o privi ca și când ar fi vrut să o trezească la realitate.
- O, te referi la tipul care a fost aici?
- Nu, mă refeream la Iepurașul de Paște.
Ea oftă.
- Fostul meu aproape soț.
Tanner își aminti ce îi spusese ea în timpul discuției despre cum iubirea nu era pentru ea. „Am ajuns până la altar înainte să fiu lăsată baltă." Rahat!
- Ăsta este tipul cu care ai fost logodită? întrebă el.
- Până în clipa în care și-a pierdut curajul, zise ea mult prea relaxată.
El își întoarse capul și privi spre ușă. Probabil nu ajunsese prea departe.
- Vrei să-l bat măr?
Ea râse.
- Da, te rog! Apoi se holbă la el. Stai! Glumești, nu?
Nici gând.
Ea îi analiză expresia și râse iar, de data asta mai discret și mai aspru.
- Aceasta este cea mai frumoasă întrebare pe care mi-a adresat-o cineva în ultima vreme, zise ea, dar apoi clătină din cap. Și mulțumesc, dar nu! Sunt bine. De fapt, voi pleca. Ne mai vedem! zise, apoi se întoarse și se lovi de două persoane care intrau.
Tanner făcu o grimasă în timp ce ea se dădu în spate, se scuză politicos și încercă iar.
Pentru a fi sigur, Tanner păși alături de ea, cuprinzând-o de talie, ghidând-o afară după ce îi deschise ușa.
- Uneori, bâigui ea, sunt convinsă că îngerul meu păzitor bea.

Tanner își petrecu restul zilei pe barcă alături de Cole, verificând mecanismul ambarcațiunii. Erau concentrați amândoi asupra motorului, murdari din cap până în picioare, când Cole ridică brusc privirea și zise:
- Deci îți place de Callie?

Tanner înălță capul atât de repede, încât se lovi de cadrul bărcii.

– Rahat! La dracu'! Să ți-o trag!

Cole zâmbi.

– Mda. Este adevărat.

– Ce e adevărat, că ești un nemernic? întrebă Tanner, ținându-se de cap. Frate, doare!

– Lovitura asta ți-a băgat mințile în cap? întrebă Cole.

– Am mai multă minte în degetul mic decât ai tu în tot capul, zise Tanner.

– Știi, ți s-ar potrivi.

Tanner se holbă la el.

– Cum dracului ți-ai dat seama de asta?

– Am auzit de la Olivia că este amuzantă, deșteaptă și că nu îți va suporta tâmpeniile.

– Nu o să purtăm conversația asta, zise Tanner, coborându-și degetele de la cucui pentru a vedea dacă sângera. Rahat!

– Vino aici, plângăcios mare ce ești! Cole cuprinse capul lui Tanner între mâini și îl aplecă pentru a se uita în creștet. Bine, am o veste bună și una proastă.

– Spune-mi odată! se răsti Tanner.

– Vestea bună este că încă ai capul pe umeri, zise Cole.

– Și vestea proastă? întrebă Tanner.

– Lovitura nu pare să-ți fi băgat mințile în cap.

Tanner îl împinse pe Cole, dar acesta nu se mișcă. Adesea, Cole părea relaxat și detașat, dar, în realitate, nu era deloc așa. Era la fel de dur ca Sam sau ca însuși Tanner și era, de asemenea, lipiciul care îi ținea pe toți laolaltă. Și, uneori, ca acum, se comporta ca o muiere. Tanner îl împinse din nou, iar Cole îl împinse și el, iar apoi mai că se luară la trântă.

– Îmbrățișează-mă, așa cum intenționezi, zise Cole. Și voi renunța.

– Îți voi arde una.

– Îmbrățișează-mă ca și cum m-ai iubi, muiere!

- Hmm... mă pot întoarce, se auzi glasul lui Troy, care se părea că venise după școală, așa cum i se ceruse să facă, deoarece încă era pedepsit. Stătea pe ponton, cu ghiozdanul atârnându-i de un umăr, holbându-se la ei. Dacă vreți să fiți singuri.

Cole râse slab și, din poziția lui aplecată, își răsuci gâtul pentru a privi spre Tanner.

- Crede că noi...

- Hei, zise Troy, îndepărtându-se, ridicând mâinile. Nu este nimic rău în asta.

- Sigur că nu este, replică Tanner. Dar nu suntem.

- Un puști de la mine din clasă are două mame, zise Troy.

- Minunat, spuse Tanner, îndepărtându-se de Cole. Dar nu este... Eu și Cole nu suntem așa. Nu că nu ar fi în regulă dacă am fi.

- Vorbește în numele tău, zise Cole, îndreptându-și cămașa. Nici măcar nu ești genul meu.

Tanner îl împinse din nou, iar Cole îi suflă un sărut.

- Încetează, idiotule! zise Tanner. Se uită la Troy. Glumește.

- Oh! Troy încuviință. Asta-i bine, pentru că pe Tumblr se spune că ai o treabă cu o gagică pe nume Callie.

- Nu am nici o treabă cu Callie, zise Tanner, deși trebuia să admită că nu l-ar fi deranjat să aibă o treabă cu ea. Poate mai multe treburi. Se întoarse spre Cole. Și ce dracului vrei să spui când zici că nu sunt genul tău?

Tanner îl duse pe Troy la pescuit. Luă barca și merse în locul lui preferat și-i arătă puștiului cum să prindă unul din prima.

Tot timpul Troy arătă de parcă era supus unui adevărat chin.

S-a zis cu apropierea.

După aproape trei ore de tăcere, Tanner renunță.

- E vreo problemă?

Nici un răspuns.

– Heeeei, zise el.

Troy își scoase o cască. Se auzea muzică. Tanner se holbă la el și clătină din cap. Dumnezeule!

– Nu prea te pasionează pescuitul?

Troy păru ușurat.

– Pescuitul e nașpa.

Bine, poate că, la urma urmelor, nu erau chiar ca două picături de apă.

În acea seară, stătură la masa din bucătărie a lui Tanner și lucrară la tema de la chimie a lui Troy din cauza notei mici cu care venise acasă.

– Chimia e nașpa, zise Troy o oră mai târziu, când nici măcar nu ajunsese la jumătate. E nașpa rău!

– Munca e nașpa, spuse Tanner. Pescuitul e nașpa. Școala e nașpa. Hai să încercăm altfel... Ce nu e nașpa?

– Aici? Nimic, zise Troy ursuz.

Tanner îndepărtă cărțile.

– Vino! Trebuie să facem ceva.

– Acum ce mai e?

Tanner deschise ușa dormitorului pe care i-l dăduse pușiului. Când venise Troy prima dată, avusese numai o saltea. Dar Tanner cumpărase un pat, un șifonier, un birou.

– Minunat, zise Troy, arătând spre birou. Un loc unde să muncesc și mai mult. Într-o cameră albă. De parcă aș avea propria cameră de spital.

Tanner ignoră sarcasmul.

– Nu-ți place albul? Atunci alege o culoare. Vom vopsi în weekendul acesta.

– Mov-închis, zise Troy fără ezitare.

Tanner își întoarse capul și îl privi.

– Mov-închis?

– Mov-închis.

Tanner își trecu o mână peste creștet și tresări găsind cucuiul care se formase în urma loviturii de mai devreme.

– Uite ce e, știu că ești nervos pentru că trebuie să fii aici și că ți se pare nedrept și vrei să lovești și să te descarci, dar tu va trebui să trăiești cu acea culoare. Așa că o să te mai întreb o dată. Mov-închis? Ești sigur?

Troy îl privi ursuz.

– Bine, bombăni Tanner, apoi încuviință din cap. Ești sigur. Dădu să plece, dar se opri. Își aminti că, după plecarea tatălui său, mama lui își luase două locuri de muncă pentru a avea un venit, iar el se simțise tot timpul neputincios și furios. Ascultă, zise el. Va fi mai bine.

Tot nimic, iar Tanner clătină din cap.

– Fie! Viața e naspa! Continuă așa, este o atitudine minunată!

Troy trecu pe lângă Tanner și se întinse pe pat. Închise ochii și, pentru o clipă, păru dureros de tânăr și de vulnerabil.

– Noapte bună! zise Tanner încet și dădu să plece.

– Hmm, murmură Troy.

Tanner se întoarse.

– Mda?

Troy ezită.

– Mersi!

Posibil să fi fost prima dată când Troy îi spusese acest cuvânt, iar Tanner simți o durere în piept. Genul de durere care era fie un început de atac de cord, fie semnul că avea parte de un moment autentic specific vieții de tată. Voia să insiste să primească mai mult de la Troy, dar știa că nu era lucrul corect de făcut.

Habar nu avea ce era corect. Așa că încuviință și îl lăsă pe puști pe pat și se îndreptă spre al său, unde visă la o blondă cu ochi verzi care se lumina la vederea unei gogoși și care nu avea nici cea mai mică idee că era cea mai sexy femeie din încăpere.

În următoarea dimineață, el stătu la patiserie o oră, dar ea nu apăru.

Bruneta drăguță din ziua anterioară era însă acolo. Veni la masa lui cu un zâmbet provocator.

– Este ocupat locul? întrebă ea.

– Nu, zise el și se ridică. Și nici acesta.

– Dar... Ea se uită la el în timp ce el începu să se depărteze. Nu vrei să-ți termini micul dejun? Ar putea fi o întâlnire.

– Scuze, zise el sincer. Am deja una.

capitolul 10

Callie găsi o modalitate de a înfrunta dependența de gogoși. Rămase în pat. Nu era prea rău pentru un birou, iar codul vestimentar – pijama – chiar îi era pe plac. Se ridică suficient cât să se spele pe dinți și să-și aducă laptopul, apoi se ghemui iar în pat și începu să muncească, spunându-și că nu avea nevoie de cofeină și de zahăr pentru a începe.

Umilința o ajuta.

Munci ca o maniacă. Nimeni nu putea nega că știa cum să organizeze o petrecere pe cinste. Spera numai ca miresele ei să se bucure, căci existau șanse mari ca recepția să fie punctul cel mai palpitant al mariajului lor.

O oră sau două mai târziu, decise că lucrul de acasă era o chestie decentă. De fapt, poate nu avea să mai meargă niciodată în oraș.

Chiar atunci, cineva bătu la ușă.

Ea încremeni, ca un cerb în lumina farurilor. Apoi se uită la ceas. Era zece dimineața. Olivia și Becca erau deja la muncă. Nu comandase pizza la micul dejun – deși ar fi făcut-o dacă vreun loc din Lucky Harbor ar fi livrat pizza la micul dejun. Hei, poate ar putea să demisioneze și să facă asta.

Oricum ar fi, nu se aștepta la companie.

Se auzi din nou o bătaie în ușă, și ea se privi. O cămașă bărbătească mai mare cu două numere care-i tot cădea de pe umăr. Pantaloni de pijama normali cu aproape treizeci de centimetri mai lungi și spălați de atâtea ori încât erau răriți. Încălțămintea din acea zi – papuci cu Shrek.

Mda. Era gata pentru o prezentare de modă pentru Victoria's Secret.

Coborî din pat și privi pe vizor. Păr negru, mătăsos. Ochi negri. Tricou marinăresc. Blugi sexy. La dracu'! Ce căuta el aici?

– Te pot auzi respirând, zise Tanner.

Ea încetă să mai respire și încremeni.

– Iar acum, te aud cum te panichezi.

Ea răsuflă zgomotos și se îndepărtă de ușă, cu inima bătându-i cu putere.

– De ce ești aici? întrebă ea spre ușă.

– Deoarece masa noastră era deja ocupată la patiserie.

– Ce? Este ridicol. Nu este masa noastră.

– Așa mi s-a părut, replică el.

Ea își lovi fruntea de ușă.

– De ce ești aici cu adevărat?

– Pentru că tu nu ai venit.

Ea ridică privirea și se holbă la ușă.

– De ce contează pentru tine?

– Deschide ușa, Callie!

– Spune-mi de ce, Tanner!

Oare auzi un oftat?

– Pentru că tu nu ești un struț, zise el.

Ea tresări.

– Poate sunt. Poate mă ascund tot timpul. Poate sunt maestră la asta.

„O, Doamne, Callie, taci!"

– Te cunosc, zise el.

Ea clătină din cap, deși el nu o putea vedea.

– Ba nu.

– Știu că ești afurisit de deșteaptă, atât de deșteaptă, încât cei mai mulți dintre noi, jucătorii de fotbal, te plă-mă cunoști.

– Asta s-a întâmplat acum zece ani, zise ea. Acum, nu

– Administrezi un website extrem de popular pe care l-ai creat și pe care-l conduci singură, zise el. Nu prea

țeleg eu nevoia de miliarde de nuanțe de satin alb sau
e ce ar vrea cineva ca porumbeii să zboare pe deasu-
ra capetelor nuntașilor și posibil să se cace pe ei, dar
sta e problema mea. Ai venit în Lucky Harbor pentru
ți vizita bunica - o pacoste pentru fiecare burlac din
raș -, dar, pe lângă asta, ceea ce faci dovedește că ești o
persoană teribil de dulce și de grijulie. O, și știu că ai o
pasiune aparte pentru gogoși.

Ea se holbă la ușă. El chiar o remarcase.

- Deschide, zise el în tăcere. Am ceva pentru tine.

- O gogoașă? întrebă ea cu speranță. Pentru că este singurul mod în care mă poți face să deschid.

- Chiar mai bine.

- Nu există așa ceva.

- O duzină, zise el. Și cafea.

Uitând o clipă de felul cum arăta, Callie descuie ușa. Într-adevăr, el stătea acolo cu o cutie mare și cu patru cafele.

- Dă-mi-le! Salivând, se întinse spre cutie, dar el o ridică mai sus și păși înăuntru, trântind ușa în urma lui.

Avea ochii întunecați, umbriți de pleoapele grele și de genele groase. Mandibula îi era acoperită de o barbă de câteva zile, care îl făcea să pară în același timp periculos și... vulnerabil?

Nu avea cum. Tanner nu era vulnerabil.

Dar ceva îl deranja. Ea nu avu senzația că avea legătură cu ea, ceea ce însemna că nu era treaba ei, dar asta nu o împiedică să se întrebe.

Și faptul că se gândi la el o făcu să se simtă iar ca o adolescentă prostuță, îndrăgostită prostește.

- Ești bine? întrebă ea discret.

- Voiam să te întreb același lucru.

- Eu? Mă simt excelent.

El râse încet, apoi se apropie, trupul lui atingându-l pe al ei. O clipă, ea se gândi că poate el avea să o sărute pe obraz. O tulbură, făcând-o să încremenească.

El făcu la fel. Ochii lui negri se mai îmblânziră, iar râsul amândurora se stinse. Apoi el se apropie mai mult, astfel încât trupul ei să îl atingă pe al lui.

Ea simți că fiecare parte din ea tremura, deoarece, Doamne, ceva ardea, iar Callie era sigură că ea era aia. Timpul încetini, și ea conștientiză că, de fapt, i se tăiase respirația.

Și lui. Apoi el se uită încet, lung, la ținuta ei, de la păr până la vârful papucilor ei cu Shrek, și zâmbi.

– Încă nu m-ai dezamăgit, zise el.

Ea ținu capul sus.

– Nu m-am îmbrăcat să impresionez.

– Îmi place.

Asta îndepărtă mare parte din infatuarea ei.

– Da?

– Mda.

– De ce? întrebă ea suspicioasă.

– În mare, parte pentru că nu porți lenjerie intimă.

– Hei! Ea își încrucișă mâinile peste sâni. De unde știi asta?

– Talent înnăscut, zise el. Și te bucuri să mă vezi.

Infatuarea ei reveni.

– Dacă vrei să știi, zise ea, îmi este frig.

El zâmbi.

– Chiar îmi e!

– Mi se pare amuzant că pe site ai o secțiune întreagă dedicată lenjeriei moderne, iar tu nu porți deloc, zise el.

– O, Doamne! Se uita la el îngrozită. De ce intri pe site-ul meu?

– De ce nu?

– De ce nu? Flutură din mâini, căci era evident. Ești nebun în stadiu terminal? Te însori în curând? O femeie?

El îi zâmbi.

– Nu.

– Atunci, de ce? Îl împunse în pieptul ferm. Degetul ei practic ricoșă din pieptul lui. La naiba, avea un trup impresionant. De ai intrat pe site?

– Sunt curios în privința ta.

Asta nu ar trebui să o entuziasmeze.

– Ei bine, nu fi. Și stai departe de site!

– Dacă aș fi client?

– Asta ar fi complet diferit, zise ea. Atunci, ți-aș vinde toată fantezia. Dar amândoi știm că fantezia este scumpă și, totodată, un balon de săpun gata să se spargă.

Tanner îi oferi una dintre cafele. Era mită, desigur, dar ea tot avea să o primească. Luă o gură zdravănă și închise ochii extaziată.

– Dumnezeu să aibă milă, cât de mult mi-ai lipsit, șopti ea către pahar.

– Auuu, zise el. Drăguț!

– Vorbeam cu cafeaua. Când cofeina ajunse în trupul ei, Callie deschise ochii.

Tanner așezase totul pe blatul din bucătărie și se îndreptase spre ferestre. Avea mâinile în buzunare, privind spre apă.

Callie știa că el nu avea să nu observe faptul că ea avea o priveliște perfectă către barca lui. Și, prin urmare, spre el, când era acolo, muncind.

Acum, regreta că pretinsese altceva în prima zi la patiserie.

El se întoarse cu fața spre ea, cu sprâncenele ridicate.

Ea îl ignoră și privi cutia cu gogoși. Nu voia să fie nepoliticoasă și să înfulece, dar putea mirosi zahărul. O ademenea.

Tanner se întoarse în bucătărie și se sprijini de blat lângă ea, simțindu-se confortabil în spațiul ei. Nu părea să se grăbească spre gogoși, așa că ea încercă să se controleze.

El făcu semn spre un teanc cu broșuri de călătorie în locuri îndepărtate, exotice, precum Bora Bora și Anguilla.

– Te pregătești să evadezi? întrebă el.

– Mă țin la curent cu cele mai căutate destinații pentru luna de miere. Miresele sunt, de obicei, incredibil de pretențioase în privința locației, crezând că aceasta este cea mai importantă parte a lunii de miere.

– Și nu este? întrebă el.

– Să zicem că tind să-mi încasez repede onorariul, înainte ca realitatea să se instaleze, iar ei să priceapă că au făcut o greșeală.

– Au, zise el.

– Știm amândoi că relațiile sunt un „au!" mare.

– Adevărat, recunoscu el. Sunt complicate și nasoale și distrug totul. Se îndreptă șchiopătând spre suportul de băuturi și luă o a doua cafea. Când o surprinse privindu-l, ridică din umeri. Este genul de dimineață care cere un espresso dublu.

Ea arătă spre piciorul lui.

– Te supără.

El ridică iar din umeri, sugerând că mereu îl deranja, dar că trăia cu asta.

– Se poate face ceva în privința durerii? întrebă ea.

– Nu-mi plac medicamentele împotriva durerii.

Ea înțelegea asta. Conștientiză că voia să înțeleagă mult mai mult. Nu trebuiau să facă asta – să se cunoască reciproc –, și, totuși, nu se putu abține.

– Deci cum de ai trecut de la Marină la platforme petroliere? întrebă ea. A fost ceva de genul odată dependent de adrenalină, mereu dependent de ea?

– După misiune, am știut că nu voiam să am o carieră în Marină. Dar bursa mea la facultate dispăruse de mult și aveam nevoie de bani.

– Pentru a-ți întreține familia, zise ea.

– Ce mai rămăsese din ea, admise el. Mama avea nevoie de ajutor. Eu aveam nevoie de un serviciu bine plătit pentru a putea să-i urmez pe băieți pe platformă. Munceau deasupra apei, dar se făceau mai mulți bani sub apă, plasând explozibil. Eu eram expertul rezident.

Mda, era o mare diferență între el de acum și puștiul rebel care fusese cândva. Se maturizase repede, modelat de conjunctură într-un bărbat puternic, capabil, care era concentrat. Hotărât. Și, aparent, neînfricat.

- Periculos, zise ea.

El ridică din umeri.

- Mă pricepeam. De ce să nu mă folosesc de asta? Și, da, pot înțelege de ce oamenii credeau că sarcina aia îi făcea cu ochiul unui dependent de adrenalină ca mine, dar nu asta m-a atras. Urma să fiu partenerul băieților la Lucky Harbor Charters și voiam să contribui și eu cu ceva consistent. Munca îmi satisfăcea toate nevoile. Arătă spre paharul gol din mâinile ei. Te simți mai omenește?

- Sunt pe cale să mă simt, mărturisi ea. Mulțumesc!

El deschise cutia cu gogoși și i-o întinse.

- Nimic cu zahăr pudră.

- Și care mai e hazul? Scoase o gogoașă cu sirop de arțar. Tanner făcu la fel, și mâncară acolo, stând față în față în bucătăria ei.

O bucătărie care, brusc, părea mult mai mică decât de obicei. Callie își linse degetul mare pentru a curăța un rest de glazură și îl supse.

Ochii lui Tanner se dilatară.

Ea încremeni, lăsându-și degetul să alunece puțin cam zgomotos.

- Scuze, șopti ea.

- Pentru?

- Sunetele de star porno.

El zâmbi.

- Asta a fost partea mea favorită. Îi întinse cutia. Încă una?

- Cred că ar trebui să mă rezum la una.

- Nu e și cazul meu, zise el și luă o a doua gogoașă.

Callie oftă și făcu la fel.

- Nu voi putea să-mi mai închei blugii.

- Ai mereu la dispoziție pijamalele.

Amândoi priviră în jos, și, pentru o clipă, ea își dori să își fi ascultat propriul sfat de pe site și să poarte o lenjerie foarte sexy.

Telefonul ei sună, anunțând primirea unui mesaj. Cu degetele mânjite de glazură, ea atinse ecranul cu degetul mare.

– Siri, citește-mi mesajul!

– Mesaj de la Cea Mai Bună Bunică, zise Siri. Scumpo, se zvonește că tot ieși în lume purtând combinații ciudate de haine. Nu vei pune mâna pe un bărbat ca Tanner Riggs în pantaloni de pijama. Ia-ți pe tine niște blugi din ăia strâmți de care se poartă acum. Arată-i ce ai!

Callie închise ochii.

– Mulțumesc, Siri!

– Da, zise Tanner, zâmbind. Mulțumesc, Siri!

– Vei uita că ai auzit asta, zise ea.

– Sunt convins că nu o voi face, replică Tanner. Și, dacă vrei să știi, ai putea pune mâna pe mine și în pantaloni de pijama.

– Încetează, zise ea, răsuflând din greu. Nu că nu sunt recunoscătoare, dar, spune-mi iar, de ce ești aici?

– Deoarece nu ai venit la patiserie, zise el. L-ai lăsat pe nemernicul tău de fost să te sperie.

– Crezi că este un nemernic?

– Știu că este un nemernic.

Ea mai luă o îmbucătură din gogoașă și lăsă zahărul să o aline.

– Poate am făcut eu ceva care l-a împins să mă părăsească.

– Scumpo, chiar dacă ar fi adevărat, să vorbești e simplu. „Nu vreau să ne căsătorim." Asta era tot ce avea de spus, preferabil înainte de ziua nunții. În schimb, s-a fofilat și te-a rănit rău.

– De ce spun tipii asta când vorbesc despre o slăbiciune? întrebă ea.

– Ce, a se fofila?

- Mda, zise ea. Adică de ce nu zic, în loc de a se fofila, că s-a comportat ca „egoul masculin", deoarece toți știm că nu există nimic mai fragil decât asta.

El zâmbi.

- Ai dreptate. Merit să fiu corectat. Zâmbetul îi dispăru. El este motivul pentru care ai plecat din Lucky Harbor?

- Poate, puțin. Umilită, furioasă, deziluzionată, părăsese în San Francisco după absolvire. O terminase cu dragostea, o terminase cu finalurile fericite și, fără îndoială, o terminase cu bărbații în general. Dar nu fusese ușor să găsească un loc de muncă după absolvire, așa că revenise la ceva la care se pricepuse - la nunți.

Și nu, nu ratase ironia.

- Ieri a fost prima dată când l-ai văzut după ziua nunții? întrebă Tanner.

- Știi, de obicei, oamenii evită să discute cu mine despre asta. Cred că se tem că voi începe să plâng sau așa ceva.

- Vei începe?

- La dracu', nu! Nu din cauza lui.

El o privi îndelung.

- Vrei să vorbim despre asta?

- Cu siguranță, nu, zise ea.

- Va trebui să te descarci, sublinie el. Altfel, te va omorî.

- Nu pari să fii genul vorbăreț, comentă ea.

- Îmi aleg momentele.

- Iar acesta este unul dintre ele? întrebă ea.

El o privi.

- Dacă spun da, ce ai vrea să știi?

„Totul."

Acel gând era cam mult chiar și pentru ea, și nu își putea imagina cum s-ar simți el, așa că îl ținu pentru sine.

- Te-am văzut ieri cu fiul tău pe vas, zise ea. Lucrurile păreau... tensionate.

– Lucrăm la asta, zise el. Trebuie să mă lupt cu vre cincisprezece ani de resentimente.

– Și mama lui?

– A decis că are nevoie de o pauză. Sunt la butoane.

Callie se gândi la cuvintele pe care el le rostise relaxat, dar care nu se potriveau cu durerea din privirea lui.

– Te vei descurca minunat, spuse ea încet.

El îi întâlni privirea.

– Da?

– Da, zise ea. Mereu faci ce trebuie. Ăsta ești tu, ești programat pentru asta.

– Și ai înțeles toate astea cât timp am luat micul dejun împreună? întrebă el, privind-o în continuare. Sau de la bunica ta?

Ea răsuflă din greu și dezbătu în minte dacă să recunoască. Dar bănuia că venise vremea adevărului.

– Am fost îndrăgostită de tine în liceu. Eram practic obsedată de tine, și tu nici măcar nu ai știut. Aș putea să-ți scriu biografia.

El păru confuz.

– S-o auzim.

– Ce să auzi?

– Biografia mea. Lucrurile pe care crezi că le știi despre mine.

– Ei bine... Nu era sigură cum ajunseseră aici, dar nu mai putea da înapoi. El o privea cu acei ochi care, cumva, mereu scoteau prea mult adevăr din mintea și gura ei. Știu că ai lăsat-o însărcinată pe Elisa când aveai 17 ani.

– Toți știu asta, zise el.

– Știu că aveai o carieră promițătoare în fotbal, cu o bursă la orizont, dar ai renunțat la tot pentru a-i putea întreține pe ea și pe copil.

– Oricine ar fi făcut asta.

– De fapt, zise ea cu blândețe, nu, nu ar fi făcut-o. Ai făcut această alegere pentru viitorul ei și al lui Troy,

nu pentru tine. Știu că Elisa a ajuns să meargă la facul-tatea la care îți doriseși tu să mergi.

El îi luă paharul cu cafea și îl așeză pe blat.

- Nu mă face să par vreun martir. Nu sunt.

- Ce vreau să spun, zise ea, este că tu faci ceea ce trebuie făcut. Chiar dacă nu este neapărat în avantajul tău.

- Mda, am renunțat la o bursă, zise el, dar am primit altceva. Pe Troy. În acest moment nu mă place prea tare și probabil că o vreme va fi și mai rău, dar nu regret nici o decizie pe care am luat-o. Deoarece, în cele din urmă, toate m-au condus la el. Am dat-o în bară de câteva ori la treaba asta cu viața de tată, dar am de gând ca de data asta să îmi iasă.

- Cum ai dat-o-n bară?

El o analiză îndelung.

- Nu regret treaba cu Marina, zise el în cele din urmă. Acolo m-am maturizat. Dar am lipsit lungi perioade și, apoi, s-a întâmplat același lucru pe platforme.

- Dar așa ai făcut banii de care aveai nevoie pentru a-i întreține, zise ea.

- Adevărat, dar... Clătină din cap, iar ea crezu că asta era. Că el încheia discuția. Aproape că am murit acolo, zise el încet, șocând-o. Și mi-aș fi lăsat fiul fără tată și pe mama fără un fiu care să aibă grijă de ea. Îi întâlni privirea. Mi-am propus să fiu un bărbat bun dacă tot nu am fost un puști bun și, drept urmare, am învățat că există lucruri mai importante decât banii.

Gâtul ei se strânse când spuse:

- Și nu vezi ce bărbat bun ești?

- Încă am lucruri pentru care să mă revanșez.

Voia mântuire pentru rebeliunea din tinerețe. Voia să își ceară iertare. Voia să se îmbărbăteze și să fie tată.

Ea admira mult asta.

Telefonul lui Tanner sună, iar el citi mesajul, strângând din dinți.

- Este de la Elisa. Trebuie să plec.

Ea se îndreptă și își lăsă cafeaua pe blat.

– S-a întâmplat ceva?

– Sunt chemat la biroul directoarei. Zâmbetul îi era sumbru. Din nou. Și eu care credeam că s-au dus zilele alea.

Se îndreptă spre ușă.

– Tanner?

El se întoarse.

– Mda?

– Să nu te îndoiești de abilitățile tale de tată, zise ea cu blândețe. Ești unul minunat.

El se uită la ea câteva clipe, apoi se duse lângă ea, așezându-și mâinile de o parte și de alta a trupului ei, țintuind-o de blat.

– Ce faci?

– Mă pregătesc să te sărut, zise el, cu vocea groasă și – fir-ar! – al naibii de seducătoare.

– Da? șopti ea. De ce?

Gura lui era la urechea ei, dar el își întoarse capul pentru a o privi zâmbind.

– Pentru că vreau.

– Vrei să mă săruți? șopti ea, având nevoie să audă asta iar. Nu se putu abține. Visase prea mult timp la asta în tinerețe.

– Mda, zise el. Vreau să te sărut. Pentru început.

Dumnezeule mare!

– Dar... Trupul îi tremura. Trup prost! Dar am vorbit despre asta. Amândoi suntem prea praf, îți amintești?

– Nu mă simt praf acum.

Ea simți că i se strânge stomacul, la modul bun, de acel gen de entuziasm pe care de obicei îl asocia cu deschiderea unei cutii cu înghețată sau a unei pungi cu chipsuri.

– Dar mesajul tău... trebuie să pleci.

– Într-un minut, zise el, privindu-i gura.

O, Doamne! Nu o ajuta. De fapt, o făcea să vrea lucruri. Multe lucruri, nici unul dintre ele legate de înghețată sau chipsuri. Așa că închise ochii. Asta

îl făcu să pară și mai aproape. Nu se atingeau absolut deloc, dar ea se simți complet înconjurată de el. Într-un mod intim.

Voia mai mult.

- Nu mă interesează bărbații, să știi.

- Mda, știu.

Își ridică mâinile de pe blat și o trase spre el, lipind-o cu putere de trupul lui.

Ea se prinse de cămașa lui. Pentru a se echilibra, își zise ea.

Dar adevărul era că își dorea să-l atingă. Pieptul lui era cald și solid sub palmele ei. Aproape că o durea să-l privească, atât de arătos era. Acei ochi negri care păstrau secretele și emoțiile lui, acea mandibulă pătrată cu barbă sexy.

Totul la el dădea impresia unui tip dur, care nu se deda niciodată la lucruri delicate și gentile.

Și totuși, el făcea exact asta când mâinile lui puternice și calde alunecau în sus pe spatele ei, apoi în jos, trăgând-o și mai aproape.

După aceea, îi privi o clipă chipul, ochii căprui blânzi, dar plini de hotărâre, în timp ce își cobora încet capul.

- S-stai!

El se opri, privind-o în ochi.

Ea își ținea mâinile în dreptul inimii lui și îi putea simți bătaia sub palme. Regulată. Calmă.

Opusul bătăilor inimii ei, desigur.

- Callie?

- Eu... nu-mi amintesc ce voiam să spun.

Ochii lui zâmbeau.

- Deci pot continua?

Ea își drese vocea și încuviință.

- Continuă, șopti ea.

El începu cu o atingere a buzelor lui pe colțul gurii ei - atingerea unui fluture. Apoi sărută și celălalt colț.

Ea auzi un sunet delicat, aproape ca un scâncet, și conștientiză că era al ei.

El își îngropă încet degetele în părul ei, iar ea se topi. Nu exista o descriere mai potrivită – oasele i se topeau. Apoi începu să o sărute, un sărut fierbinte, umed, pasional, care se simțea bine. Foarte bine.

Continuând, degetele lui îi strânseră șoldurile, trăgând-o mai aproape. Și apoi chiar și mai aproape, așa că putu simți fiecare centimetru al trupului său. Și, Doamne, avea niște centimetri excelenți.

Ea era pierdută, amețită de senzațiile care cu siguranță ar fi putut să o înece dacă le-ar fi permis. Cu un geamăt, se sprijini de el, simțindu-i inima bătându-i acum cu viteza unei rachete. Mulțumitor.

Tanner se mișcă și depuse sărutări de la bărbie până la ureche, buzele lui închizându-se în jurul lobului, sugându-l înainte ca dinții să preia controlul.

Ea simți valul de adrenalină și suspină. Deschise ochii și îl găsi pe Tanner uitându-se la ea cu o privire pe care nu o putea interpreta.

– Ce-a fost asta? șopti ea, privindu-i gura.

– Un test.

Vocea lui era guturală, nereușind nicicum să mai atenueze dorința din ea.

– Am trecut? întrebă ea.

– Nu. Amândoi am picat. Spectaculos, zise el. Apoi o sărută iar – o împletire fierbinte, intensă a limbilor și a dinților care o făcu să geamă iar.

Și iar.

Și iar.

De fapt, el nu se opri până când nu o dădu complet peste cap. Probabil fusese transportată până la infinit și dincolo de el.

Când în cele din urmă el se retrase, ei îi luă o secundă înainte să poată deschide ochii.

Sau poate o oră.

Sau o viață.

Dar când, în cele din urmă, își ridică pleoapele și se uită la el, el afișă acel zâmbet de băiat rău.

– O să reluăm asta asta, zise el.
– Oh, șopti ea. Bine.
El îi mușcă delicat buza inferioară umedă, îi zâmbi
și apoi...
Plecă.

capitolul 11

Tanner era aproape ieșit din clădire când ușa de la intrare a lui Callie se deschise. El se răsuci și o văzu stând acolo, cu mâinile în șolduri.

Cu părul răvășit.

Cu cămașa alunecându-i pe un umăr.

Cu sfârcurile întărite.

Cu buzele umflate de la sărutul lor.

– Ce dracului a fost asta? întrebă ea.

Mintea lui era confuză încă, așa că nu putu decât să clatine din cap.

– Ce?

– Mă săruți și apoi ieși ca și cum sunt dracii pe urma ta.

Bine, nu fusese chiar așa. Dar pusese mâinile pe ea, limba ei fusese în gura lui, iar în mintea lui răsunaseră două cuvinte.

„A mea."

Asta îi tot răsuna în minte în momentul în care o sărutase.

„A mea."

Mai fuseseră, desigur, câteva lucruri. Sângele zvâcnindu-i prin vene ca o locomotivă pe un drum în pantă, coborând pentru a i se concentra în pantaloni. Ceea ce însemna că era deja un miracol faptul că mai putea gândi.

Ea aștepta un răspuns, iar el nu avea unul.

– A fost ceva în cafea sau în gogoși care ți-a picat rău? întrebă ea politicos.

– Nu.

– Deci eu sunt de vină?

- Nu.

Da. Dumnezeule! Era al dracului de tulburat și deja împărtășise mai mult decât se așteptase. Se simțea prea confortabil în preajma ei.

Nu înțelegea de ce.

- Am o întâlnire, îi reaminti el.

- Corect. În biroul directoarei. Dar dacă nu ai fi avut întâlnirea...

- Dar o am.

- Fă-mi pe plac, zise ea. Dacă nu ar fi trebuit să pleci acum, ce s-ar fi întâmplat acolo? Arătă cu degetul peste umăr spre apartamentul ei, de parcă ar fi existat vreo îndoială că la asta se referea. Își încrucișă apoi mâinile la piept, așteptând nerăbdătoare răspunsul lui, iar el constată că ea nu insista mânată de furie sau de supărare. Era neliniștită.

- Orice ai fi vrut tu, zise el încet. Oricât m-ai fi lăsat.

Ea se holbă la el. Apoi ea râse discret și își lăsă mâinile pe lângă corp. Se uită îndelung la picioarele ei, iar el înțelese.

Ea și-ar fi dorit totul.

Auzindu-l râzând discret, ea ridică privirea, mijind ochii.

- Râzi de mine?

- De noi. Își trecu o mână peste față. Ascultă, voi pleca, bine? Nu se va întâmpla nimic dacă tu nu vrei.

Ea făcu o grimasă.

- Dar tu vrei, zise el, plăcându-i prea mult asta.

Ea răsuflă din greu.

- Nu sunt convinsă că un tip de treabă ar sublinia asta.

- Nu sunt deloc de treabă, zise el.

Ea oftă iar.

- Nu este bine, Tanner.

Da. Da, era rău. Foarte, foarte rău. Nu era numai o situație volatilă, ci și una periculoasă. Mai periculoasă

decât să fie în Marină. Mai periculoasă decât slujba de pe platformă. Deoarece aceasta nu era o amenințare la adresa trupului său, care se dovedise de nenumărate ori capabil să suporte mult mai mult decât crezuse posibil.

Nu, de data aceasta, pericolul era la adresa inimii și a sufletului său.

Și nu credea că vreunul avea să suporte lovitura.

– Nu voi face asta, zise ea, arătând spre el, apoi spre ea. Nu se va întâmpla. Am mai trecut prin asta, știi?

– Da, zise el încet. Știu.

Dar se părea că nu era sigură, deoarece continuă să vorbească.

– Adică știu ce se întâmplă când te îndrăgostești. Te prostești. Iubirea nu este de ajuns.

– Callie, suntem pe aceeași lungime de undă.

Dar ea nu terminase.

– Știai că 40% dintre femeile care își planifică nunta intrând pe site-ul meu nici măcar nu au un mire? Patruzeci la sută, Tanner!

– Dumnezeule! Serios?

– Da, zise ea, ca să nu mai vorbesc de restul de 60%. Își trecu degetele prin părul deja ciufulit și scutură din cap. Concentrează-te, isteațo!

El zâmbi.

– Vorbești mult cu tine.

– Da. Să te temi! Să te temi într-adevăr! De fapt, dacă ai putea să fugi de frică, asta ar rezolva totul!

– E ca și făcut, zise el.

– Bine!

Cu asta, ea intră înapoi în apartament și trânti ușa.

Ușa de lângă ea se deschise, și Olivia scoase capul. Deasupra capului ei apăru al lui Cole.

Amândoi zâmbeau, desigur.

– Deci chiar te-a speriat? întrebă Cole.

– Mda, zise el. Am întins-o!

Cole râse discret.

-Mincinosule!

Mda.

-Am auzit de-o fată, zise mama lui Tanner la cină.

Atât Troy, cât și Tanner încremeniră, privind cu ochii ca de căprioară surprinsă de faruri.

Mama lui Tanner zâmbi.

-Aflu totul.

Tanner întoarse capul și își privi fiul.

Troy ridică imediat mâinile nevinovat și clătină din cap.

-Hei, nu te uita la mine! M-a părăsit când tu și mama m-ați făcut să mă mut aici. Nu eu sunt cel care are o fată.

Toate privirile se întoarseră spre Tanner, speculativ.

El rămase inexpresiv. Era cina lui săptămânală cu mama sa. Ea așteptase cu nerăbdare să-i gătească toată săptămâna, iar acum, că îl avea pe Troy care să-l însoțească, avea două ținte. Troy încercase să facă pe ursuzul, ca de obicei, dar mama lui Tanner era greu de dezarmat. În plus, se părea că puștiului începuse să-i placă să fie răsfățat de bunica paternă.

Sau poate era datorită deserturilor.

În orice caz, Tanner nu fusese nevoit să îl târască pe adolescent aici în seara asta. Troy își amintise, de fapt, primul și trebuise să-i amintească lui Tanner să plece, pentru a nu întârzia.

-Nu există nici o fată, le zise el amândurora.

Beatriz își analiză fiul.

-Joc bingo. Aud lucruri.

-Nu poți crede tot ce auzi, mamă.

-Am auzit de la Lucille. Oracolul din Lucky Harbor.

Tanner râse.

-99% din ce postează sunt prostii.

-Ceea ce înseamnă că 1% este corect, zise ea calm. Te întâlnești cu nepoata ei, Callie, o fată dulce, deșteaptă,

care aproape s-a măritat cu dentistul. El este un dentist bun, dar un bărbat idiot. Tu vei face ce trebuie. Ea părea plină de sine. Ce zici de acel 1 %?

Troy zâmbi, savurând acel moment.

– Avem desert?

– Desigur, zise Beatriz. De îndată ce tatăl tău îi va spune mamei lui despre acea femeie.

– Grăbește-te, tată, zise Troy. Spune-i!

Tanner păru mirat când auzi apelativul „tată". Cel puțin la suprafață. În sinea lui, aproape simți o presiune dureroasă în timp ce plăcerea îl inundă atât de repede, că aproape ameți. Când Troy sosise prima dată în Lucky Harbor, refuzase să-i zică „tată", spunându-i pe nume. Asta îl enervase, dar nu arătase acest lucru, deoarece știa mai bine decât oricine că adolescenții puteau observa slăbiciunile de la distanță. Dar știa și că Troy era conștient că Tanner voia să-i spună „tată".

– Acum? întrebă el neîncrezător. Serios?

– Desert, explică puștiul.

Normal. Aici era vorba despre desert.

Beatriz îi zâmbea lui Tanner, cu ochii ageri.

Nu rată șmecheria.

– Da, este Callie, zise Troy. Au luat micul dejun la patiserie. Și o dată la ea acasă.

Tanner se holbă la el.

– Ce? A apărut pe net. Nu da vina pe mine, zise Troy. Desert?

– Tu, zise Beatriz spre el. Da, tu poți avea desert cald, proaspăt scos din cuptor.

Troy îi aruncă lui Tanner o privire mândră care se transformă într-o grimasă atunci când Beatriz îl trase spre ea și îl sărută zgomotos pe obraz.

Acum, Tanner fu cel care îl privi cu îngâmfare pe Troy, dar, după o clipă, își compătimi fiul.

– Mamă, nu-i plac îmbrățișările și sărutările.

– Nu. Nu poate fi adevărat, zise Beatriz, prefăcându-se nmărmurită în timp ce se întindea să-l sărute pe Troy i pe celălalt obraz. Nouă, în această familie, ne place să ărutăm, zise ea. Este în sângele brazilian.

Troy încercă să fie stoic în timp ce Beatriz îl ținea ine, dar, văzând-o pe Beatriz în scaunul cu rotile și e Troy încovrigat peste ea, Tanner nu se putu abține. n cele din urmă, începu să râdă.

– Gata, zise Beatriz satisfăcută, dându-i în cele din rmă drumul nepotului ei. Mult mai bine. De ce voi, dolescenții, trebuie să fiți atât de ursuzi și de încruntați?

– Pentru că este nasol să fii adolescent, zise Troy. Habar nu ai.

Tanner și Beatriz schimbară priviri, apoi râseră.

Troy se încruntă.

– Nu ar trebui să râdeți. Nu a fost amuzant. Ce a fost așa amuzant?

– Scumpule, zise Beatriz, habar nu ai. Când eram de vârsta ta, lucram pe plantațiile de banane douăsprezece ore pe zi. Când tatăl tău era de vârsta ta, avea două slujbe pentru a păstra un acoperiș deasupra capetelor noastre și apoi, când ai apărut tu, a trebuit să se înroleze n armată pentru a ne hrăni pe toți.

Troy tresări.

– Eu... îmi pare rău.

– O, nu, scumpule, zise ea. Este în regulă, nu știai. Dar acum știi. Vrei să-l scoți pe Rio la plimbare prin cartier în locul bătrânei și iubitei tale bunici?

Rio era pudelul bătrân al lui Beatriz, cel care stătea în poala ei de parcă ar fi fost proprietarul ei, semănând cu un pui golaș.

– Nu merge prea repede, zise Beatriz. Astăzi are ceva probleme. Cred că a mâncat o șosetă. Dă-i o clipă să respire aer proaspăt, înțelegi ce zic?

Îl aruncă pe Rio în brațele lui Troy, lovi lesa de pieptul lui și îi zâmbi cu blândețe.

Rio se întinse și linse politicos obrazul lui Troy.

Troy privi spre câine, apoi spre Tanner.

Tanner nu își luă ochii de la mama lui; o clipă mai târziu, ușa din spate se închise.

Beatriz îi zâmbi.

– Serios, zise Tanner, ar trebui să pui la păstrat abilitatea asta.

– Care, dragule?

– Cum să fii diabolică și, totuși, dezarmant de dulce.

Ea râse.

– O, dar asta nu se învață. Vine natural. Adu desertul, vrei?

În seara aceasta, aveau gogoși cu scorțișoară de la patiseria lui Leah. Mamei lui îi plăcea, spunând că îi aminteau de *bolinho de chuva*, desertul din copilăria ei.

Tatăl lui Tanner o întâlnise într-o vacanță de primăvară și o adusese în State. Rămăsese suficient prin preajmă până la aniversarea de cinci ani a lui Tanner.

De atunci, fuseseră numai ei doi, căci Beatriz nu se dăduse în vânt după bărbați după ce fusese abandonată cu un copil. Fusese o mamă singură epuizată, care muncise la cantina școlii înainte ca artrita reumatoidă să o paralizeze, forțând-o să se pensioneze anticipat.

El făcuse tot ce putuse pentru a avea grijă de ea. Și, da, poate că trupul ei o trădase, dar mintea îi era ascuțită. Putea citi spasmul ochiului de la distanță, mai ales când era vorba despre fiul ei.

– Spune-mi, zise ea. Spune-mi despre femeie.

– Nu este nimic de spus.

– Uită-te la tine, îți minți propria mamă. Mi-a sunat telefonul non-stop. Este adevărat ce a zis Troy.

– Vei crede cuvintele unui adolescent de 15 ani a cărui singură misiune în viață este să mănânce?

– Mănâncă la fel ca tine. Și gândește ca tine. Ai un copil deștept, zise ea cu drag. Și nu da vina pe el. Ai fost văzut la patiserie.

Tanner oftă.

- Am uitat pentru o clipă că trăim în Mayberry.

Ea râse.

- În orice caz, mi-o amintesc pe Callie când era mică. urătam biroul de avocatură al părinților ei noaptea, ntru a face rost de bani.

- Nu am știut asta, zise Tanner.

- Nimeni nu știa. Nu voiam pomană, voiam să lu- ez pentru banii câștigați. Părinții ei... clătină din cap. rau oameni buni, se asigurau mereu să-mi dea o primă e sărbători sau de ziua mea, dar erau foarte egoiști. bia de observau că aveau un copil. Îi povesti despre cea perioadă și despre ceea ce știa, apoi își întoar- privirea de vultur spre Tanner. Spune-mi cum este allie acum. Îmi aduc aminte că era dulce. Și deșteaptă. oarte deșteaptă.

- Încă este, zise Tanner. Administrează un website lenumit *TyingTheKnot.com*, un site de nunți, iar ea este rganizator virtual de nunți.

Ochii lui Beatriz se aprinseră.

- Am auzit de asta. Un website pentru nunți...

El văzu stelele din ochii ei și râse.

- Nu-ți face idei, mamă!

- O, am deja idei. Și nu te implică pe tine într-o slujbă periculoasă, omorându-te pentru a face bani pentru mine, pentru Elisa și pentru Troy.

- Nu am o slujbă periculoasă acum.

- Hmm, fu tot ce zise ea.

- Încă faci scufundări. Când nu vei mai avea nevoie de puseuri de adrenalină? Ești prea bătrân pentru asta.

- Am 32 de ani, nu sunt bătrân, zise el râzând. Și scufundările nu îmi deranjează piciorul.

- Un bărbat este în cea mai bună formă la vârsta de 17 ani.

El spera ca asta să nu fie adevărat.

- Mereu am fost prudent.

– Nu, mereu ai fost flămând. A trebuit să o sprijini pe Elisa, chiar și atunci când a profitat de tine și a dus un trai superior mijloacelor ei financiare – și alor tale. Apoi ai simțit nevoia să-mi cumperi această casă...

Arătă spre casa din oraș cu două dormitoare pe care o cumpărase pentru ea după cel de-al doilea an pe platforme.

– Ți-ai dorit mereu propriul loc, șopti el.

– Și o iubesc. Te iubesc! Dar vreau să fie rândul tău să fii fericit. Ea zâmbi. Un site de nunți.

– Mamă!

– Ce? Sună romantic!

– Nu este, zise Tanner. Este o slujbă, atâta tot.

Ea pufni.

– Dacă și ea simte același lucru, atunci, voi doi vă potriviți.

Tanner îi zâmbi.

– Nu mi se pare amuzant, propriul fiu refuză să își permită să iubească.

El oftă, își trecu o mână peste umerii ei și o îmbrățișă.

– Iubesc multe. Te iubesc, bătrână băgăreață ce ești!

– Hmm, zise ea, arătând totuși încântată.

Tanner se mai întinse după o gogoașă, dar încremeni când văzu corespondența mamei lui. Scrisoarea de deasupra era un extras bancar, deschis. Privi pe rândul de jos, la sumă.

– Dumnezeule! Ai câștigat la loterie și eu nu știam?

– Nu lua numele Domnului în deșert, zise ea. Și, da, am câștigat la loterie. La loteria fiilor.

El își îndepărtă privirea de la extras și o privi. Ea îl privi la rându-i, puțin arogantă, se gândi el, iar el mijii ochii.

– Mă sperii, zise el.

– Nu fi prostuț! Nu sperii pe nimeni.

– Ba sperii pe toată lumea. Banii, mamă. De unde ai atâția bani?

– Sunt ai tăi.

– Ai mei. El privi iar suma și clătină din cap. Ce?

– Sunt banii pe care mi i-ai dat de-a lungul anilor. La început, am cheltuit o parte, a trebuit. Dar apoi m-am redresat. Eu ți-am spus, dar nu ai vrut să mă asculți. Nici nu ai încetat să-mi trimiți banii ăia atât de munciți. Așa că am început să-i strâng. M-am gândit că, într-o zi, te voi putea răsplăti.

– Mamă, zise el încet, uluit.

– Așteptam momentul potrivit, replică ea. Momentul ar putea fi numit „Fondul pentru facultatea lui Troy", nu știu. Sau poate „Insulele Turks și Caicos". Cum vrei tu, scumpule!

El îi cuprinse mâinile și o privi în ochi.

– Ți-am spus că banii erau pentru tine și am vorbit serios.

– Iar eu ți-am zis că nu am nevoie. Dar ai fost mereu încăpățânat ca un catâr. Ți se trage de la taică-tău, pentru că Dumnezeu știe că eu nu sunt așa.

– Mda, zise el sec. Dumnezeu știe.

– Ascultă! Își așeză mâinile pe obraji. Știm și eu, și toți ceilalți că tu oferi oricui are nevoie. Mereu ai muncit din greu. Apoi ai pus pe picioare Lucky Harbor Charters cu Sam și Cole și încă muncești pe brânci. Ai simțit mereu că trebuie să fii cel mai muncitor, deoarece nu ai plecat cu prea mult, asemenea celorlalți. Tu îți ascunzi poverile. Asta te face special. Dar, scumpule, te poți relaxa puțin acum. Ai o plasă de salvare.

Fu atât de mișcat, că nu putu vorbi.

Ea îi zâmbi cu blândețe.

– Acum, probabil te gândești la ce poți face pentru a-ți răsplăti mama. Ei bine, lasă-mă să-ți spun, fiule! Poți da iubirii o șansă – o șansă reală. Nu te va dezamăgi mereu, îți promit!

Iată o femeie care fusese dezamăgită de iubire, ba chiar abandonată, și care încă nu fusese distrusă de asta.

Nu exista nici un strop de amărăciune în ea. El își dorea să poată spune același lucru despre el.

– Nu știi asta, mamă.

– Și nici tu. Dacă nu încerci.

capitolul 12

Callie visa la sărut. Nu era o surpriză, având în vedere că nu se putea gândi decât la cum se simțise în brațele lui Tanner, la sărutul lor. Știa că se zicea despre el că era expert în scufundări și în explozibili, dar se dovedi și un expert în sărutat. La drept vorbind, trecuse ceva timp de la ultimul ei sărut, dar nu-și amintea să fi fost pe punctul de a lua foc din asta.

Încă nu se iviseră zorii când ea renunță să mai încerce să adoarmă și începu să lucreze. Avea multe e-mailuri și mesaje de la mirese care să o țină ocupată și să-i ia mintea de la gura sexy a lui Tanner.

Cum știu că am ales culoarea corectă pentru paleta mea? Adică eu cred că sunt primăvară, dar sora mea zice că sunt vară.

Ce fac dacă atât mama, cât și soacra vor aceeași rochie și nici una nu vrea să renunțe? De fapt, soacra zice că va muri dacă nu va putea avea rochia pe care și-o dorește, iar mama zice că asta se rezolvă.

Cum îi cer logodnicului cu tact să-i spună surorii lui mai mari, autoritare, să nu-și mai bage nasul în planurile mele? Adică este încă singură, așa că ce știe ea despre nunți?

De obicei, Callie lua astfel de întrebări în glumă, dar acum îi venea să le șteargă pe toate și să le spună tuturor să își găsească lucruri mai importante de făcut.

Apoi mai era și mesajul de la părinții ei, cu tradiționala verificare la fiecare două săptămâni. Callie era sigură că voiau să știe ce credea ea despre Lucille și despre sănătatea ei mintală. Ar fi fost drăguț, desigur, să o sune,

mai ales că ea le lăsase mai multe mesaje vocale săptămâna trecută. Cum ei nu sunaseră, ea nu trebuise să recunoască faptul că nu făcuse nici un progres în evaluarea stării de sănătate mintală a lui Lucille.

Uneori, femeia părea complet nebună.

Alteori, era perfect sănătoasă, mai sănătoasă decât toți ceilalți.

În orice caz, Callie nu era gata să plece. Și, cum subînchiriase apartamentul ei din San Francisco, nu avea nici un motiv real să o facă.

Ei bine, cu excepția faptului că viața ei era acolo.

Oarecum.

Deoarece i se părea că își construiește o viață aici, în Lucky Harbor, și că poate o făcea mai bine decât prima dată când se aflase aici.

Când soarele se ridică deasupra munților și începu să lumineze cerul, ea simți nevoia de mișcare. Docul părea gol. Perfect. În această dimineață, nu trebuia să intre pe Skype cu vreuna dintre miresele ei, așa că purta haine confortabile – pantaloni de yoga și un pulover mare. Tot ce trebuia să facă era să își ia niște ghete și o jachetă, pentru a se proteja de vântul de iarnă care sufla cu putere în port.

Se îndreptă spre chei. Nu fu surprinsă să găsească standul cu înghețată închis, dar fu foarte dezamăgită. La întoarcere, observă că docul dădea semne de viață. Fiul lui Tanner, Troy, se afla la bordul bărcii deținute de Lucky Harbor Charters, curățând puntea. Mulțumită că nu era Tanner – nu era sigură că era gata să dea ochii cu el fără să implore un alt sărut –, îl salută.

– Bună, strigă ea.

Adolescentul se îndreptă și își acoperi ochii.

– Te pot ajuta? întrebă el.

Ce politicos! Departe de puștiul ursuz la care se așteptase.

– Tatăl tău este aici? întrebă ea. *„Te rog, spune nu..."* Nu se așteptase să dea peste cineva, și brusc își dădu seama

ar fi trebuit să se gândească mai bine, deoarece, când nea vorba despre Tanner, ea nu reușea decât un singur cru: să se facă de râs.

Troy păru surprins.

– Știi cine sunt?

– Sigur, zise ea. Îi semeni leit.

– Deci ești iubita lui.

Inima ei se opri.

– Are o iubită?

– Tu ești Callie? întrebă el.

– Da, zise ea.

– Atunci, tu ești. Tu ești iubita.

Ea fu, în mod ridicol, deopotrivă ușurată și îngrozită.

– O voi trimite pe bunica mea într-o țară din lumea a reia, unde nu există internet, bombăni ea.

El zâmbi, arătând ca Tanner în tinerețe, așa că inima i tresăltă.

– Poți să o iei și pe bunica mea? întrebă el.

Ea râse.

– Bunica ta este perfect normală și drăguță, așa că nu, cuze! Și, apropo, nu sunt iubita tatălui tău. Sunt nu-nai... Amintirea sărutului cu Tanner o făcu să se împie-dice de cuvântul *prietenă*. Nu se potrivea mai bine decât ubită. Vecină, zise ea în cele din urmă, strâmbându-se în sinea ei.

Penibil.

Troy ridică dintr-o sprânceană – o altă imitare perfec-tă a gesturilor tatălui său.

– Deci nu este aici, corect? întrebă ea, având nevoie disperată să schimbe subiectul.

– Este în magazie cu Sam. Dar se va întoarce din clipă în clipă pentru a-și verifica sclavul.

Asta nu părea să îl caracterizeze pe Tanner.

– Nu te plătește? întrebă ea.

– Doisprezece dolari pe oră, zise el posac.

Ea râse.

– Facem schimb de joburi.

El se aplecă spre mop și își îndepărtă părul negru, rebel, de pe față.

– Chiar ai un site de nunți? întrebă el.

– Mda. Am de-a face cu mirese capricioase toată ziua, și, crede-mă, nici nu se compară cu tatăl tău.

Troy nu păru convins.

– Și creez, de asemenea, site-uri de nunți, zise ea. Și, desigur, asta este mult mai amuzant, dar trebuie să ai cunoștințe de IT.

– Mă pricep la calculatoare, zise el.

– Atunci ai un avantaj. Joci și fotbal, cum o făcea tatăl tău?

– De unde știi că juca fotbal? întrebă Troy. Niciodată nu vorbește despre asta.

– Am fost la aceeași școală, zise Callie, remarcând interesul brusc din privirea lui Troy. A stabilit o mulțime de recorduri care cred că încă sunt nedoborâte.

– Echipamentul lui și două trofee sunt expuse într-o vitrină în fața departamentului de sport, zise Troy. Se zice că ar fi avut șanse să joace la profesioniști dacă ar fi putut merge la facultate.

Callie remarcă schimbarea din vocea lui Troy. Vină.

– Pentru tatăl tău există lucruri mai importante, zise ea.

Troy o privi și, o clipă, arătă ca un puști foarte tânăr, vulnerabil și rănit.

– Este adevărat, zise ea blând.

– Uneori, vorbesc despre el la școală. Despre recordul lui la fotbal și despre anumite lucruri pe care obișnuia să le facă. Cred că era foarte rebel și nebun. Acum, în vocea lui se simțea admirația, de parcă ar fi vrut să fie ca el.

Callie era foarte sigură că Tanner nu voia ca Troy să-i calce pe urme.

– Nu cred că este mândru de acele lucruri așa cum este mândru de tine, zise ea cu prudență.

Troy pufni.

– Ce-i? întrebă ea.

- S-a trezit cu mine, știi. Aici, în Lucky Harbor.

- Este fericit că te are aici, indiferent de cum s-a întâmplat asta, zise ea. Este fericit că are șansa să-ți fie tată cu adevărat.

Troy ridică din umeri cu indiferență, gest care nu se potrivea cu dorința de netăgăduit din ochii lui, și se întoarse la mop.

- Deci chiar știi cum să creezi website-uri?

- Da.

- Mi-ar plăcea să învăț cum să fac asta, zise el. Dar nu pentru nunți.

- Ți-aș putea arăta la un moment dat, spuse ea. Recent, am creat un site de nuntă pentru Sam și Becca, pentru ca oamenii să poată confirma invitația la nuntă, să le vadă lista de cadouri dorite și să poată discuta despre asta, totul în același loc. De fapt, nunta se apropie. Vom organiza o petrecere a burlacilor și a burlăcițelor aici, pe barcă.

- Nu înțeleg de ce ar alege cineva să organizeze o petrecere aici, cu atât mai puțin să trăiască aici, zise el. Nu este nimic de făcut.

Ea râse.

- Glumești? Ai munți *și* apă. Poți schia, te poți plimba pe munți, poți pescui, poți face scufundări sau te poți relaxa savurând frumusețea locului.

El nu păru deloc impresionat de toate astea.

- Crede-mă, zise ea. Am crescut aici. Sunt multe lucruri pe care le poți face.

- Deci locuiești aici pentru că este amuzant?

- Nu. Locuiesc aici pentru bunica mea.

- Lucille. El zâmbi. Este puțin sărită.

- Sărită la modul drăguț? întrebă Callie cu speranță.

- Sărită de pe fix, zise Troy. I-a pus de dimineață pe tata, pe Sam și pe Cole pe Instagram într-un sondaj „Cine este cel mai frumos?“ Sunt nervoși. Este și o poză cu tine.

O, Doamne! Încă nu se uitase. Chiar când se gân-dea la asta, telefonul îi sună, anunțând un mesaj de la femeia în cauză.

Am pus asta pe Instagram. M-am gândit că ar trebui să îți spun înainte ca altcineva să o facă. Oamenii sunt de acord că tu și Tanner ați face un cuplu drăguț, și eu sunt de acord – deși nu cred că ai muri dacă ți-ai da cu rimel și cu fard când ieși din casă.

Poza era din ziua precedentă, de la patiserie. Părea îmbujorată și oarecum... nerăbdătoare, iar motivul era clar. Tanner stătea în spatele ei, cu mâna pe umărul ei, aplecat deasupra ei, cu o privire sugestivă.

Dacă nu ar fi fost acolo în acea zi, dacă nu ar fi știut că Tanner era pe cale să o bată pe spate când ea se înecase cu gogoașa, Callie ar fi zis că arăta că se apropia de orgasm și că Tanner era pe cale să i-l ofere.

– O, Doamne, bombăni ea, iar Troy o privi peste umăr.

– Înțeleg că sunteți vecini apropiați, nu?

Callie scrâșni din dinți.

– Mă înecam cu o gogoașă, și tatăl tău mă bătea pe spate. Clătină din cap. Va trebui să-i sparg contul și să pun niște limite.

Asta îi atrase atenția lui Troy.

– Poți face și asta?

Ea îl privi.

– Aaaa, nu. Nu, ar fi complet lipsit de etică. Și foarte rău. Foarte, foarte rău.

Troy zâmbi, iar ea se gândi că el avea să frângă multe inimi în scurt timp – asta dacă nu o făcea deja.

– Bunica mea intră pe net, dar și ea este băgăcioasă, zise Troy.

– Da, dar este nebună la modul bun, zise Callie. A mea este sărită de pe fix. Și eu sunt cea care a trimis-o

ume, ca urmare a cunoștințelor mele de informatică.
i creat un monstru.
- Ai văzut ce face pe Tumblr?
- O, Doamne! zise Callie. Îmi e frică să întreb.
- Scrie zilnic despre greșeli deocheate făcute de rocorector.
Callie se holbă la el.
- Bine, în mod evident, are prea mult timp la spoziție. Galeria ei de artă este goală după-amiaza în mpul săptămânii. Cred că acolo se plictisește, deoarece e mers merge la culcare devreme. Ignoră cu tact partea in zi în care Lucille se culca cu domnul Wykowski, nediat după *Jeopardy*. Cred că are nevoie de o dădacă entru după-amiază.
- Îi țin eu de urât, zise Troy.
Ea îi aruncă o privire sceptică.
- Da?
- Contra cost.
- Am înțeles, spuse Callie. Crezi că poți să aloci puțin timp și să o ții pe calea cea bună?
- Nu schimb scutece.
- Este bătrână, dar nu *atât* de bătrână, sublinie Callie. Nu ești prea ocupat să faci și asta, pe lângă școală și munca de aici?
- Niciodată nu sunt prea ocupat pentru niște bani în plus.
- Pentru ce ai nevoie de bani? întrebă ea curioasă.
El ridică din umeri, dar ea observă că el ascundea ceva.
- O fată? întrebă ea.
- Poate. Poate numai o vecină.
Isteț. Îi plăcea asta. Și îi plăcea și de el. Încă îl tachina când tatăl lui apăru cu Sam și Cole. Toți se mișcau într-un mod care atrăgea atenția unei femei. Faptul că toți erau deștepți și că se descurcaseră singuri în viață avea legătură cu asta, dar nu putea să nege că toți erau

fermecători în felul lor. Și totuși, privirea lui Callie o întâlni pe a lui Tanner și rămase ațintită asupra lui.

În jurul lor, dimineața era mohorâtă, iar vremea prevestea furtuna. Erau vreo patru grade.

Și totuși, băieții erau în pantaloni scurți. Pentru a se proteja de vântul rece, purtau hanorace. Tanner avea gluga ridicată, ochelari de soare fumurii și... barbă.

GQ întâlnește *Sports Illustrated.*

În timp ce Callie se bucura de priveliște, inima îi bătea cu putere. Privirea i se mută asupra trupului lui, dar se opri brusc când ajunse la piciorul stâng și la cicatricea care ieșea de sub tivul pantalonilor până la mijlocul tibiei.

Din cauza incendiului de pe platformă.

Asta o făcu să își aducă aminte cât de periculoasă și de înspăimântătoare fusese viața lui și cât de aproape fusese să nu se mai întoarcă, ceea ce ar fi lăsat un gol imens în multe vieți, inclusiv în a ei.

Tanner luase proviziile pentru cursa pe care aveau să o organizeze mai târziu. El și băieții merseseră de-a lungul docului împreună, dar, când Tanner o văzu pe Callie pe barcă, arătând de parcă locul ei ar fi fost acolo, râzând cu fiul lui, uită de Sam și de Cole, uită complet de slujba lui. Să îl vadă pe Troy zâmbind i se părea un cadou. Dacă o mai punea și pe Callie la socoteală, era o bucurie de nedescris.

Amândoi părură să-l observe în același timp, iar amuzamentul lor dispăru. În privirea lui Callie se vedea... Afecțiune? O dorință stăruitoare? La naiba, poate că era în imaginația lui, dar îi plăcea să creadă că ea își amintea de ultima oară când se văzuseră, de sărutul lor.

Sau poate doar el se gândea la asta.

Mult.

Tot timpul.

Apoi privirea ei coborî. Coborî mult. Trecu de părțile adiacente, ajungând la cicatricea de la picior, iar Tanner nu rată groaza și mila din ochii ei.

Își dorea să fi purtat blugi.

Expresia lui Troy nu trăda decât nemulțumire adolescentină. Nimic surprinzător. Tanner nu trebuia decât să respire ca să-l enerveze pe puști.

El își spusese că așa stăteau lucrurile. Era un adevărat ritual de trecere ca un adolescent să își urască tatăl.

Tanner o făcuse, cu siguranță.

Sam și Cole o salutară călduros pe Callie, iar Tanner întâlni privirea lui Troy.

- Cum merge? Ai ajuns și sub punte?

- Nu încă, zise Troy.

- L-am distras eu, mărturisi Callie, zâmbindu-i lui Troy. Isteț băiat! Este interesat să mă ajute să o țin în frâu pe Lucille, cu toanele ei, dacă ești de acord.

- Desigur.

- Drăguț din partea ta să ajuți, îi zise Cole lui Troy.

- Așa-s eu, replică Troy ironic. Drăguț. Așa tată, așa fiu.

Sam râse și se apropie, luându-l pe Troy de gât și dându-i o castană.

- Ai grijă ce spui, puștiule. Tatăl tău m-a băgat la apă pentru mai puțin.

- Te-a băgat la apă? întrebă Troy.

Sam arătă spre apă.

Troy privi spre marginea vasului, la apa întunecoasă, agitată.

- Astăzi, ai face hipotermie.

- Nu, zise Sam. Aproape mereu te salvează la timp.

Troy se uită spre Tanner.

- Glumește, nu?

- Nu, interveni Cole, serios. Știi că a făcut parte din Marină, nu? Dacă nu te scoate la timp, este pentru că nu vrea.

Troy înghiți în sec zgomotos.

Cole zâmbi spre Tanner.

– Ne vedem la cabană.

Apoi Cole și Sam plecară.

Tanner o privi pe Callie. I-ar fi plăcut să o tragă mai aproape și să vadă dacă avea să se topească în brațele lui așa cum o făcuse cu o zi în urmă, dar aveau un spectator tânăr, impresionabil, care-i privea cu o curiozitate avidă.

Și adevărul era că Tanner plecase de la ceea ce el și Callie începuseră. Ceea ce făcea din el un idiot.

– Trebuie să descarc aceste provizii, zise el, arătând spre pungile din mâini.

– Nu-ți face griji pentru mine, zise ea. Ieșisem la plimbare. Mă întorc să mă apuc iar de muncă.

Tanner stătea în cambuza bărcii, aranjând lucrurile, când auzi vocile.

– Numai vecini, ha? zise Troy.

– Mda, răspunse Callie.

– Nu te-ai uitat la el de parcă ați fi numai vecini, comentă Troy. Și te-ai holbat la piciorul lui.

– Nu i-am mai văzut cicatricea, mărturisi Callie.

– S-a ales cu ea în urma unui incendiu pe platformă, îi zise Troy. A fost cât pe ce să moară.

Nu exista supărare în vocea băiatului, observă Tanner. De fapt, nici urmă de negativitate.

– Mă bucur că nu mai lucrează acolo, zise Callie.

– Nu sunt sigur că mai poate. Șchiopătează. Probabil o va face mereu.

Tanner își dădu seama că trăgea cu urechea și încercă să-i ignore și să descarce conținutul pungilor.

– Șchiopătatul lui nu este atât de vizibil, zise Callie. Și Tanner pe care-l cunosc eu nu ar lăsa nimic să-l oprească din a face ceea ce-și dorește...

Se întrerupse atunci când primi un mesaj. Urmă un moment de tăcere, apoi ea pufni.

– Ce-i? întrebă Troy.

– Munca mea, o mireasă. Zice: „Pantofii mei sunt cu cel puțin o nuanță mai închiși decât rochia – semnul

exclamării, semnul exclamării, semnul exclamării. Nunta va fi distrusă!" Callie oftă. Biata mea mireasă epuizată și hiperemoționată.

- Îți scriu miresele? întrebă Troy.

- Este meseria mea să am de-a face cu ele, spuse ea. Nu știu de ce o fac.

- De ce o faci?

- Ei bine, zise ea gânditoare, toți facem lucruri pe care nu le vrem neapărat.

- Mda, zise Troy, părând ursuz. Ca, de exemplu, să cureți vasul. Dar tu ești adult. Poți face orice vrei.

Callie râse.

- Nu este deloc adevărat. Există consecințe pentru orice, trebuie să știi asta. Și responsabilități care nu fac decât să crească pe măsură ce îmbătrânești. Toți sfârșim prin a face uneori lucruri pe care nu le vrem.

- Precum? întrebă Troy.

- Uite, de exemplu, tatăl tău, care nu a vrut neapărat să lucreze pe o platformă.

- Ba a vrut, ripostă Troy. Așa cum ar prefera să fie în America de Sud pe timpul iernii pentru nu știu ce mare scufundare decât să fie aici cu mine.

- Cred că greșești, răspunse Callie, acum cu vocea mai serioasă. Ar fi putut să accepte o slujbă în America de Sud, dar este aici pentru că vrea asta. Vrea să fie cu tine.

Tanner se întinse să audă răspunsul lui Troy, dar, dacă adolescentul spusese ceva, el nu auzi. Câteva minute mai târziu, urcă pe punte și îl găsi pe Troy singur, întors la curățenie.

Callie se îndepărta.

Tanner o strigă și, simțind privirea lui Troy asupra lui, se îndreptă spre ea. Ea se opri și îl privi.

Tanner nu se gândea prea mult la piciorul lui, cu excepția momentelor când îl durea tare, dar în clipa de față ar fi plătit bani grei pentru un mers normal.

- Hei, zise el.

- Hei și tie! Fiul tău este un puști pe cinste.

– Are momentele lui.

– Deci ești de acord să-l angajez să stea cu Lucille? întrebă ea.

– Dacă el vrea, sigur.

– Zice că vrea. Ea își înclină capul. Tu ești bine?

Se referea la picior.

– În regulă. Ai de gând să mergi la patiserie pentru micul dejun?

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Ce-i? întrebă el.

– Ei bine, în primul rând, nu ești OK. Ești încruntat. Ești frustrat și te doare piciorul.

– Ce are asta de-a face cu micul dejun? întrebă el, perplex.

– Nu are. Dar te-am întrebat dacă ești în regulă și ai zis „în regulă". Este evident că nu ești bine, sublinie ea, părând deranjată.

El se opri.

– Știu că vorbești engleză, dar...

– Nu mai contează.

Clătinând din cap nemulțumită, începu să se îndepărteze.

El privi după ea, întrebându-se cum naiba ajunseseră la discuția asta absurdă.

– Callie!

– Trebuie să plec. Pe la jumătatea drumului, se întoarse spre el, încă mergând. Iau micul dejun cu Olivia și cu Becca. Apoi îmi cumpăr o nouă cafetieră. De acum înainte, îmi voi face singură cafeaua.

Mda, asta nu părea să îl încânte.

– Dar gogoșile?

– Am renunțat la ele.

– Ești la dezintoxicare?

– Da, la dezintoxicare, zise ea. Se spune că așa se face.

Ceva nu era în regulă. Ei nu erau în regulă – și era vina lui. El deschise gura să încerce să rezolve cumva lucrurile, dar ea se întoarse iar și plecă.

Iar el o lăsă.

Se înapoie pe barcă, unde Troy era aplecat deasupra motorului, privindu-l și clătinând din cap dezaprobator.

- Ce e? întrebă Tanner.

- Te place.

- Suntem...

- Vecini? întrebă Troy direct.

- Mda. Tanner își trecu mâna peste față. Oarecum.

Troy pufni.

- Nu ai văzut cum se uita la tine? Dumnezeule, până și eu știu ce înseamnă asta.

Tanner clătină din cap.

- În mod normal, eviți să-mi vorbești și brusc ești foarte guraliv, iar asta este conversația pe care vrei să o purtăm?

Troy ridică din umeri.

- Îmi place de ea.

- Și mie.

- Dar o dai în bară.

- Ba nu, zise Tanner.

„Ba da..."

Troy pur și simplu îl privi direct.

- Știi multe despre multe, zise el într-un final. Tanner nu avu timp să se bucure de compliment, căci Troy continuă: Dar nu cred că te pricepi prea bine la agățat.

De fapt, părea destul de dezamăgit de asta, iar Tanner se trezi, în mod ridicol, în defensivă.

- Ba mă pricep. Cum Troy nu păru impresionat, Tanner repetă, de parcă și el avea 15 ani: Ba mă pricep.

Sau cel puțin se pricepuse cândva. Privi docul. Docul gol. Căci Callie dispăruse de mult. Și atunci înțelese că era adevărat.

Nu se pricepea deloc la agățat.

capitolul 13

Partea bună era că Troy își petrecu următoarele câteva după-amiezi cu bunica lui Callie, câștigându-și pe merit banii. În prima zi când Callie îl luă de la galeria de artă pentru a-l duce acasă, el urcă în mașină, se trânti pe scaun și zise:

– Mda, e nebună. Și, de asemenea, se întâlnește cu un tip mai bătrân decât istoria.

– Domnul Wykowski, zise ea. Este drăguț.

– Mda, m-a tras într-o parte și a zis că îmi dublează salariul dacă îi sabotez candidatura la funcția de primar.

– Ce? scânci Callie.

– Nu-ți face griji, nu trebuie să fac nimic ilegal. Doar să mă plimbi și să dau jos posterele pe care le lipește ea, cele în care scrie „Lucille primar în Lucky Harbor și împrejurimi!"

– O, Doamne!

Troy zâmbi, și o clipă semănă atât de mult cu tatăl lui, că ei i se tăie răsuflarea.

Îi lipsea Tanner. Rău. Era prostesc să-ți lipsească un tip după trei mic dejunuri împreună și un sărut, dar îi simțea lipsa cu o durere care sugera că dăduse prea multă importanță la ceea ce se dovedise a fi numai o reapariție a slăbiciunii ei prostești.

– Te-a făcut bunica să-i spui toate secretele tale? îl întrebă ea pe Troy.

– Pe toate, zise el oftând.

– Ai nevoie de exercițiu pentru a-i rezista, spuse Callie. Te vei descurca mai bine cu timpul.

*

-Ce se întâmplă? o întrebă Becca pe Callie la micul dejun, la trei zile după ce îl întâlnise pe Troy și îl speriase pe Tanner de tot.

-Nimic, zise ea, atacând repede clătitele.

Becca și Olivia schimbară o privire pe care Callie alese să o ignore. Învățase că era cea mai bună tactică, deoarece, dacă avea să le dea un deget, noile ei prietene aveau să-i ia toată mâna.

Sau pe amândouă.

-Ești sigură? întrebă Olivia.

-Mda, zise Callie, încuviințând, luând o altă mușcătură din clătite.

Era lihnită. Asta se întâmplă când te închizi în apartament și muncești trei zile fără să iei aer.

-Știi că te place cu adevărat, da? întrebă Becca.

Callie se înecă, înghiți, apoi încuviință.

-Mda. Sigur.

-Nu știe, îi zise Olivia Beccăi.

Becca oftă.

-Bine, Callie, vreau să mă asculți. Ai părul ăsta minunat blond-roșcat, cu aceste bucle naturale, și ai trupul ăsta sculptat care nu cere ore de tortură la sala de sport și nici măcar nu ai nevoie de machiaj, și probabil că, oriunde, femeile te-ar urî, dar eu nu o pot face. Nu te pot urî.

-Nici eu, zise Olivia. De fapt, vrem să fim tu.

Becca încuviință.

Callie se holbă la amândouă.

-V-ați amestecat amândouă sucul de portocale cu alcool?

-Ai șansa de a lucra de acasă în pijama și în papucii de casă cu Shrek, zise Olivia. Sunt atât de geloasă pe acei papuci. Dar să revenim la subiect.

-Da, zise Becca. La subiect. Să începem cu dovezile, bine? Își așeză telefonul pe masă, pentru ca atât Olivia, cât și Callie să poată vedea ecranul. La începutul săptămânii, ai reușit să verși cafeaua pe tine, să-ți împrăștii

poșeta și toată mândria pe podeaua patiseriei și ai ajuns pe Instagram drept cea mai drăguță, dar și cea mai neîn demânatică burlăciță din Lucky Harbor.

– Poza aia ar fi trebuit să fie ștearsă, zise Callie.

Becca dădu cu degetul pe ecran și le arătă o altă poză, cea cu Callie și Tanner.

– Bine, zise Callie. Este puțin înșelătoare.

– Și asta? Becca arătă următoarea poză. Era cu Eric și cu blonda plecând din patiserie. Zice că este fostul tău logodnic, care te-a părăsit la altar.

Ei bine, nu era amuzant.

– Eu... nu am văzut-o pe asta.

– Mă bucur, zise Becca, cu o privire dură, deși era destul de temperată. Este un nemernic. Un dentist bun, dar un nemernic. Becca clătină din cap. Îmi pare rău că a trebuit să dai peste el când erai singură. Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine.

Callie clătină și ea din cap.

– Nu a fost mare lucru. Pur și simplu, m-a... surprins.

Becca se întinse spre ea și o strânse de mână.

– Mi-ar plăcea să-l surprind și eu săptămâna viitoare.

Callie zâmbi, deoarece nu era departe de ceea ce spusese Tanner. Nu putea nega că se simțea bine să aibă oameni cărora să le pese de ea suficient încât să vrea să-i apere onoarea. Dar se putea descurca singură. Probabil.

– Nu este nevoie, o asigură pe Becca. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Bine, zise Olivia. Dar nu asta este cea mai interesantă parte.

„O, minunat", se gândi Callie, având presentimentul că știa ce avea să urmeze.

– Adevărat, zise Becca. Onoarea revine faptului că se zvonește că nu mai mergi la patiserie deoarece te ascunzi cu... Se uită spre Olivia. Cum îi spun?

– Domnul Sex Ambulant, zise Olivia entuziasmată.

Callie făcu o grimasă.

- Domnul Sex Ambulant, repetă Becca, apoi izbucni în râs. Tanner va adora asta.

Olivia zâmbi și ea.

- Ba nu.

- Nu, nu o va face, admise Becca.

Callie oftă și se întinse după sirop. Urma să aibă nevoie de mai mult zahăr pentru a trece peste asta.

- Este o poveste foarte lungă, foarte plictisitoare.

- Ador poveștile lungi și plictisitoare, zise Olivia.

Minunat.

- Fie, bine... am fost îndrăgostită de el în liceu, recunoscu ea. Îndrăgostită rău.

- Tanner este foarte atrăgător, zise Becca și, când Olivia îi aruncă o privire, ridică din umeri. Ce? Sunt logodită, nu moartă. Acei ochi negri, acel trup vânjos. Becca oftă visătoare. Limbajul trupului său pare să spună că a fost un șmecheraș și că nu are nici o problemă să redevină la fel dacă este nevoie. Se scutură. Bărbatul ăla este atrăgător.

- Da, bine, zise Callie, dar nu este de nasul meu.

- Nu mă face să las furculița și să-ți trag una, zise Olivia. Deoarece nu vreau să mă opresc din mâncat, dar o voi face.

- Vorbesc serios, zise Callie. Uite, în școală, am fost tocilară. Știi tu, fata pe care băieții ca el o plăteau să le facă temele. Și știu că pare stupid, dar, când îl văd, uneori mi se împleticește limba, așa cum se întâmpla pe atunci.

- Pentru că este fermecător, zise Becca. Nu pentru că nu este de nasul tău. Scumpo, indiferent de ce ai fost, acum ești o tipă la fel de atrăgătoare. Și cu creier. Acceptă ce-i al tău!

Callie îi zâmbi.

- Ești drăguță.

- Da, zise Becca. Și mai sunt și deșteaptă, așa că mai bine m-ai crede!

Callie o credea. Poate că la început se simțise puțin invizibilă, dar asta fusese înainte ca Tanner să-i aducă gogoși.

Și să o sărute.

Atunci, nu fusese invizibilă. Tanner fusese la fel de uluit ca ea de chimia dintre ei. Nu. Nu se mai simțea deloc invizibilă.

Acum, simțea numai... dorință.

– Bine, deci s-a stabilit, zise Becca. Explică acele dimineți de la patiserie.

Fie. Oricum era mai ușor așa.

– Am ajuns prima acolo, și Tanner a venit și a ocupat singurul loc liber. Se opri. Lângă mine.

– De trei ori? întrebă Becca.

Hmm. Poate nu atât de ușor.

– Ei bine, cel puțin prima dată, zise ea, înfulecând iar clătite. Poate că în următoarele două dăți i-am cam păstrat locul.

Becca și Olivia zâmbiră, iar Callie oftă.

– Ne-am spus reciproc că stăteam împreună pentru a nu fi nevoiți să socializăm cu cineva.

– Interesant, zise Becca încet.

– Foarte, admise Olivia. Ce ți se pare mai interesant, tehnica eschivării sau minciuna gogonată?

Callie își dădu ochii peste cap.

– A fost stupid. Faptul că am stat cu el mi-a reînviat îndrăgostirea prostească din liceu. Apoi a văzut toată scena cu Eric, ceea ce a fost stânjenitor. Așa că nu am mers să beau cafea în ziua următoare. Și...

– *Și?* întrebară la unison Becca și Olivia, aplecându-se în față.

– Și... Callie zâmbi. Tanner a apărut în prag cu cafea și gogoși.

– De care? întrebă Becca.

– O cutie. Asortate.

Publicul ei avid oftă visător.

– Nu, zise ea, îndreptând furculița spre ele. Nu faceți asta. Nu mai oftați așa. Nu a fost drăguț.

– Nu, zise Becca. A fost sexy.

– Cât se poate de sexy, aprobă Olivia. Am auzit totul când s-a întâmplat.

Callie se holbă la ea.

– Ce? Atunci de ce m-ai mai întrebat? Și cum? Cum ai știut?

– Nu avem izolație, zise Olivia.

– O, Doamne! ripostă Callie. Îl voi suna pe proprietar!

– Succes! replică Olivia. Și jur că nu am încercat să trag cu urechea. Cel puțin, nu la început. Eu și Cole eram în pat, și apoi ați început să vorbiți, și, înainte să ne dăm seama, încercam să nu ascultăm cu urechile lipite de perete.

Becca zâmbi.

Nu și Callie.

– Cole a auzit? întrebă ea gemând. O, Doamne! Lovi capul de masă de câteva ori, ceea ce nu ajută deloc. Bine, știi ceva? Nu contează. S-a întâmplat. Când l-am văzut pe Eric, mi-am amintit că din îndrăgostiri nu iese nimic bun. Sau din relații. Și, cum Tanner este de acord, subiectul e încheiat.

Expresia lui Becca deveni, din amuzată, tulburată.

– A zis el asta?

– Nu a trebuit, spuse Callie. A plecat în mare grabă imediat după sărut.

– A existat un sărut? strigară amândouă.

Callie își lovi iar capul de masă.

– Este bine. Știu cum putem să rezolvăm asta, zise Olivia.

Callie își ridică privirea.

– Îi ștergem memoria lui Cole?

Olivia ignoră replica ei și se întoarse spre Becca.

– Chiar credeam că, dintre noi trei, eu eram cea mai varză, iar tu ocupai al doilea loc.

– Hei, zise Becca. Apoi oftă. Bine, adevărat.

– Dar ea este, zise Olivia, privind-o pe Callie. Tu ești cea mai varză.

– Dumnezeule, murmură Callie! Mersi?

– Oh, nu-ți face griji, replică Olivia. Putem rezolva asta.

Becca încuviință.

– Cum adică să rezolvăm? întrebă cu prudență Callie.

– Ei bine, Tanner nu se află într-o perioadă prea bună, zise Becca. Are multe pe cap, și totul are legătură cu oamenii la care ține. A venit vremea să facă ceva și pentru el. Iar tu ești perfectă pe post de acel „ceva".

Callie deschise gura, dar prietena ei continuă să vorbească:

– Iar tu... Muncești pentru nebuni și nu ieși prea mult. Și tu ai nevoie de ceva pentru tine. Tanner este acel ceva perfect. Deci, împreună, totul este perfect, înțelegi?

Olivia încuviința din cap. Înțelegea.

Callie, nu.

– Ascultă, nu mă gândesc că...

– Continuă așa, o întrerupse Becca. Nu gândi. Vom face noi asta pentru tine.

– Și planul nostru este...? o întrebă Olivia pe Becca.

– Să-l facem pe Tanner să se îndrăgostească de Callie, zise ea, ca și cum ar fi găsit o soluție pentru foametea din lume. Radia. Este perfect.

– Nu chiar, ripostă Callie. Nu este genul care să se îndrăgostească. Iar eu nu...

Olivia îndreptă furculița spre ea.

– Dacă termini acea propoziție, mă voi opri din mâncat și te voi cafti. Jur de data asta! Meriți să se îndrăgostească de tine. De fapt, eu sunt îndrăgostită de tine. Acum, lasă totul pe seama specialistelor.

Becca încuviință.

– Noi suntem alea. Specialiste în a face un tip să se îndrăgostească.

Cum Callie nu-și imagina că îl putea convinge cineva pe Tanner să facă vreodată ceva ce nu voia, plecă de la micul dejun convinsă că lucrurile aveau să rămână la fel.

În ziua următoare, când îl luă pe Troy, acesta nu era încruntat. Părea puțin mândru de el.

– O, rahat! zise Callie. Cunosc privirea asta. Te-a băgat în belele. Ce ați făcut?

– Ah? Își băgă mâna în buzunar și pretinse că nu pricepe. Nimic. Am ajutat-o puțin cu o filmare.

– Filmare pentru?

– Pentru noul ei blog.

– Pentru... galeria de artă? întrebă Callie.

– Nu, a zis că era pentru blogul ei personal. Se opri. Un canal de YouTube.

– O, Doamne! Callie îi aruncă scurt o privire. Trebuia să o ții departe de belele!

– Hei, o cunoști? Nimeni nu o poate controla pe bătrâna aia. Și se mișcă repede! Ridică din umeri. Și, oricum, ar trebui să-mi mulțumești. Am convins-o să renunțe la prima ei idee.

– Îmi e și frică să întreb, zise Callie.

– Voia să facă *Live de la sala de sport*, unde plănuia să intervieveze tipi fără tricouri pe ei.

– O, Doamne!

– Dar am convins-o să facă *Live de la noaptea de bingo*.

Callie oftă.

– Bine. Foarte bine.

– Merit o mărire? întrebă el.

Callie râse.

– Nu. O convingi să-și închidă Tumblr și Instagram, apoi mai vorbim.

– Este foarte șireată, zise el. Probabil le va deschide sub un alt nume. Și s-a petrecut și un incident cu prăjitorul de pâine.

Ea își întoarse privirea spre el.

– Un incident cu prăjitorul de pâine?

– A pus patru felii de pâine în el, deși a zis că prăjitorul putea face numai două felii deodată fără să ia foc.

– Ce?

– Mda, zise Troy. Apoi s-a declanșat alarma de incendiu, dar nu te panica! Nu au fost flăcări, numai fum. L-am scos din priză imediat, dar pompierii și șeriful tot au venit. A insistat ea.

– Nu iar toana cu incendiul fals, bombăni ea.

– Aha. Și un pompier pe nume Jack i-a zis bunicii că, data viitoare când mai face o astfel de farsă, va fi arestată. Ea a zis că speră că va fi șeriful Sawyer Thompson cel care să o aresteze, deoarece are o slăbiciune pentru bărbații cu cătușe.

Callie bombăni și decise că avea nevoie de o gogoașă. Poate chiar de două.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– A venit șeriful. A zis că te va suna să-ți spună că trebuie dusă să își facă o analiză a nivelului hormonilor, altfel va fi foarte tentat să o aresteze.

– După asta s-a comportat bine?

– Ei bine, va trebui să definești „a se comporta bine", zise Troy. Dar a promis că va încerca să fie cuminte. Nimeni însă nu a părut convins.

Ziua lui Tanner fusese de rahat. Troy intrase în belele încercând să spargă computerul profesoarei pentru a schimba o notă. Problema era că nu schimbase nota lui, ci pe a altcuiva. Directoarea nu îi spusese a cui, dar recunoscuse că profesoara scrisese nota greșit de la început.

Troy refuzase să vorbească despre asta. Ce șocant!

Apoi Sam făcuse o ofertă pentru o a doua barcă pentru Lucky Harbor Charters, o barcă pe care puseseră ochii de mult timp și pe care și-o doreau mult, dar se părea că ajunseseră prea târziu și nu avuseseră suficienți bani – vasul fusese vândut cu o zi în urmă.

Și apoi, colac peste pupăză, Tanner ieșise să înoate pentru a-și limpezi mintea, dar i se pusese o crampă care mai că îl făcuse să se înece.

Când ieșise șchiopătând din apă și se prăbușise pe plaja stâncoasă, scrâșnind din dinți de durere, descoperise că avusese un martor.

Troy.

În mare parte din timp, Tanner nu dădea doi bani pe piciorul lui și pe faptul că-l putea folosi în proporție de 50%. Se gândea la el numai când îl durea foarte tare. Sau când Callie îi observase cicatricea. Dar fusese al dracului de umilitor să se târască la mal copleșit de durere, cu Troy întrebându-l din nou și din nou „Cum te pot ajuta?"

Acum, Troy își petrecea noaptea la Elisa. Părinții ei erau în oraș, iar puștiul o ajuta să dea bine. Așa că Tanner, Cole și Sam merseră la Love Shack să bea o bere.

- În cinstea lui Gil, ciocniră ei prima bere, așa cum făceau mereu, și, deși Tanner simți valul de durere obișnuit, nu fu însoțit de la fel de familiarul val de vină.

Pentru faptul că el supraviețuise, iar Gil – nu.

- Ești bine? îl întrebă Sam.

Era?

- Încă mă aștept să-l văd stând aici, cu noi, de fiecare dată.

Nici Sam, nici Cole nu trebuiră să întrebe la cine se referea. Sam răsuflă din greu.

- Este aici. Este mereu aici.

Cole ridică sticla.

- Voi bea pentru asta.

Băură toți pentru asta, apoi se întoarseră spre un joc de darts.

- Pe ce pariem? întrebă Cole înainte să înceapă jocul.

- Pe zece dolari, zise Sam.

Cole și Tanner râseră amândoi.

- Ce? întrebă Sam.

– Ești atât de scârțar, că scârțâi când mergi, comentă Cole. Becca știe asta? E conștientă că se mărită cu un zgârcit?

– Care-i problema cu zece dolari? întrebă Sam încruntat.

Ca să fie sinceri, pur și simplu nu se putea abține. Nu avusese nimic, nimic-nimicuța. Nici Tanner, dar el măcar o avusese pe mama lui cu care să împărtășească situația strâmtorată în care se aflau.

Sam se împăcase acum cu tatăl lui, dar fuseseră mulți, mulți ani când pentru el acasă însemnase camera liberă din casa mamei lui Cole, pe care aceasta o făcuse a lui.

Dar Sam fusese cumpătat cu banii. Transformase centima în dolar, iar apoi dolarul – în mulți, mult mai mulți. El fusese însărcinat să se ocupe de câștigurile lor de pe platformă și se descurcase foarte bine pentru toți. Când plecaseră de pe platformă, putuseră să-și cumpere barca și să pună pe picioare Lucky Harbor Charters, totul mulțumită lui Sam, care strânsese fiecare bănuț.

– Cincizeci de dolari, zise Cole. Și cel care pierde trebuie să ne spună de ce nu ne-a zis că se vede cu Callie.

Sam și Cole se holbau la Tanner.

Tanner simți cum se încruntă.

– De ce bănuiți că voi pierde?

– Pentru că mereu o faci, comentă Sam. Ești varză la darts.

– A se observa că nu a negat treaba cu Callie, sublinie Cole, fără să-și ia ochii de la Tanner.

– Nu mă văd cu Callie, replică Tanner.

„Pentru că ești un idiot."

– Atunci, ce-a fost treaba de dimineața trecută? întrebă Cole. Când ai ieșit de la ea?

– Nu e treaba ta.

– Sau... zise Sam, ridicând dintr-o sprânceană.

Din cine știe ce motiv, Tanner simți că se enervează. Poate pentru că știa că acel început timid și grozav

legat de ceea ce făcuse cu Callie era acum la trecut, fiindcă el o dăduse în bară.

– Nu a fost nimic, zise el răstit. Îmi ține companie la cafea. Atâta tot, nimic mai mult.

Cole gesticulă spre el cum că avea să-i ia gâtul, dar Tanner era în formă, deci nu, nu avea să i-l taie.

– Doar pentru că te însori nu înseamnă că dragostea plutește în aer, așa că termină cu rahatul ăsta cu Callie și las-o baltă!

– Scuză-mă, zise cineva în spatele lui.

O femeie.

O femeie insuportabil de familiară.

Se întoarse și dădu cu ochii de – da – Callie.

Era îmbrăcată într-o fustă drăguță și în acele cizme care îi plăceau lui mult. Îi zâmbi slab și făcu semn că voia să treacă. În spatele ei erau Olivia și Becca, amândouă străfulgerându-l cu privirea.

Simțindu-se ca un nemernic, Tanner încercă să zâmbească.

– Bună! Rahat. Era un nemernic. Doamnelor, vreți să vă alăturați nouă?

– Nu, mulțumim, zise Callie politicos, deși tonul ei sugera că-l trimitea la dracu'.

De tot. Ea dădu să treacă pe lângă el, dar el o apucă de cot și o întoarse. Ea se uită la degetele lui până când el îi dădu drumul.

– Callie, zise el încet, dorindu-și cu disperare să fi fost singuri. Îmi pare rău! Nu știam că erai acolo.

– Mi-am dat seama, replică ea.

– Încercam să explic că suntem...

– Nimic? completă ea.

El făcu o grimasă. Un nemernic de primă clasă.

– Callie...

– Trebuie să plec. Le zâmbi forțat lui Cole și lui Tanner și se depărtă.

Olivia și Becca se holbau la el. Becca se cuibări în brațele lui Sam, sărutându-i maxilarul.

– Ne vedem acasă, bine?

El îi înclină capul și o sărută lung, își atinse fruntea de a ei și încuviință.

La fel făcură Cole și Olivia.

Apoi femeile plecară.

Un bliț lumină fața lui Tanner, iar el o văzu pe Lucille.

– Scuze, zise ea, părând deloc apologetică. Voiam numai să fac o poză unui cap pătrat. Întorcându-se, le zâmbi foarte dulce lui Cole și lui Sam înainte să se holbeze iar la Tanner. Tu! Nici măcar nu-i ajungea la piept, dar modul în care se uita la el îl făcea să se simtă cu jumătate de metru mai scund decât ea. Împunse în fața lui un deget osos. Am crezut că erai un bărbat deștept. Am greșit.

Când ea plecă, cei trei rămaseră tăcuți.

– Bine lucrat, îi zise Sam în cele din urmă lui Tanner.

– Ești conștient că vei fi decimat într-o oră, corect? întrebă Cole. Fie că este pe Instagram, pe Twitter sau altundeva.

– Nu-mi pasă, zise Tanner.

Nu se putea gândi la nimic altceva în afară de expresia de pe chipul lui Callie.

– Eu cred că-ți pasă, zise Sam. Îți pasă despre ce crede Callie, și asta e problema.

Tanner se întoarse spre țintă.

– Las-o baltă!

Bine, da, fusese prea dur, dar, în afară de asta, spusese adevărul. Tehnic, nu făcuse nimic rău.

La dracu'!

Atunci de ce mama naibii se simțea de parcă își pierduse cel mai bun prieten?

capitolul 14

După o oră și încă un rând de beri, Tanner încerca să susțină că el fusese partea vătămată, dar nu se putea gândi decât la expresia lui Callie când se întorsese cu fața spre el.

Mai mult, pierduse la darts două dintre cele trei runde.

Tanner adună săgețile.

– O rundă nouă. Cei doi învinși – arătă cu săgețile spre ei – trebuie să o ducă pe Lucille cu grupul ei în acel tur pe care l-a programat mâine pentru azilul de bătrâni.

– Rahat, omule! zise Cale. Acum, ești chiar rău!

Tanner câștigă. Mai comandară o nouă rundă de bere. Era mulțumit de victorie, dar adevărul era că ar fi preferat compania cuiva blând și dornic.

Și, în mod natural, chipul care îi apăru în minte era unul la care nu ar fi trebuit să se gândească.

Callie.

Ceea ce însemna că Sam avea dreptate – și, rahat, cât de mult ura Tanner asta! Deschisese gura lui mare și crease un dezastru.

Mai ales că adevărul era că voise să o vadă. Deja o avusese în brațele lui. Sărutările ei aproape că îl făcuseră să își piardă mințile. Nu își putea imagina cum ar fi să o aibă în pat, încolăcită pe trupul lui, gâfâindu-i numele.

Bine, își putea imagina. Adevărul e că avea această fantezie încă de când o atinsese. De fapt, se gândea la asta chiar acum...

– Deci ce s-a întâmplat astăzi în apă? îl întrebă Sam, umplând halbele cu bere.

– Nimic.

– Nu asta a zis Troy.

Rahat! O zi de rahat de la început până la final. Cel puțin, spera că era pe cale să se sfârșească. Mai bău puțin, trăgând de timp. Dar nici Sam, nici Cole nu se lăsau duși de nas. Amândoi îl priveau, așteptând un răspuns.

– Am avut o crampă, zise el. Nu mare lucru.

– Troy a zis că ai avut dureri mari și că nici măcar nu puteai merge, zise Sam.

– O crampă, repetă Tanner. Nimeni nu poate merge cu o crampă la picior.

– Dar înotai, sublinie Cole. Singur. Și te-am văzut înotând. Tu înoți kilometri.

– Și?

– Și, dacă nu ai fi fost aproape de mal...

Tanner mijii ochii.

– Aș fi fost bine.

– Voi înota cu tine, zise Cole. Data viitoare.

– În fiecare zi? întrebă Tanner, încercând să nu se enerveze.

– Nu, spuse Cole și îl bătu pe Sam pe spate. Facem cu rândul.

Sam nu părea încântat de idee.

– Urăsc să înot cu el, comentă. Voi lua barca și voi merge în urma lui.

– Sunt bine! exclamă Tanner. Dumnezeule! Arătă spre Sam. Îmi plăcea mult mai mult când tu erai cel care dădea motive de îngrijorare.

– Mda, dar m-ați ajutat să mă pun pe picioare, zise Sam calm.

– Și Cole? Tanner arătă spre el. Chiar luna trecută era varză.

Cole zâmbi.

– Mi-am revenit. Zâmbetul îi dispăru. E rândul tău.

Tanner clătină din cap și își termină berea.

– Mă rog, frate! Sunt bine.

Telefonul lui Sam sună, și el îl scoase din buzunar. În trecut, niciodată nu răspundea la telefon. Dar asta era înainte de Becca. Brusc, Sam cel tăcut și suspicios devenise Domnul Vorbăreț.

Sam bagă telefonul la loc și zâmbi.

- Trebuie să plec.

Fără îndoială, primise un telefon fierbinte de la Becca.

- Și eu, zise Tanner.

Nu știa unde, voia numai să se miște.

- Unde mergi? întrebă Cole.

Tanner mijii ochii.

- De ce, scrii o carte?

- Răspunde!

- Nu până nu-mi spui de ce vrei să știi.

- Ești suspicios tot timpul.

- Cu tine trebuie.

- Ai fost la război, zise Cole. Aproape că ai fost omorât într-un incendiu pe platformă. La ce m-aș putea gândi care să fie mai rău decât lucrurile astea două?

Bine punctat.

- Merg la o plimbare, să-mi limpezesc gândurile. E bine, mami?

- Sigur, zise Cole. Doar nu voiam să mergi după Callie și să te joci cu mintea ei.

- Nu aș face asta, zise Tanner.

- Nu intenționat, recunoscu Cole.

- Grija ta pentru ea este înduioșătoare.

- De fapt, zise Cole, grija mea este pentru tine. Trebuie să-ți pui ordine în gânduri înainte să încerci ceva cu ea. Grăbește-te și rezolvă asta, și poate veți putea avea ceva.

Și, după această evaluare teribil de confuză – și greșită –, Cole plecă.

Tanner zise în urma lui:

– Am câștigat. Vreau să se noteze că am câștigat. Nu trebuie să-i plimb pe bătrâni mâine. Unul din voi, nemernicilor, trebuie să o facă.

– Fie, strigă Cole peste umăr.

– Fie! Satisfăcut că acum nu era singurul nefericit, Tanner plecă pe urmele lui Cole și rămase o clipă în aerul rece al nopții. Avea o stare destul de bună, dar nu într-atât încât să uite de expresia suferindă de pe chipul lui Callie.

O rănise. Ura asta.

Traversă strada spre chei și rămase în dreptul intrării spre sala de jocuri, supraveghind activitatea.

Nu prea era agitație.

Era o noapte din timpul săptămânii și frig ca naiba. Doar câțiva adolescenți se înghesuiseră în dreptul unei ținte de darts – în rest, nu era nimeni.

Nu, greșit. În capătul îndepărtat mai era o persoană, în dreptul unei cabine de aruncat cu mingea printr-o roată de mașină.

Callie.

Se întoarse, se încruntă spre el, apoi îl șocă.

– Ei bine, atunci, grăbește-te!

El își întoarse capul și privi în spatele lui, căci fusese sigur că nu lui i se adresase ea.

– Poți face asta sau nu? întrebă ea, arătând spre jocul din fața ei.

Băgându-și mâinile în buzunare, Tanner se îndreptă spre ea. Admirând-o din cap până în picioare, privi în ochii ei furtunoși, observând cu o satisfacție neîndurătoare că, la apropierea lui, ei i se tăie răsuflarea.

– Ce să fac? întrebă el.

Ea își coborî privirea spre gura lui și apoi își mușcă buza inferioară.

– Hmm. Ea se scutură vizibil și ridică mingea. Am prăpădit 25 de dolari pe jocul ăsta stupid pentru a câștiga un animal de pluș stupid și nu am de gând să plec

fără unul. Mișcările tale sunt legendare. Învață-mă cum să arunc!

El clipi, dar nu, ea era încă acolo, arătând halucinant de frumoasă și, chiar mai bine, adresându-i-se lui.

- Arată-mi ce știi!

Ea se pregăti și trase. Rată cu mult. De fapt, l-ar fi lovit pe băiatul din spatele tejghelei dacă acesta nu s-ar fi lăsat la pământ.

Puștiul se ridică, luă mingea și i-o înapoie lui Callie.

Callie se holbă la ea.

- Ce fac greșit?

- În afară de faptul că arunci ca o fată?

Cu ochii scânteindu-i, ea azvârli mingea spre el.

- Ai două șanse.

- De fapt, spuse băiatul din spatele tejghelei, numai una.

Callie îi aruncă o privire urâtă.

Băiatul ridică mâinile.

- Hei, domniță, nu eu fac regulile.

Îi aruncă lui Tanner o privire încurajatoare și se dădu în spate.

Tanner pipăi mingea.

- Nu am mai aruncat de mult.

- Nu plec de aici fără o jucărie de pluș, Tanner.

- De ce nu o cumperi pur și simplu? întrebă el.

- Nu despre asta este vorba, zise ea iritată. Trebuie să o *câștig*. Se opri, apoi recunoscu. Și, în plus, deja am risipit 25 de dolari. Dacă pierd runda asta, trebuie să mă duc acasă să mai iau bani.

- Bine, ți-l cumpăr eu.

Asta îi atrase o privire glacială care aproape că îi îngheță testiculele.

- Să nu îndrăznești, zise ea. Ești o celebritate în fotbal. Nu ai văzut reclamele de la Nike? *Just do it!*

El se holbă la ea.

- Ai băut?

- Nu încă.

Se mai holbă puțin.

– Știu, zise ea. Sunt nebună.

– O nebună autoritară, recunoscu el. Dar o nebună autoritară frumoasă.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Hei, conduc un imperiu al mireselor. Autoritatea este o calitate necesară. Aruncă mingea aia odată, Tanner! Vreau unicornul mov. Dar ar trebui să știi că tot nu vorbesc cu tine.

– Foarte bine.

Se uită la unicornul mov urât care stătea pe raft alături de alți cincizeci de unicorni urâți, colorați ca un curcubeu, dar el nu vedea decât expresia de mai devreme de pe chipul lui Callie. Suferința, vulnerabilitatea. Acum, le ascundea, dar erau încă acolo, iar el voia să fie cel care să le îndepărteze.

– Am băut ceva, zise el.

Ea se holbă la el, apoi încercă să recupereze mingea.

– Fie, dă-mi-o mie dacă nu te crezi în stare.

– Ba pot să o fac, zise el. Sigur că pot.

Chiar spera să fie adevărat.

– Bine atunci. Lovi mingea de pieptul lui și făcu un pas în spate, făcând nerăbdătoare semn cu mâna ca el să arunce.

– O voi face, zise el, apropiindu-se. După ce își ceru scuze. Ascultă, legat de ce s-a întâmplat mai devreme la bar...

– Te rog, numai unicornul mov, zise ea aspru.

– Ideea e că ai ajuns la sfârșitul conversației, care...

– Știu, zise ea. Mă rog. Las-o baltă!

El își dorea să poată.

– Callie, încerc să spun că îmi pare...

– Aruncă mingea aia blestemată, Riggs, sau dă-mi-o înapoi!

El aruncă mingea.

Și rată.

Pușiul rămase fără aer, șocat.

- Frate, zise el, părând extrem de dezamăgit.

Nu și Callie. Ea flutură din mâini, bombănind ceva despre faptul că bărbații nu valorează doi bani, și dădu să plece.

La dracu'! Tanner o cuprinse de încheietura mâinii și o ținu strâns în timp ce băgă cealaltă mână în buzunar după bani. Scoase cinci dolari și îi aruncă pe tejghea.

- Nu contează, zise Callie.

Pe dracu'!

- Așteaptă, zise el și îi făcu semn puștiului să-i aducă mingea. Când o primi, Tanner o aruncă ușor în sus de câteva ori și o prinse, obișnuindu-se cu greutatea și senzația atingerii ei, după atâta vreme.

- Serios, zise Callie. Nu este necesar...

El o reduse la tăcere cu o privire și aruncă mingea. Dacă nu trecea prin cauciuc, avea să se împuște.

Din fericire, mingea trecut fix prin centru.

Mai mult decât ușurat, dădu să se întoarcă spre Callie, dar suspină când ceva îl strivi.

Callie i se aruncase în brațe.

- Mulțumesc! Cuprinzându-i fața în mâini, i-o aduse mai aproape și îl sărută zgomotos pe obraz. Mulțumesc! Îl sărută și pe celălalt obraz. Acum, nu va mai trebui să-l omor pe puștiul care mi-a tot vândut bilete.

- Hei, zise puștiul.

- Glumeam, replică ea.

El nu păru liniștit.

- Închid acum.

- Mai întâi, premiul meu, zise ea.

- Care?

Callie nu ezită. Arătă spre unicornul mov cu o coamă hidoasă de un roz sclipicios.

Nici unul dintre premii nu era grozav, dar ea chiar îl alesese pe cel mai puțin frumos unicorn.

- Ești sigură că îl vrei pe acela? întrebă Tanner în timp ce puștiul i-l înmâna.

– Sigur. Îl strânse la piept ca pe ceva de valoare. De ce nu pe acesta?

– Pentru că este un unicorn mov?

Ea se holbă la jucăria de pluș de parcă acum ar fi observat că era mov.

– Când eram la școală, îmi pierdeam toată alocația încercând să îl câștig. Se opri și mângâie coama de un roz țipător care îți lua ochii. Nu am reușit niciodată.

Tanner o văzuse cum arunca. Nu fu surprins. Păstră asta pentru sine, că intrase de ajuns în belele.

– Ar fi trebuit să-l pui pe unul dintre jucătorii de fotbal care te plăteau să le faci temele să-l câștige pentru tine, zise el.

– Nu eram ca tine, zise ea, privind în ochii de plastic ai unicornului. Nu eram populară. Nu aveam mulți prieteni cărora le-aș fi putut cere să facă asta. Se opri, apoi făcu o grimasă. Bine, nu aveam nici un prieten care ar fi putut face asta...

Ezită, arătând de parcă își dorea să nu fi spus asta.

Dar lui îi veni deja în minte imaginea fetei timide care cheltuise un dolar pentru a-i trimite lui un cadou de Ziua Îndrăgostiților, cu ani în urmă.

Apoi se gândi la ea când fusese părăsită la altar. Și cum probabil toate nunțile pe care le organizase o afectaseră, iar ea nici măcar nu conștientizase asta.

– Callie, zise el blând.

Își înălță capul pentru a-i întâlni privirea, pe care ea și-o ferea cu grijă. El știa că suferința o învățase cum să facă asta și aproape că fu sufocat de un val de emoție.

– Închid acum, zise iar puștiul, părând îngrijorat că ei nu aveau să mai plece vreodată.

Da, oricum trebuiau să discute despre situația asta de rahat în altă parte, în privat. El o luă pe Callie de mână și o scoase de acolo, îndreptându-se spre cheiul întunecat.

Rămaseră singuri acolo, cu valurile lovind malul în spatele lor și pilonii din lemn de sub picioarele lor, astfel că fundația tremura din cauza forței.

- Tot sunt supărată pe tine, zise ea încet, privind spre apă. Dar apreciez că ai câștigat unicornul pentru mine. Îl privi pieziș. Îți rămân datoare.

- Da?

- Da.

Ea se întoarse cu fața spre el, iar privirea îi căzu asupra gurii lui, spunându-i exact unde îi fugea ei mintea.

A lui era deja acolo.

Acum, stătea sprijinită de balustradă, dincolo de care se aflau noaptea neagră și valurile agitate, potrivindu-se cu furtuna din ochii ei. Apropiindu-se, luă unicornul de la Callie, care îl ținea strâns la pieptul ei.

- Hei, zise ea.

El așeză jucăria pe bancă și se întoarse spre ea.

- Ce faci? întrebă ea suspicioasă.

Punându-și mâinile de o parte și de alta a șoldurilor ei și țintuind-o de balustradă, se aplecă spre ea.

- Încerc să îți cer scuze.

Ea se holbă o clipă la el.

- De ce?

- Știi tu de ce.

- Te referi la clipa când ai zis că eram - permite-mi să te citez - „nimic mai mult". Da?

Fixând-o cu privirea, Tanner îi permise să îi vadă regretul.

- Am zis „Îmi ține companie la cafea. Atâta tot, nimic mai mult".

Și asta fusese adevărat - până la sărut.

Ea îl privi îndelung.

- Și restul? întrebă ea în cele din urmă. „Termină cu rahatul ăsta cu Callie și las-o baltă"?

- Atunci, am fost eu comportându-mă ca un idiot și spunând exact opusul a ceea ce voiam să spun când am fost încolțit.

Încă o privire lungă, scrutătoare.

– Bine. Își încrucișă mâinile la piept și îi întâlni privirea. Continuă cu scuzele!

– Nu ar fi trebuit să zic nimic din toate acelea, recunoscu el. Și, cu siguranță, nu am vorbit serios. Tu numai... Clătină din cap. Dumnezeule, Callie! Cu tine mă simt în inferioritate și... Se opri văzându-i privirea dură. Ce?

– Te simți în inferioritate cu mine?

Din expresia ei, el nu își putea da seama dacă era sau nu un lucru bun.

– Da, zise el, riscând.

Când ea nu făcu decât să clatine din cap și să bolborosească ceva ce el nu înțelese, Tanner își trecu degetele prin păr.

– Frustrat? întrebă ea blând.

– Aproape, da. Mă scoate din minți. Tu mă scoți din minți, și nici măcar nu știu de ce.

– O, nu-ți face griji, știu eu, zise ea, întorcându-se. Pentru că am efectul acesta asupra bărbaților.

Rahat! Chiar era cel mai idiot din lume.

– Callie, privește-mă!

– Nu.

Păcat! Cu mâinile pe șoldurile ei, o întoarse pentru a-l privi.

– Voiam să spun că mă scoți din minți în sensul bun al cuvântului.

Ea mijì ochii.

– Există un sens bun al acestui cuvânt?

– Așa se pare. Și tu ești ăla. Alunecându-și mâinile pe brațele ei, îi cuprinse chipul în palme, vrând să se asigure că ea auzea ceea ce avea să-i spună. Îmi pare rău că te-am rănit. Pentru mine este important să știi asta. Ultimul lucru pe care aș vrea vreodată să-l fac este să te rănesc.

Ea îl privi îndelung – nu avea de ales, căci el îi ținea capul nemișcat –, dar apoi, încet, clătină din cap.

– Nu vreau să mai vorbim despre asta.

El deschise gura, iar ea scoase un sunet care trăda enervarea profundă, ca și cum și el o scotea din minți, ceea ce îi dădea de gândit.

– Bine, gata cu vorba, acceptă el.

În sfârșit, ceva cu care era de acord.

– Bine, zise ea.

– Bine, zise el. Ca un câine recunoscător pentru o urmă de atenție, rămase nemișcat, ca și cum nu ar fi vrut să o îndepărteze.

Ea se uita în ochii lui, iar apoi degetele ei îi strânseră cu putere părul.

– Nici un cuvânt, șopti ea, cu gura aproape lipită de a lui.

– Nici unul.

Ea încuviință și își linse buzele – și apoi jocul se încheie. Cuprinzându-i ceafa cu o mână, o trase spre el și îi acoperi gura cu a lui în ceea ce începu ca o explorare discretă și sfârși în câteva secunde într-un sărut pasional, autoritar, la care ea răspunse cu aceeași ardoare.

capitolul 15

Tanner auzi sunetul plăcut al geamătului lui Callie în timp ce își înfășura mâinile în jurul lui și îi răspundea la sărut. Muzică pentru urechile lui. Amândoi respirau neregulat atunci când el își lipi fruntea de a ei.

– Nu aici, zise el.

– Nu, șopti ea, și își luă unicornul înainte de a se depărta de chei cu viteza luminii.

El o urmă. Nu că ea se uită înapoi. El știa că ea nu avea nici o îndoială că el avea să o urmeze până la lună și înapoi.

Când ajunseră în stradă, el o luă de mână și merse înainte, trăgând-o după el.

Tot fără vorbe.

Doar căldură.

Atât de multă căldură, că abia mai putea gândi.

– Unde? întrebă ea pe la jumătatea străzii.

Apartamentul ei era mai aproape, dar al lui era, de departe, mai intim.

– La mine, zise el.

– Prea departe.

Practic, alergară pe ultima stradă, până la depozit. Pe hol, el se opri, aproape așteptându-se ca ea să intre singură. De fapt, dacă era deșteaptă, exact asta avea să facă.

Iar ea trânti ușa. Dar îl împinse pe el înainte. Încuie, apoi se întoarse spre el.

– Callie...

– Fără să vorbim, zise ea, și îl împinse spre ușă, trupul ei moale, cu forme, fiind lipit de al lui. El îi putea simți sânii, coapsele și voia să creadă că avea să simtă și căldura dintre ele.

– Callie...

- Fără o vorbă!

Cum gura ei era acum lipită de gâtul lui, iar mâinile ei mici, ocupate să-i descheie nasturii cât de repede posibil, el nu ar fi putut vorbi nici dacă de asta depindea viața lui. Râse slab, și obrăznicătura îl mușcă.

- Dumnezeule!

- Nu ești atent, zise ea.

- Crede-mă, ai 150% atenția mea.

Oare mai fusese vreodată așa excitat? Nu-și putea aminti. La dracu', în acel moment, nu își mai putea aminti nici propriul nume. Cu mâinile în părul ei, o trase aproape de el și o sărută până când fu sigur că nici ea nu își mai putea aminti numele.

Când se opriră să își tragă sufletul, el avea o mână pe sub puloverul ei, cuprinzând un sân perfect, iar cealaltă alunecând pe coapsa ei, ridicându-i fusta. Apoi ajunse sub ea, pipăindu-i fundul perfect. Lenjeria ei intimă nu acoperea prea mult, iar el strânse cu mâna o fesă, lăsându-și degetele să alunece pe sub bumbac.

- Așteaptă, gemu ea. Stop!

El rămase nemișcat; nici măcar nu mai respira. Știa că era prea frumos să fie adevărat, că ea avea să se răzgândească. Avea să accepte bărbătește. Nu avea să plângă...

Ea îl îndepărtă și alergă prin cameră. Deschise dulapul și scoase un braț de... șosete?

Da, șosete.

El privi uluit în timp ce ea continua să alerge, băgând câte o pereche sau două de șosete în fiecare gură de ventilație. Erau patru.

- Așa, zise ea, îndreptându-se după ce blocă și ultima gaură. Își scutură palmele și se întoarse la el. Acum.

- Acum, ce?

- Acum, nu trebuie să-mi amintesc să fiu silențioasă.

El se holba la ea.

- Gurile de ventilație, zise ea. Locul acesta nu este izolat. Eu, Becca și Olivia ne putem auzi respirând. Sau... Zâmbi. Știi tu.

El se trezi zâmbind.

– Te temi că vei fi prea zgomotoasă.

– Nu. Se înroși. Ei bine, poate. A trecut o vreme. Adică nu vreau să mă concentrez și să uit să fiu silențioasă.

Tanner o trase spre el și o sărută după ureche.

– Callie.

– Da?

– Nu va trebui să-ți faci griji din cauza concentrării.

– Nu?

– Nu, îi promise el.

Cu încă un geamăt al dracului de sexy, ea termină de descheiat cămașa și i-o trase de pe umeri. Se uită satisfăcută la pieptul lui și la abdomen și chiar se linse pe buze în timp ce îi descheia și blugii.

– Tot nu vreau o relație cu tine, zise ea, desfăcându-i fermoarul.

Înainte să poată trage o gură de aer de care avea disperată nevoie, mâinile ei alunecară înăuntru și îl cuprinseră.

– Pentru mine este bine, reuși el să spună. Nici eu. Dă-ți jos hainele, Callie!

– Vorbesc serios, Tanner. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Te aud. Te înțeleg. De fapt... Îi dădu jos puloverul și găsi pe dedesubt un maiou alb care îi scotea în evidență sfârcurile ce împingeau excitate prin materialul subțire. Ridicând-o, o așeză pe pat și se întinse și el. Te înțeleg, am priceput.

Ea se foi și se zbătu, dar numai puțin, și era mai degrabă ca și când se luptau pentru poziția de deasupra. El îi permise să domine ea prima, o lăsă să-l întindă pe spate, să-l țintuiască și să îl sărute.

Tanner nu se putea sătura de asta. Părul ei era peste fața lui, iar el iubea parfumul lui, al ei. Îi ascultă respirația greoaie în timp ce sânii ei se lipeau de pieptul

lui, coapsele ei simțindu-se confortabil peste ale lui. Ținând-o mai strâns, o trase și mai aproape.

Trupul ei era delicat și dornic, ea îi șoptea numele. Cu un geamăt, el se rostogoli, ținând-o sub el înainte să-și piardă iar mințile.

- Tot prea multe haine, zise el și începu să o dezbrace. Era ca și cum desfăcea cel mai mare și mai frumos cadou de sub bradul de Crăciun. Într-o clipă, maioul dispăru, la fel și fusta, iar ea rămase numai într-un sutien alb, simplu și în chiloți, amândouă articole minuscule, făcându-l să își simtă gura uscată și trupul excitat, dornic.

- Drăguț, zise el, mângâind cu un deget vârful sânului.

Coborându-și capul, îi sărută gâtul, apoi se îndreptă spre un umăr, spre claviculă, apoi pe sub bumbac, pentru a-și trece limba peste sfârcul întărit.

Ea gemu și se arcui. El își mișcă șoldurile deasupra ei, lipind-o de pat. Zvârcolindu-se sub el, ea scotea sunete discrete, delicate, care îi distrugeau autocontrolul fragil.

Oprindu-se, o privi. Avea buzele depărtate, ochii închiși. Era cea mai frumoasă fantezie a unui bărbat.

Iar ea era cea mai frumoasă fantezie a lui.

Cu gura și mâinile lui Tanner asupra ei, Callie nu putea să respire - pur și simplu, nu putea trage suficient aer în plămâni - și scoase un sunet care părea să semene cu cel pe care îl scosese atunci când se înecase cu gogoașa, deoarece el își înălță capul.

- Ești bine? întrebă el.

Ea își strânse degetele în părul lui.

- Nu te opri!

Oferindu-i un zâmbet diabolic, înfierbântat, se susținu pe un antebraț în timp ce îi desfăcea sutienul, aruncându-l peste umărul său.

- Atât de drăguț, șopti el din nou, coborându-și capul.

Unghiile ei erau acum înfipte în umerii lui, coborând pe spate pentru a-i atinge fesele încântătoare,

în vreme ce ea scoase un sunet de nemulțumire, împin-gându-i blugii.

Când el nu se opri din sărutat pentru a o ajuta, ea încercă să își folosească degetele de la picioare pentru a-i trage pantalonii.

Râzând de ea, el îi îndepărtă, fără să-și retragă gura, de parcă nici el nu se putea sătura de ea.

Ea deschise ochii și îl privi. Înălțând capul, el îi întâlni privirea, și inima ei se strânse ca urmare a emoției pe care o văzu, naturală, puternică și nerostită, dar la fel de evidentă precum bătaia inimii ei.

Ea începu să spună ceva, habar nu avea ce, dar, în schimb, îl atinse. Trebuia. Se ridică să-i sărute umerii lați, gâtul, simțind nevoia să se apropie și mai mult, vrând să-l mănânce. Dar el o ținea în frâu, căci și el voia să-i facă același lucru. Incapabilă să primească suficient, ea gemu frustrată.

– Tu prima, zise el. Își trecu buzele peste ale ei și, deși ea încercă să îl țină mai aproape, el scăpă.

– Tanner...

– Știu. Dumnezeule, știu, dar am visat la asta. Nu mă vei grăbi, scumpo, nu în seara asta...

Mâinile lui alunecară pe trupul ei, lăsând în urmă dâre fierbinți. Ea își arcui capul pe spate, în timp ce degetele lui atingeau marginea lenjeriei ei intime, tachinând-o, alunecând între picioarele ei. Apoi degetul lui cuprinse materialul și îl trase lent în jos.

Ea îi întâlni privirea, ochii lui fiind întunecoși și întredeschiși, plini de dorință. Pe de o parte, dorea ca el să se grăbească, dar pe de altă parte voia ca el să se bucure de fiecare moment. Însă, din nou, el preluă controlul, coborându-și capul.

Așadar, avea să se bucure de fiecare moment.

Iar acesta fu ultimul ei gând, căci el își înlocui degetele cu limba. Ea strigă și, fără rușine, își arcui șoldurile spre gura lui.

Oprindu-i mișcările, el își folosi buzele și limba pentru a o imblânzi.

Și a o satisface.

Ceea ce se întâmplă mai repede și mai puternic decât își amintea ea că se întâmplase vreodată. Când reuși să respire iar, îl țintui și îl călări ca o specialistă în rodeo.

El îi zâmbi.

- Ți-a plăcut asta, zise el.

- Da. Iar acum, ție îți va plăcea asta.

- Ce anume? El șuieră când ea îi mușcă buza inferioară și își trecu mâinile peste pieptul lui, savurând senzația, gustul și parfumul lui.

Îmbătător.

Inima îi bătea atât de tare, încât răsuna în fiecare parte a trupului ei, în timp ce depunea săruturi pe pielea lui. Pe claviculă. Pe un pectoral. Pe coaste... Pe abdomen. O, cât de mult îi plăcea abdomenul lui! Se încorda atunci când ea își trecea buzele peste el, continuând în jos până când, în cele din urmă, ajunse cu privirea la acea parte a trupului său după care tânjea...

- Callie...

Ea îl cuprinse cu gura.

El strânse așternutul în pumni și gemu. Ridicându-și capul, o privi cu ochii lui negri, înfierbântați, degetele alunecându-i în părul ei pentru a i-l ține pe loc. O lăsă să-și facă de cap cu el câteva minute, până când șoldurile lui se mișcau cu fiecare atingere a ei. Apoi, fără avertisment, o împinse înapoi pe pat și o acoperi. Ea îl putea simți, tare și greu între picioarele ei, și nu își mai dori altceva.

- Acum, Tanner! O, te rog, acum!

Dar el nu se mișcă. De fapt, rămase atât de nemișcat, încât ea deschise ochii și se holbă la el, înfometată și disperată.

- De ce nu mă asculți? șopti ea.

- Nu am prezervativ.

Zise asta printre dinți, ca și cum nu-i venea să creadă.

Ea tresări și, înțelegând ceea ce spusese, tremură disperată.

– La naiba!

– Îmi pare rău, șopti el și o sărută pe tâmplă.

– Tipii nu le țin în portofel preventiv? întrebă ea.

El râse.

– Nu și tipul ăsta. Nu am mai avut de mult timp o situație care să necesite așa ceva.

– Dar este nedrept! Voiam o aventură de-o noapte! Eu... Se întrerupse și se lumină când își aminti că avea o cutie cu prezervative în dormitor, printre lucrurile pe care le adusese cu ea din San Francisco. Nu te mișca, zise și îl împinse, alergând în baie. Dezbrăcată și fără să-i pese, căută prin sertare. Gata! Triumfătoare, reveni în dormitor, fluturând cutia. Nu întreba, zise ea, sărind iar în pat.

Analizând rapid, Tanner luă un prezervativ, apoi, îngenunchind pe pat, o trase spre el, astfel încât ea îi călărea coapsele.

Ghidându-i șoldurile, o pătrunse. Adânc. Delicios de adânc.

– Oh, zise ea plăcut surprinsă, prinzându-se de umerii lui.

Era o senzație plăcută, atât de plăcută.

El se mișca astfel încât ea să îl primească tot, fără să își ia ochii de la ea, în timp ce lumile lor dispăreau și apăreau din nou, stând față în față, piele lângă piele, inimă lângă inimă.

Când se putu mișca, Tanner se întoarse pe o parte și o trase și pe Callie, mângâindu-i trupul umed, care încă tremura.

– Mai ești cu mine?

– Mhm. Pur și simplu, torcea, cu fața lipită de gâtul lui, cu respirația încă neregulată. Mi-a plăcut, șopti ea.

– Bine. Fiindcă o vom mai face.

– Speram să spui asta, zise ea.

capitolul 16

Undeva în acele ore întunecoase, erotice, Callie se întinse în pat, respirând din greu.

Lângă ea, Tanner făcea același lucru.

- Doamne, șopti ea. O să ne omorâm reciproc.

Râzând, își împreunară degetele, iar el aduse mâna ei la gura sa.

- Nu este un mod rău de a muri.

„De acord", se gândi ea, iar zâmbetul îi dispăru în întuneric.

- Și am vorbit serios mai devreme. Asta nu schimbă nimic.

- Nu-mi fac griji, zise el.

- Bine.

Nu mai era supărată pentru ce spusese el la bar. Înțelegea. Chiar o făcea. La urma urmelor, nici ea nu voia ca asta să însemne ceva.

Dar știa mai bine de atât. Și, deși chiar vorbise serios - că asta nu schimba nimic -, știa mai bine și în această privință.

Avea să își facă griji din cauza asta dimineață, decise ea. Și, din fericire, mai erau câteva ore până în zori. Cu mare efort și gemând, se ridică și trase pe ea prima piesă vestimentară peste care dădu - cămașa lui Tanner -, și merseră împreună în bucătărie, să mănânce.

În lumina fluorescentă, aspră, ea își trecu o mână prin păr, pe deplin conștientă că probabil arăta ca o epavă.

Tanner o prinse de mână.

- Ești frumoasă.

Ea râse discret, timid.

– Vorbesc serios, zise el. Te plac așa. Îi aranjă delicat o șuviță de păr. Păr rebel. Își trecu degetele de-a lungul mandibulei ei. Relaxată... Îi întâlni privirea. Când ești vulnerabilă, zise el, nu-mi pot lua ochii de la tine.

Ea clătină din cap, dar el îi cuprinse fața în mâini, fixând-o cu privirea, și rosti numele cu acea voce care i-ar fi topit lenjeria intimă – dacă ar fi purtat.

– Callie.

– Tot nu vreau să vorbesc, șopti ea, apoi pregăti o gustare cu felii de măr, brânză și biscuiți.

Și ciocolată cu lapte.

Tanner privi laptele.

– Pe *TyingTheKnot.com* scrie că o noapte albă romantică include și alcool.

Ea oftă.

– Ce ți-am zis să nu-mi mai citești site-ul?

El zâmbi, făcând-o să-l vrea din nou.

– Nu pui în practică ceea ce propovăduiești, replică el. Mi se pare fascinant.

– Totul duce la inimi frânte și enervare, ripostă ea, dar tresări atunci când zâmbetul lui dispăru. Nu mă asculta, zise ea. Sfârșesc mereu prin a-ți spune lucruri pe care nu le gândesc.

El o opri atunci când ea vru să treacă pe lângă el. Luând farfuria din mâinile ei, o lăsă jos, apoi o trase spre el, privind-o cu ochii lui negri serioși.

– Îmi pare rău că nu ți-am acordat atenția pe care o meritai în liceu, zise el. Am fost un fraier.

– Nu, nu ai fost.

Ea vru să ia din nou farfuria, dar el o opri.

Mângâindu-i tâmpla, urechea și mandibula, privind mișcarea atingerii lui, el zise:

– Ai multe de oferit, Callie. Nu-mi place să cred că nu vei mai încerca să găsești bărbatul potrivit.

Ea clătină din cap, deși, în adâncul ei, ceva tremura. Nu știa dacă era din cauza faptului că el vorbea serios

sau pentru că înțelegea că nu se referea la el. Sau poate doar era flămândă.

– De ce contează pentru tine?

El rămase tăcut o vreme.

– Tu contezi pentru mine.

Cuvintele erau emoționante, dar fură rostite cu ceva din durerea pe care nu voise să i-o cauzeze.

– Stai să văd dacă înțeleg bine, zise ea încet. Vrei să găsesc un bărbat. Bărbatul potrivit.

– Mda.

– Acum? întrebă ea. Pentru că probabil ar trebui, mai întâi, să-mi dau jos cămașa ta.

El o privi lent, din cap până în picioare.

– Cu riscul de a transmite mesaje discordante, zise el în cele din urmă, trăgând-o spre el, nu pleci nicăieri.

Își strecură mâinile pe sub cămașă, o cuprinse de fese și o ridică până când ea își trecu mâinile și picioarele în jurul lui. O duse în pat, care acum avea așternuturile vraiște ca urmare a activităților lor extracurriculare.

Și, Doamne, avuseseră ceva activități extracurriculare. Cele mai uimitoare activități extracurriculare pe care le desfășurase ea. Noaptea era una strălucitoare, ei fiind scăldați într-o lumină albăstruie de către milioanele de stele și de o lună aproape plină.

Tanner reveni la farfuria cu gustări. Apoi se așeză lângă ea, puse farfuria jos și îi trase cămașa peste cap, aruncând-o pe podea, astfel că erau din nou amândoi goi.

– Hei, zise ea, ridicând o mână să se acopere.

El îi cuprinse mâna și i-o duse la gură, analizând-o cu ochii lui negri.

– Gustările de după miezul nopții trebuie să fie consumate dezbrăcați. Așa este regula.

– Unde scrie? întrebă ea.

– Într-o carte cu reguli. La naiba, Callie, zise el delicat, aplecându-se pentru a-i oferi o felie de brânză, arăți bine învăluită numai în lumina lunii.

Își trecu un deget de-a lungul unei zone roșii de pe gâtul ei, unde își îngropase el fața atunci când avu. sese orgasm.

– Ți-am făcut semn.

– O! Ea acoperi locul. Este în regulă, eu...

– Tu ce?

– Știi bine cât de mult îmi place ceea ce am făcut, zise ea, luând o felie de măr și una de brânză și vârându-le în gură. Nu mă gândeam că trebuie să-ți gâdil orgoliul spunând asta cu voce tare.

El râse, și, atunci când o făcu, ochii i se aprinseră, gura i se curbă, și o lăsă să vadă tot ce simțea în acel moment. Era chiar mai intim decât să fie dezbrăcați. Iar ea îl privi cu nesaț și... se înecă.

Încă râzând, o trase mai aproape și o bătu ușor pe spate.

– Scuze, zise el.

– Nu este vina ta, replică ea. Arăți bine când râzi.

Ea ridică farfuria și se ținu ocupată alegând. Niciodată nu mai mâncase dezbrăcată. I se părea incredibil de revelator și, cumva, eliberator în același timp. Totuși, era convinsă că nu avea să fie niciodată nudistă. Cum putea cineva să gătească dezbrăcat? Trebuia să renunțe la șuncă. Și la pui prăjit. Și ei chiar îi plăceau șunca și puiul prăjit...

– Vorbești singură pentru că...? întrebă Tanner, relaxat și întins, spre încântarea ei vizuală, ca și cum uitase că era în fundul gol.

Și de ce să nu o facă? Arăta incredibil.

– Nu vorbesc singură, zise ea.

Părând amuzat, luă farfuria și o duse înapoi în bucătărie. Când se întoarse, șchiopăta mai mult decât o făcuse mai devreme în acea seară. Ea aștepta cu sufletul la gură. Oare avea să rămână? Sau urma să plece?

– Te deranjează piciorul, zise ea discret.

El nu răspunse. Ceea ce, în limbajul tipilor plini de testosteron, însemna că, da, piciorul îl deranja. Apoi

ea înțelese că el aștepta ca ea să ia decizia pentru restul serii. Privindu-l în ochi, ridică pătura, invitându-l în mod fățiș.

El se strecură și o trase mai aproape, lipind-o de trupul lui mare, cald și solid.

- Pot să-ți aduc ceva? întrebă ea, tremurând încântată când el își îngropă fața în gâtul ei. Advil? O compresă caldă? Un masaj?

Ea îl simți zâmbind, lipit de pielea ei.

- Vrei să-mi faci masaj? întrebă el, cu voce guturală.

- Te-ar face să te simți mai bine?

- Da, zise el fără ezitare. O femeie frumoasă atingându-mi trupul m-ar face să mă simt mult mai bine.

- Mereu faci ca totul să pară deșucheat?

- Da...

El se întrerupse gemând când ea începu să-i maseze mușchii coapsei, găsind multe noduri.

Tanner nu zise nimic, ci numai strânse așternuturile în pumni, și, spre deosebire de mai înainte, acum era evident că nu o făcea din cauza plăcerii.

- Încearcă să te relaxezi, șopti ea, făcând tot posibilul să găsească fiecare milimetru care îl durea din picior.

- Dumnezeule, suspină el când ea masă viguros o zonă încordată până când păru că, în final, se mai destinse.

Apoi își mai îmblânzi atingerea, și, în cele din urmă, el începu să se relaxeze. Mâinile începuseră să o doară, dar continuă, simțindu-și inima strângându-i-se din cauza durerii pe care probabil el o simțise în tot acest timp.

- Mereu este așa rău? întrebă ea.

- Acum, este bine - cel puțin, comparativ cu mai demult.

Ea rămase o clipă tăcută, urând cât de mult suferise el.

- Se spune că ai fost la un pas de moarte.

- A fi la un pas nu e totuna cu a muri, zise el. Și nu uita că eu am fost cel norocos.

Ea îi masă iar piciorul, trecându-și degetul de-a lungul cicatricii.

- Îți era prieten bun?

- Gil? Da. Foarte bun.

- Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

- A luat foc un rezervor, zise el. A fost o explozie. Am aterizat amândoi în apă, iar eu am fost scos primul. Când au ajuns înapoi la Gil, era prea târziu.

El nu o privea în ochi acum. Ea nu își putea imagina durerea provocată de situația prin care trecuse.

- Îmi pare atât de rău!

El îi luă o mână, o duse la gură și îi sărută palma.

- De aceea te-ai întors în Lucky Harbor? întrebă ea. Să-ți revii?

El își trecu o mână peste față și oftă.

- Toți patru aveam să ne întoarcem aici mai devreme sau mai târziu. Făceam economii pentru o barcă, pentru a porni afacerea. Dar, în acea noapte, după ce am ajuns în apă, convins că o să dau ortul popii, nu mă puteam gândi decât la faptul că aveam să o las pe mama să se descurce singură la o vârstă înaintată și că Troy avea să crească singur, fără să-și cunoască tatăl. Așa că ne-am întors mai devreme. Sigur că nu este mereu încântat, acum, că a ajuns să mă cunoască. Râse sec. A fost greu de cucerit. Se pare că îmi seamănă mult.

Callie râse discret.

- Da, așa e. Își înclină capul și zâmbi. Îmi place, însă.

El îi întâlni privirea, a lui fiind înfierbântată din nou.

- Da?

- Da, recunoscu ea.

- Mă placi și pe mine?

Ea zâmbi.

- Poate. Zâmbetul îi dispăru. Dar încerc din răsputeri să nu o fac.

El încuviință.

- Ar trebui să continui așa, zise el delicat.

Corect. Pentru că nici unul din ei nu voia asta.

- Nu-ți face griji, zise ea la fel de delicat. Asta intenționez!

*

Tanner se trezi lângă o femeie delicată, caldă, lipită de el ca o a doua piele, în timp ce încerca să coboare din pat.

Femeia care nu tresărise și nu se înfiorase când, după ce distruseseră așternuturile, își reamintiseră reciproc că între ei nu avea să existe o relație adevărată.

Deschise un ochi și o privi pe Callie mișcându-se cu o grijă exagerată, încercând să-și despartă membrele împărligate și - judecând după expresia ei - să se furișeze.

Nu era o cale de scăpare ușoară. Avea un picior între ale lui, un braț prins la subrațul lui, iar sânii îi erau lipiți de trupul lui.

Începu cu piciorul.

El le încordă pe ale lui.

Privirea i se îndreptă spre fața lui, și scânci când îl văzu privind-o.

- O, zise ea relaxată, într-o contradicție totală cu expresia panicată de pe chipul ei. Nu voiam să te trezesc.

- Unde te duci?

- Hmm... Încercă să-și elibereze mâna pe care o avea prinsă sub el, dar el își încordă brațul. Da, vezi tu, am nevoie de asta ca să...

El așteptă, dar ea doar își mușcă buza inferioară și se holbă la gura lui.

Asta îl făcu să zâmbească.

- Încetează, zise ea, împingându-l. Nu mă mai distrage! Lasă-mă să plec!

- Mai întâi, asta.

Se aplecă și o sărută, dar ea îl lovi cu palma peste piept.

- Trebuie să... știi tu, zise ea. Să fac chestii. Chestii matinale.

El oftă, se întoarse pe cealaltă parte și îi dădu drumul.

Ea se împletici jos din pat și abia apoi constată că era dezbrăcată. Spre bucuria lui, se răsuci, căutându-și în mod evident hainele. Nu zări nimic imediat, apoi

renunță și alergă complet și încântător de dezbrăcată în baie, trântind ușa, în timp ce el râdea.

La naiba!

Era o priveliște cu care s-ar fi putut obișnui să se trezească. Curbele acelea delicate, atrăgătoare, mișcându-se. Avea să viseze la ele mult timp de acum înainte. Apoi privirea lui poposi pe unicornul de pluș mov, urât, de pe noptieră, iar zâmbetul îi dispăru. Se gândi la expresia fragilă, vulnerabilă pe care o avusese ea pe chip în vreme ce stătea în fața acelui joc, dorindu-și premiul.

Și la motivul pentru care își dorea acel premiu.

El voise să amelioreze situația, să o facă să zâmbească, și reușise asta.

Dar făcuse mai mult de atât, și nu se putea abține să nu se gândească la faptul că, în ciuda asigurărilor ei în privința situației dintre ei, o rănise din nou.

Când ea ieși, o clipă mai târziu, el fu dezamăgit să o vadă înfășurată în prosop.

Tot era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată. Privea fiecare mișcare pe care o făcea, voind să profite din plin de moment. În caz că nu urma să mai aibă astfel de clipe cu ea.

Atentă să nu-i întâlnească privirea, Callie se îndreptă spre noptieră și scoase niște lenjerie intimă. Apoi îi făcu ziua și mai bună încercând să își tragă pe ea chiloții fără să se dezvăluie privirii lui.

Așezându-se pentru a vedea mai bine spectacolul, își trase o pernă sub cap și se așeză confortabil.

Când prosopul căzu a doua oară, el zâmbi larg.

– Deci ai lenjerie intimă modernă? Chestia aia despre care spui că este esențială pentru a ține romantismul viu în așternuturi – și în afara lor.

– Nu ți-am zis să nu-mi mai citești site-ul? întrebă ea.

El zâmbi.

– Vorbesc serios, spuse ea, arătând spre el. Este o prostie. Nu-mi mai citi tâmpeniile!

Râzând, el se întinse și o trase înapoi în pat, țintuind-o sub el. Când ea se zvârcoli și se zbătu, o prinse de mâini și i le imobiliză deasupra capului ei.

Ea suflă o șuviță de păr de pe față.

- Care-i treaba cu mișcările astea din *Cincizeci de umbre ale lui Grey*?

El se făcu confortabil între coapsele ei.

- Ți-ai făcut... chestiile matinale?

Ea se înroși.

- Da.

- Toate bune?

- Da. Dar îmi imobilizezi mâinile.

- Asta ca să nu mă distragi de la chestiile mele, zise el.

Apoi începu să-i arate care anume erau acele chestii.

Încet, în detaliu.

De două ori.

capitolul 17

Tanner ajunse în port în același timp cu Sam, care aruncă o privire spre chipul lui și încuviință.

– Bine, în sfârșit, ți-ai tras-o. Sper din suflet că a fost suficient de bine încât să te țină într-o dispoziție bună o vreme.

– Sunt mereu într-o dispoziție bună, comentă Tanner.

– Mda, este o rază de soare. Sam își dădu ochii peste cap. Presupun că te-ai umilit și te-ai revanșat pentru mișcarea proastă de noaptea trecută de la bar, nu-i așa? O, și ar fi bine să stai departe de Tumblr. Lucille a lansat un nou sondaj. Întreabă cine ar fi o partidă potrivită pentru Callie în afară de tine, căci te-ai dovedit nedemn noaptea trecută.

– Rahat! bombăni Tanner.

Sam râse.

– Mulțumesc pentru susținere, zise Tanner.

Zâmbetul lui Sam nu slăbi.

– Asta mi-ai arătat când eram distrus din cauza Beccăi? Susținere?

– Mda, ei bine, ai fost un idiot.

– Aha, zise Sam.

– Zici că sunt idiot? întrebă Tanner.

– Nu, zic că ești al dracului de prost. Sam scoase cheile pentru a intra în depozit. Tata a ajuns deja aici?

– Tocmai a ajuns și el, zise Tanner. Cum e?

Mark se lupta cu o boală de ficat și, din fericire, se descurca bine.

– Al dracului de încăpățânat, zise Sam.

– Stă prin preajmă, sublinie Tanner. E și asta ceva.

– Nu are ceva mai bun de făcut.

Se opriră amândoi când o mașină intră în parcare. Erau Elisa și Troy.

- Puștiul cum e? întrebă Sam.

- Al dracului de încăpățânat.

Sam râse iar.

- Stă prin preajmă, zise el, repetând cuvintele lui Tanner. E și asta ceva.

- Trebuie să stea, replică Tanner. Are 15 ani. Și poate că nu mă secătuiește, așa cum face Mark cu tine, dar are talentul de a mă ține în priză.

- Mda, zise Sam. Așa sunt adolescenții.

Ca și când ar fi vrut să confirme, Troy trânti portiera mașinii mamei lui și trecu pe lângă Sam și Tanner.

Tanner îl opri.

- Hei. Neața!

Troy bombăni.

- Cum a fost seara trecută la bunici?

Încă o bombăneală.

Tanner își amintea diminețile cu mama lui, pe când avea 15 ani. Dar, dacă încerca să o ignore bâiguind ceva neinteligibil, ea i-ar fi trosnit una peste cap.

- Probleme?

Elisa deschise geamul.

- Ți-a zis vestea bună? îl întrebă ea pe Tanner.

Simțind încercarea lui Troy de a fugi în depozit, Tanner îl prinse de tricou pe puști și se aplecă puțin pentru a întâlni privirea Elisei.

- Ajungem la asta.

Elisa zâmbi.

- Este încântat.

- Da, zise Tanner, aruncându-i o privire piezișă lui Troy. Se vede.

- O zi bună! zise ea, nepăsătoare. Ne vedem săptămâna viitoare.

Apoi demară.

Săptămâna viitoare? Tanner și Sam schimbară o privire nedumerită, apoi Tanner se întoarse spre Troy.

– Ce se petrece?

– M-a lăsat la tine încă o săptămână.

– Mie îmi convinse, zise Tanner. Dar Elisa trebuia să aibă un motiv ascuns, de i-l lăsa pe Troy încă o săptămână. Cum de s-a întâmplat asta?

Troy ridică din umeri.

– Cu vorbe, zise Tanner. Pentru Dumnezeu, omule, folosește cuvinte! Nu mai am experiență cu rahaturile astea de ridicări din umeri.

– Iubitul ei vrea ca ea să meargă cu el pe insula Catalina o săptămână, zise Troy.

Foarte bine.

Sam oftă, privind enervat în direcția în care dispăruse mașina Elisei.

Tanner era și el enervat. Nu pentru că trebuia să petreacă timp cu puștiul. Își dorea asta. Voia asta mai mult ca orice. Ceea ce nu voia era ca Elisa să-l facă pe Troy să se simtă ca un bagaj nedorit. Se uită la puști, care stătea acolo, cu mâinile în buzunare, cu umerii lăsați.

Enervat pe lume.

Mda. Tanner înțelegea asta. La naiba, trecuse prin asta. Fusese tânăr când propriul tată plecase fără să privească înapoi, dar niciodată nu uitase sentimentul acela.

– Nu te-a aruncat la mine, îi zise el lui Troy.

– Tocmai m-ai văzut aruncat aici.

– Nu înseamnă că ești aruncat dacă te vreau aici.

Se uită la ceas.

Troy băgă și mai adânc mâinile în buzunare.

– Pot să merg pe jos la școală.

– Mă uitam să văd cât de mult timp mai avem. Haide! zise Tanner și plecă spre doc.

Sam era deja în fața lui, urcând la bord, întinzându-se spre frânghii.

Când Tanner constată că Troy nu îl urma, privi înapoi.

– Vii sau nu?

Troy stătea acolo, pe doc, cu o expresie încordată. Cu furia unui adult și sfidarea unui adolescent care avea nevoie de îndrumări.

- Pentru ce? întrebă el, scoțând furios fiecare cuvânt.

- Ai două opțiuni, zise Tanner. A, poți merge pe jos la școală, sau B, poți conduce până acolo.

- Sau C, adăugă Sam. Poți sta aici ursuz.

Tanner încuviință. Adevărat.

- Încă nu am permis, sublinie Troy.

- Nu ai nevoie de permis pentru barcă, îi zise Tanner.

Puștiul făcu ochii mari și uită să își mențină atitudinea mânioasă.

- Mă lași să conduc barca spre școală?

- Te voi învăța cum să o conduci. Nu este ușor, îl avertiză el când Troy chiui, uitând să o mai facă pe îmbufnatul. De fapt, poate fi al dracului de periculos. Și va fi nevoie de mai mult de o lecție. Va fi nevoie de dedicare și de muncă multă.

Tanner se duse la panoul de comandă, făcându-i semn lui Troy să vină mai aproape.

Când puștiul sări mai aproape, Tanner arătă spre indicatoare și manete.

- Fiecare mișcare pe care o faci în spatele cârmei trebuie să fie bine gândită și calculată, căci fiecare mișcare are un efect, ce nu poate fi mereu schimbat - cel puțin, nu în timp util. Mă înțelegi?

Troy privi la panoul de comandă, apoi la orizontul care se întindea în fața lor.

- Îmi ceri să gândesc la rece.

Tanner încuviință.

- Asta îți spun. Deci ești pregătit?

- Da, zise Troy. Foarte.

- Și eu, replică Tanner.

Troy își întoarse capul și întâlni privirea tatălui său. Trecu un lung moment, timp în care se părea că Troy căuta adevărul în afirmația simplă a lui Tanner.

Tanner așteptă ca adevărul să se instaleze.

În cele din urmă, Troy încuviință. Erau împreună în asta. La bine și la greu.

Era drăguț, dar Tanner nu se lăsa prostit. Avea să vină și greul. Dar aveau să se descurce. Împreună. Și, pentru prima dată, chiar credea că aveau o șansă să facă asta.

capitolul 18

Callie făcu tot ce putu pentru a-și distrage atenția de la cea mai erotică și mai senzuală noapte din viața ei. Nu fu ușor. Avea întrebări. Oare Tanner avea regrete? Oare o privea diferit acum, că o avusese de mai multe ori?

Munca ajuta. Era în vervă din cauza câtorva cliente și a nunților lor, care aveau să urmeze în curând. Petrecu o zi întreagă vorbind cu mirese îngrijorate. Una își pierduse locația din cauza unei inundații, iar Callie fu nevoită să găsească o alta în 24 de ore. Alta își pierduse mirele, care dăduse înapoi. Callie avea foarte multă experiență în acest domeniu!

În acea noapte, se vârî în pat devreme și își imagină că Tanner avea să apară să o dezbrace de pijama și să-i arate niște „scheme" noi, când auzi o bătaie în ușă.

Privi pe vizor și încremeni. Vorbești de lup...

Când deschise ușa, el era sprijinit de tocul ușii, cu capul plecat.

– Bună, zise ea cu sufletul la gură.

El ridică privirea.

– Bună! Ești ocupată?

Ea avea de ales. Alegerea sigură – să spună da. Și-ar fi protejat inima.

Apoi mai era și alegerea nesigură. Alegerea terifiantă. Cea care avea să o țină trează toată noaptea și să-i ofere orgasme multiple.

– Deloc, zise ea. Unde este Troy?

– La culcare! În camera lui mov-închis.

– L-ai lăsat singur?

– Are 15 ani. În plus, Sam a venit la noi să se joace pe Xbox. Am o oră. Sau două. Păși spre ea, iar ea ridică

privirea, așteptându-se la un sărut fierbinte care să dea startul orei lor împreună.

În schimb, Tanner își trecu mâna prin părul ei, apoi o trase spre el și o îmbrățișă, sărutând-o pe tâmplă, oftând din greu.

Nu era aici pentru o partidă de sex, înțelese ea. Era aici pentru... confort?

Cu siguranță el îi oferise deja confort ei de câteva ori. Dar niciodată nu căutase confort la ea. Până acum.

Inima i se umflă, și îl trase în față, pentru a putea închide ușa.

– Ești bine?

– Mda, zise el.

Mincinosul! Putea să-i simtă epuizarea și îngrijorarea.

– Îți este foame?

El ridică dintr-un umăr. Tipic masculin. Îl trase de mână în bucătărie și îi făcu pâine prăjită.

El mâncă și ultima bucățică.

– Spune-mi care-i problema, Tanner, zise ea discret, mângâindu-i brațul, de la bicepsul tare ca piatra până pe ceafă. Când degetele ei alunecară în părul lui, el gemu gutural de plăcere și își întinse capul, pentru a-i oferi un acces mai bun. Este vorba despre Troy? întrebă ea încet, masându-i scalpul și gâtul.

– Ceva se întâmplă cu el, spuse el. Nu pot să-l conving să mi se confeseze.

– Așchia nu sare departe de trunchi, zise ea cu un zâmbet discret.

El râse.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Ce pot să fac? întrebă ea.

Ridicându-și capul, îi întâlni privirea.

– O faci deja.

Ea îl duse în pat. Avea să-i ofere confortul pe care îl căuta. Avea să îi ofere tot ce putea.

Mereu.

Acest ultim gând fu puțin cam prea departe de zona ei de confort, așa că îl aruncă într-un colț întunecat al minții, într-un compartiment etichetat drept „griji viitoare".

O săptămână mai târziu, Callie se simțea epuizată din cauza zilelor lungi de muncă la noile site-uri de nunți. Și, poate, de asemenea, din cauza nopților delicios de lungi în brațele lui Tanner.

De obicei, apărea târziu, după ce Troy era în pat, și stătea câteva ore. Suficient pentru o conversație în timpul unei gustări târzii și apoi...

Ea oftă visătoare. Acele momente de „apoi" fuseseră uluitoare. Gândurile îi fură întrerupte de un apel pe Skype de la una dintre miresele disperate.

– Este un eveniment formal, se plânse ea. Iar soacra mea vrea să poarte costum cu pantaloni. Știi deja că va avea o nuanță oribilă de verde, care nu se va potrivi cu verdele-deschis al rochiilor domnișoarelor de onoare.

Nu pentru prima dată, Callie își reaminti că majoritatea mireselor o luau razna la un anumit moment, iar ea fusese acolo, așa că nu le judeca.

– O voi suna pentru tine, zise Callie, bătând cu degetele în laptop. Am două magazine pentru nunți la câțiva kilometri de casa ei. O să găsim ceva care să se potrivească, nu-ți face griji!

Când închise, stomacul îi ghiorțăia, și constată că era după-amiază târziu și sărise peste prânz. Îi scrise un mesaj bunicii ei.

Ți-e foame?

Sunt lihnită.

Callie își luă geanta și porni. Era în drum spre casa bunicii sale când îl văzu pe Troy mergând pe marginea drumului. Opri și deschise geamul.

– Hei, zise ea. Fără autobuz?

– L-am pierdut.

– Să te duc eu?

El ezită, apoi clătină din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nimic.

– Aha, zise ea. Iar eu sunt Iepurașul de Paște.

– Iepurașul de Paște aduce dulciuri.

– Ei bine, m-ai prins, zise ea. Nu am nimic dulce. Și, dacă aș avea, ar fi complet nepotrivit să te ademenesc în mașina mea cu dulciuri.

El pufni.

– Urci? întrebă ea. Sau voi primi amendă pentru că staționez?

Troy urcă. Își puse centura și își lăsă capul pe spate, închizând ochii și oftând.

Ea îi trimise un mesaj bunicii anunțând-o că avea să întârzie puțin, apoi conduse spre port, unde lucra Tanner, și, mânată de impuls, parcă la chei.

Troy ridică privirea.

– Nu aici stau.

– Dar aici e înghețată.

Ea cumpără pentru amândoi cornete duble de la Lance, și rămaseră pe chei, privind apa.

– Credeam că numai ciudații le cumpără copiilor înghețată la cornet, zise Troy.

– Sau femeile care au nevoie de zahăr. M-ai făcut să-mi fie foame cu aluzia la dulciurile de Paște. Vrei să-mi spui ce se petrece?

Tăcere.

– Bine, atunci. Ce ai de zis despre vânătaia de pe mandibulă și despre șchiopătat?

El ridică din umeri.

– A, deci... ai întrat într-o ușă? întrebă ea.

Mai multă tăcere.

– Ai căzut pe scări?

Asta aproape că îl făcu să zâmbească.

- Nu e mare lucru. Am exersat pentru trupa de teatru a școlii.

Ea îl privi.

- Și rolul era să iei bătaie?

- Am primit rolul, zise el, fără să răspundă la întrebarea ei. Dar nu poți spune nimănui.

- De ce nu? întrebă ea.

- Deoarece el va crede că este o prostie. Nu am încercat să intru în echipa de fotbal, dar joc într-o piesă.

- Troy, tatăl tău vrea să fii fericit aici. Asta nu înseamnă că trebuie să-i calci pe urme. Îți vei găsi propria cale, iar el va înțelege asta.

- Ba nu. Nu înțelege nimic.

Callie nu se putu abține... și râse.

El se încruntă.

- Ce este așa amuzant?

- Ei bine, hai să vedem! Din momentul în care a aflat despre existența ta, și-a schimbat viața pentru a te proteja. S-a înrolat în Marină pentru a te susține, a continuat pe platformele petroliere, apoi a discutat cu mama ta pentru a obține custodie comună și și-a eliberat biroul din casa lui pentru a-ți oferi un dormitor. După aceea, te-a lăsat să-l vopsești în mov-închis. Mov-închis, zise ea și râse iar. Urăște movul.

Troy făcu o grimasă.

- Ce e?

- Și eu îl urăsc. Își trecu mâna peste față. Încercam numai să-l enervez, dar el a fost de acord să-mi vopsesc camera în mov. Își lăsă capul în jos și o privi pe Callie. Cine face asta?

- Un tată care este om, care are regrete și te iubește. Acum, spune-mi despre încăierarea pe care ai avut-o la școală.

El oftă.

- Unii dintre jucătorii de fotbal cred că este o prostie să joci într-o piesă de teatru. Nu am fost de acord.

Și se părea că asta implicase pumni.

– Poți sta departe de ei?

– Mda. Dar trebuie să stea și ei departe de puștii din trupa de teatru și să nu se mai ia de ei.

Ea privi în ochii lui furioși.

– Protejai pe cineva.

El ridică din umeri.

– Celălalt băiat trebuie să îi spună unui adult, zise ea. Tăcu atunci când maxilarul lui se încleștă. Nu este vorba despre un băiat, zise ea cu blândețe. Este vorba despre o fată.

El ridică iar din umeri.

Mda. Era vorba despre o fată. Oftă.

– Dacă este o problemă recurentă, chiar trebuie să vorbești cu tatăl tău.

– De ce?

– Te poate ajuta, zise ea.

– Nu, nu poate. Directoarea îl urăște chiar mai mult decât mă urăște pe mine. Se ridică. Uită, uită de toate astea!

– Troy...

– Nu-i poți spune despre încăierare. Sau despre rol. Nimic.

– Atunci, trebuie să o faci tu, zise ea.

– Fie. O voi face.

Ea privi în ochii lui, în care se vedea hotărârea. Era în această etapă între băiat și bărbat, și pe Callie o durea inima pentru el.

– Am încredere că vei face asta.

– Știu, zise el, dar abia noaptea, în pat, Callie își dădu seama de faptul că nu spusese când avea să îi zică tatălui său.

Oare să spună ea ceva înaintea lui Troy? Ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să creadă că era o turnătoare. Nici nu voia ca Tanner să creadă că se băga în viața lor. Nu o făcea. Cum ar fi putut? Erau numai parteneri de sex. Datorită deciziei ei că asta-nu-schimbă-nimic.

Dar apoi, scăpă de problemă când Tanner nu apăru în acea noapte.

Callie rămase în pat, simțindu-i lipsa mai mult decât ar fi crezut că e posibil.

În ziua următoare, telefonul lui Callie sună, reamintindu-i să-l ia pe Troy de la datoria lui de a o supraveghea pe Lucille. Ieși în grabă pe ușă și se îndreptă spre galeria de artă. La jumătatea drumului, mai că făcu un atac de cord când văzu lumini albastre în oglinda retrovizoare.

La dracu'!

Trase pe dreapta și căute prin poșetă după permisul de conducere, când un polițist bătu ușor în geam.

Ea tresări, se lovi cu capul de parasolar, înjură și, în cele din urmă, deschise geamul.

- Îmi pare rău, zise ea, răsturnându-și geanta pe locul pasagerului. Unde naiba îi era portofelul? Nu voiam să bag viteză. Doar că am întârziat să iau pe cineva.

Ea schiță un zâmbet.

El nu îi răspunse. Avea în jur de 35 de ani și arăta extrem de bine într-un fel întunecat și misterios. Îl recunoscu drept un vechi locuitor din Lucky Harbor, dar nu știa cum se numea.

- Ți-a expirat numărul de înmatriculare al mașinii, zise el.

- Nu, zise ea, clătinând din cap. Este mașina bunicii, și a pus numărul de înmatriculare acum o săptămână.

- Nu este nici un număr.

- Este, insistă ea. L-a primit prin poștă.

- Nu este acolo.

Ea se holbă la chipul lui frumos, dar serios.

- Uite ce e, zise ea, este foarte înnorat. Poate, dacă ți-ai scoate ochelarii fumurii, ai putea să vezi abțibildul.

Expresia lui nu se schimbă. Încă avea expresia de Polițist Rău.

- Permisul de conducere și actele mașinii, ceru el.

Scrâșnind din dinți, ea renunță să își mai caute portofelul. Știa exact unde era.

Pe blatul de bucătărie, unde îl lăsase din greșeală.

Dar putea da actele mașinii. Se aplecă, deschise torpedoul și scoase un plic de la Registrul Auto pe care bunica ei îl îndesase acolo. Când îl deschise, numărul de înmatriculare îi căzu în poală.

Ea se holbă la el. Oftă. Apoi i-l arătă polițistului.

– O poveste amuzantă, zise ea.

El nu păru amuzat.

– Am găsit numărul.

Îl flutură în fața lui.

El îl luă.

– Permisul de conducere? întrebă el, cu chipul inexpresiv.

Rahat!

– Mda, în privința asta... O altă poveste amuzantă...

Se întrerupse când auzi o bătaie în geamul din dreptul pasagerului. Întoarse capul și se simți ușurată.

Tanner.

Deschise geamul.

– Ce faci...

– Domnule polițist, zise el, privindu-l pe acesta. Vă face probleme femeia asta?

Ofițerul nici măcar nu clipi.

– Este pe cale să fie dusă la secție.

Ce? Ea privi cu gura căscată spre polițist.

– Bine, ascultă, îmi pare rău dacă am insinuat că nu poți vedea prin ochelarii gen Dirty Harry, dar...

Tipul zâmbi, și ea se holbă la el. Apoi se întoarse și se uită la Tanner.

Și el zâmbea.

– De fapt, chiar semeni cu Dirty Harry, îi zise Tanner polițistului. Dă-mi abțibildul! Îl pun eu pentru ea.

Polițistul îi oferi lui Tanner abțibildul, și cei doi se îndreptară spre spatele mașinii, de parcă ea nu ar fi existat.

Vorbeau și râdeau, iar ea rămase scrâșnind din dinți, înainte să iasă din mașină.

– Scuze!

Ei încă discutau.

– Am zis scuze! Își puse mâinile în sân și bătu din picior. Mi-ar plăcea să știu ce anume este amuzant aici. Am fost trasă pe dreapta, aproape am făcut un atac de cord din cauza lui Dirty Harry, iar apoi vă găsesc pe amândoi cotcodăcind ca două cloști.

Ei se priviră și apoi își văzură de treabă. În cele din urmă, Tanner își reveni și se îndreptă, încă zâmbind.

– Am pus abțibildul pentru tine.

– Mulțumesc! Ea înșfăcă plicul de la el. O voi omorî pe bunica.

– Aș aprecia dacă te-ai abține, zise polițistul. Pentru mine, crima necesită o mulțime de hârtoage. În plus, nu cred că ți se potrivesc dungile negre.

– Callie, probabil nu l-ai întâlnit niciodată pe șeriful Sawyer Thompson, zise Tanner. În vremurile bune, era de cealaltă parte a legii.

Șeriful zâmbi.

– Cu mult timp în urmă.

Ea nu avea chef de astea.

– Îmi dai amendă sau nu? întrebă ea.

– Nu, zise el. Dar asta datorită distracției oferite astăzi.

Îl salută pe Tanner și plecă.

Tanner își trecu un deget peste umărul ei.

– Drăguț, zise el despre cardiganul ei din cașmir. Îmi place cum arăți.

Callie rămase încremenită, apoi se privi.

Mda. Perfect.

Uitase să se schimbe iar de colanții jerpeliți și de UGG-urile false.

– Este noua modă, zise ea, cu nasul în vânt, ignorându-i zâmbetul și modul în care o afecta. Acum, dacă mă scuzi – am întârziat să-l iau pe fiul tău.

– Îl iau eu.

– Atunci, am întârziat la întâlnire.

– Ai o întâlnire, zise el, de parcă ar fi insinuat că era mincinoasă.

– Mda, răspunse ea.

El nu trebuia să știe că era o întâlnire de urgență cu patiseria, fiindcă avea nevoie de o gogoașă.

– Ei bine, zise el, sper că este una plăcută.

– Va fi.

Și apoi, cu demnitatea pe care o mai avea – nu prea multă –, se urcă în mașină și plecă.

capitolul 19

Lui Tanner i-ar fi plăcut să meargă după Callie. I-ar fi sorbit enervarea de pe buze, i-ar fi cumpărat ceva de mâncare, apoi ar fi primit fărâmele de afecțiune pe care era dispusă să le arunce în direcția lui.

Dar nu putea. Trebuia să-l ia pe Troy și să-l pună la punct. Cu o zi înainte, puștiul venise acasă cu semne evidente de încăierare și, indiferent de cât de mult fusese dojenit, nu spusese nimic.

Astăzi, Tanner avea să încerce o tactică diferită. Avea o după-amiază liberă de la muncă și plănuia să-l scoată pe Troy cu barca.

Și, da, ajunsese să își mituiască puștiul.

Opri în fața la Lucille, iar Troy ieși, îndreptându-se către mașină de parcă mergea la tăiere. Închise ușa, își puse centura și apoi se ghemui, privind țintă în față.

- Hei, zise Tanner.

Troy bombăni.

- Ai avut o zi bună? întrebă Tanner. Dumnezeule! Auzi la el. Nu că ar fi contat, căci tot ce primi fu un alt bombănit. Troy, uită-te la mine!

Troy pufni și se uită la el.

- Ce?

- Voiam să văd dacă ai vânătăi noi, zise Tanner.

- Amuzant.

- Nu glumeam, comentă Tanner. Chiar voiam să văd. Conduse către port și parcă. Vino!

Troy îl urmă fără întrebări. O făcu mai degrabă de supărare decât din vreun soi de obediență orbească. Puștiul nu vorbi până când nu ajunseră pe barcă și începură să se depărteze ușor de țărm.

Era una dintre acele zile uluitor de frumoase și de senine. Cerul era atât de albastru, încât te dureau ochii privindu-l. Nori pufoși, albi se împrăștiau spre est. Valuri agitate, înspumate se loveau unul de altul într-un ritm constant. Tanner se simțea acolo ca acasă, poate mai mult decât în oricare alt loc. Voia asta și pentru Troy.

Adolescentul se mai relaxase și începuse să admire împrejurimile. Calm. Alert.

Ceea ce nu însemna că era fericit. Nu era.

Și, Dumnezeule, Tanner ura asta! Voia să amelioreze situația mai mult decât își dorise orice altceva în viață. Tanner îi oferi cârma lui Troy.

– Eu? întrebă Troy, îndreptându-se de spate.

– Tu, zise Tanner. Crezi că ești pregătit să ne scoți din port?

– Mda. Troy se opri. De ce?

– De ce ce? De ce ești uneori găgăuță? Tanner ridică din umeri. Habar n-am.

Troy își mușcă buza inferioară, părând nervos.

– Ce-i? întrebă Tanner.

– Nimic.

– Este ceva. Spune odată!

Troy oftă.

– Nu joc fotbal.

– Știu asta.

– Știi? întrebă Troy. Ți-a zis Callie?

Tanner păru uimit.

– Nu, mi-a zis antrenorul. I-ai spus lui Callie?

– Mda.

Tanner se holbă la el, oscilând între a fi recunoscător că fiul său putuse avea încredere în Callie și al dracului de gelos că nu avusese încredere în el.

Și Callie de ce nu-i spusese?

– Nu este din cauza idiotului ăluia de băiat al antrenorului, zise Troy defensiv. Ci pentru că nu vreau.

– Asta este o ușurare, zise Tanner.

Troy se holbă la el.

- O ușurare? Ai fost o vedetă a fotbalului. Credeam că vrei să-ți calc pe urme.

- La dracu', nu, zise Tanner. De fapt, te rog să nu-mi calci pe urme. Vrei să-mi spui despre vânătăi?

Troy privi apa, cu o postură relaxată, balansându-se cu ușurință pe apa agitată, de parcă se născuse pe ea.

- Nu vei înțelege.

Tanner râse discret.

- Corect. Pentru că n-am avut niciodată 15 ani.

- Pentru că școala aia era a ta. Troy se uită la el. Nu sunt genul ăla de puști. Nu am crescut aici. Nu sunt un mare sportiv. Sunt puștiul cel nou. Și sunt puțin diferit.

- Diferit e bine, zise Tanner. La fel e și să te aperi.

- Nu este ca și cum aș fi singur, zise Troy. Am prieteni.

Întâlni privirea lui Tanner, ochii lui umbrindu-se.

Tanner încercă să îi descifreze expresia, dar puștiul era bun.

- Le-ai luat apărarea prietenilor tăi.

Troy încuviință o dată.

- Bine, zise Tanner. Încă ceva.

Troy se încordă.

- Da?

Tanner își așeză mâna pe umărul puștiului.

- Modul în care ți-ai apărat prietenii? Vreau să știi că aș face același lucru pentru tine. Și mă aștept să-mi spui când ai nevoie ca eu să fac ceva mai mult.

Troy păru încremenit în acel moment, apoi încuviință din nou.

Tanner îl ajută să ghideze barca afară din port. Apoi o porniră în larg cu o viteză captivantă, și amândoi râdeau ca proștii când în cele din urmă se întoarseră la mal, două ore mai târziu.

Troy ajută la manevrele necesare ancorării fără să i se ceară, deja știind ce era de făcut.

Când se duseră la mașină, pornind spre casă, Tanner zise:

– Te-ai descurcat bine.

– Pe barcă?

– Și acolo.

Troy privea direct în față, dar lui Tanner i se păru că zâmbea slab.

Callie își petrecu seara cu bunica ei. Își spuse că o făcea din cauza grijii față de Lucille, dar nu era așa.

Callie nu era îngrijorată în privința bunicii ei. Nu, era convinsă că aceasta era mai sănătoasă decât ei toți la un loc. Adevărul fie spus, Callie avea nevoie de confortul dat de faptul că se afla acolo. Punct.

Imediat după cină, Lucille îi strânse mâna lui Callie.

– Rămâi cu mine în seara asta?

– Desigur, zise Callie, deși știa că era o ofertă din milă. Dar niște prieteni ai lui Lucille și ai domnului Wykowski veniră în vizită și aduseseră artileria grea - lichior și lapte.

Ceea ce însemna că *Jeopardy* devenea o treabă zgomotoasă, după care Callie adormi pe canapeaua bunicii.

Se trezi cu capul bubuindu-i. Conduse spre casă și își spuse că nu conta dacă Tanner o căutase noaptea trecută. Nu era nimic între ei.

Și totuși, în timp ce intra în clădire, privi în jur ca și cum ar fi putut observa semne ale trecerii lui pe acolo.

În timp ce își descuia ușa, Becca scoase capul și îi zâmbi.

– Veneam să te văd, zise ea. Două lucruri. Unu... Îți amintești când am făcut lista cu lucrurile de făcut pentru nunta mea și am insistat să mă ocup singură în mare parte? Ei bine, cu marea petrecere a burlacilor/burlăciței care urmează în acest weekend, am uitat de unul dintre lucrurile de care am zis că mă ocup.

– Și anume? întrebă Callie.

– Să rezerv cazare pentru weekendul în care va avea loc nunta pentru invitații care vin din afara orașului. Zâmbi. Știu, este grav. Dar mă bazez pe faptul că este în extrasezon și că încă sunt camere libere. Vreau,

De asemenea, să le duc pe mama și pe verișoara mea o zi la spa. Crezi că este prea târziu?

- Lasă-mă să mă ocup de asta pentru tine, bine? Consideră ca și rezolvat.

- Mulțumesc, zise Becca recunoscătoare. Al doilea lucru este că plănuiesc să-mi vând mobila, având în vedere că mă voi muta în curând la Sam. Voiam să văd dacă ai nevoie de ceva înainte să le scot la vânzare. O canapea? Un cuptor cu microunde? Mai multe șosete pentru gurile de ventilație?

- Ha! exclamă Callie. Nu este nevoie de astea, nu cred. Ignoră încruntarea Beccăi. Și nici de mobilă, mulțumesc! Nu știu cât voi mai sta, așa că nu vreau să adun multe lucruri.

Becca zâmbi.

- Ce?

- Ei bine, am zis exact același lucru când am venit prima dată în Lucky Harbor. Și apoi l-am întâlnit pe Sam.

- Da, dar Sam este luat, zise Callie.

- Nu știi niciodată cine se va transforma în Sam al tău.

- Sunt convinsă că nu am nici un Sam în viitorul apropiat, spuse Callie.

Becca își mușcă buza inferioară.

- Ești sigură? Pentru că s-ar putea să-l fi întâlnit deja.

Callie ignoră tresăltarea inimii la acest gând.

- Nu.

- Încercam să fiu subtilă, zise Becca. Dar o voi spune direct, bine?

Callie oftă.

- Pot să te împiedic?

- Clar nu. Uite, știm că Tanner a dormit aici, cu tine. Și mă bucur mult, deoarece cred că, exceptând idiotenia lui temporară de la Love Shack, este un tip incredibil.

Callie își spuse că putea face față. Tot ce trebuia să facă era să controleze bârfele.

- Nu este ceea ce pare.

– Serios? Deoarece arată de parcă te-ai decis în cele din urmă să-ți lași părul desprins și să te distrezi – ceea ce, la cât de mult ai muncit, meriți cu prisosință. Și se pare că distracția s-a materializat într-un extrem de sexy fost pușcaș marin.

– Bine, zise Callie. Poate că este exact ceea ce pare.

Becca râse.

– Iei!

– Dar este numai de distracție.

– Cum zici tu, replică Becca, zâmbind în sinea ei.

Callie clătină din cap dezaprobator. Renunță.

– Trebuie să fug, zise Becca. Mic dejun mâine?

– Mda, sigur, răspunse Callie. Umm... Asta-i tot? Nu mă vei mai întreba altceva?

– Ba da, dar aștept micul dejun. În mare, pentru că Olivia este mult mai pricepută la a obține informații, în comparație cu mine.

Zâmbi atunci când Callie bombăni.

– Chiar nu am nici o informație despre ceea ce se întâmplă, zise Callie. Sau despre ce nu se întâmplă.

– Scumpo, aceasta este cea mai bună poveste. Becca strânse mâna lui Callie. Și nu-ți face griji! Sam a menționat în urmă cu câteva zile că Tanner a afișat același zâmbet prostesc pe care-l afișezi și tu. Deci probabil sunt multe chestii mișto de spus.

– Sam a zis asta?

Zâmbetul Beccăi se lărgi.

– Cred că a zis așa: „Tanner nu e bun de nimic azi. Este atât de relaxat, că a trebuit să-i verific pulsul".

Callie își mușcă interiorul obrazului.

– Sam l-a întrebat dacă a primit un masaj sau ceva, zise Becca, iar Tanner a zis se pare „sau ceva". Așa că, atunci, Sam mi-a transmis că vrea un masaj.

Nu avea sens să nege. Acoperise gurile de ventilație, dar nu putuse acoperi și adevărul. Probabil se citea pe fața ei.

– Este ceva temporar. Foarte temporar.

- Nu cred asta, zise Becca. Nu vă puteți lua ochii unul de la celălalt, iar chimia... este ca și cum aș privi artificii de fiecare dată când sunteți împreună. Chiar am crezut că s-ar putea transforma în ceva mai mult.

- Nu vreau mai mult.

Cum Becca nu păru convinsă, Callie o luă de mână și zise:

- Este adevărat. Știu că ești nouă în ale iubirii și crezi că este pentru toată lumea, dar nu este. Am trecut prin asta, știu.

- Atunci nu a fost alesul, zise Becca.

- Sigur că nu a fost, recunoscu Callie.

- Dar cum vei ști dacă Tanner este cel potrivit dacă nu-i dai o șansă? Dacă este alesul, Callie?

Ea îndepărtă gândul, dar, în timpul zilei, întrebarea nu îi dădu pace.

Dacă Tanner era alesul?

Oare măcar credea ea în așa ceva?

Cândva, o făcuse, dar se schimbase. Nu? Întrebarea o însoți în timp ce opri la pensiune pentru a rezerva camere pentru weekendul când urma să aibă loc nunta Beccăi. O întâlni pe Maddie, administratoarea, care făcu rezervările, apoi i-o prezentă pe sora ei, Chloe, care se ocupa de spa.

- Am auzit că te vezi cu Tanner Riggs, zise Chloe.

Callie tresări.

- Scrie pe fruntea mea?

Chloe râse.

- Nu. Bunica ta. Misiunea ei este să te cupleze. Se crede un guru în sfera asta.

- Este guru în ale nebuniei, bombăni Callie.

Chloe râse.

- Și asta. Zâmbetul i se mai atenuă când cineva intră în încăpere. Callie se întoarse și dădu de șeriful Thompson.

În acel moment, nu era îmbrăcat în uniforma de polițist. Blugi, un hanorac cu Universitatea din

Washington, niște tenișI uzați - haine pe care le purta cu aceeași autoritate cu care își purta uniforma. Arma de la șold ajuta. Se îndreptă direct spre Chloe, o trase spre el și o sărută în așa fel încât temperatura din încăpere crescu imediat.

Callie analiză tavanul, apoi propriile picioare, întrebându-se dacă manifestările ridicole de iubire pluteau în aer. Dumnezeule mare! Oare toți cei din oraș erau visători?

După mult timp, Sawyer se îndepărtă, îi aranjă jucăuș o șuviță de păr lui Chloe și îi zâmbi.

- Pe curând!

Apoi îi făcu lui Callie cu ochiul și plecă.

- Scuze, zise Chloe, părând visătoare. Unde rămăseserăm?

Când Callie plecă de la pensiune, conduse spre bunica ei, pentru a-l elibera pe Troy de sarcina de dădacă.

Îl găsi jucând poker cu bunica ei și cu domnul Wykowski.

- Plătește, îi zise Troy lui Lucille, întinzând mâna.

Lucille se întoarse spre Callie.

- Îi vei permite să lase o bătrână fără ajutorul de pensie?

- Tu ești cea care a trișat, îi zise domnul Wykowski delicat.

- Despre ce sumă vorbim? întrebă Callie.

- Nu e vorba despre bani. Domnul Wykowski se îndreptă spre blat și aduse o pungă cu chipsuri de cartofi. Cred că i-ai câștigat în mod cinstit, zise el și i-o oferi pe toată lui Troy.

Lucille oftă.

- Sper că o să ți se pună fix pe șolduri, îi zise ea puștiului.

Troy zâmbi și băgă unul în gură.

- Mmm.

- Încă e nebună, zise Troy când ajunse cu Callie în mașină, la fel ca întotdeauna.

Dar nu mai părea să vorbească serios și, cum ea tocmai îi văzuse pe el și pe bunica ei făcând un salut complicat de rămas-bun, nu se simți jicnită. Îl duse acasă și, înainte ca el să coboare din mașină, ea se întoarse spre el.

- Troy...

- I-am spus. Despre ce s-a întâmplat la școală. Își atinse falca vânătă. Voiam să știi asta.

- Bine, zise ea ușurată. Și despre piesa de teatru?

- Mă ocup asta.

- Și despre fată?

- Și de asta.

- Ocupă-te mai repede, îl îndemnă ea.

Îl privi dispărând în casa lui Tanner. Părea... mai bine. Nu neapărat vesel, dar nici la fel de nefericit ca de obicei.

Progres.

Nu știa sigur de ce se simțea atât de implicată în privința lui, dar nu era numai datorită sentimentelor ei pentru Tanner, știa asta. Troy îi mersese la inimă singur.

Cumpără mâncare chinezească și se duse înapoi la bunica ei.

- Vreau să știi că astăzi m-am reținut din a posta pe rețelele de socializare, îi zise Lucille în timp ce mâncau.

Domnul Wykowski râse, dar, când Lucille se uită la el, el transformă râsul în tuse.

- Te-ai reținut? întrebă Callie precaută.

- Da. Nu am mai postat despre tine și despre Tanner de câteva zile. Las lucrurile în voia lor. Radia. Vezi? Reținere. Se opri. Și poate o urmă de autoconservare. Nu voiam să mă debranșezi.

- Nu aș face asta, zise Callie îngrozită.

- Mă referam la internet. Lucille deschise prăjitura cu răvaș. Hmm. Cred că am luat-o din greșeală pe a ta.

- De ce, ce spune?

- Vei da de noroc. Lucille se opri. În pat.

– Bunico! exclamă ea, în timp ce domnul Wykowski râdea în hohote.

– Ce? zise Lucille. Sunt bătrână, nu moartă. Nu mai jucați jocul acela? Adaugă „în pat" la capătul previziunii?

Callie alese să nu răspundă; în schimb, își desfăcu propria prăjitură cu răvaș. Se uită la ea și clătină din cap, băgând-o în geantă.

– Ce zice? vru bunica ei să știe.

Ea oftă.

– Voi da de noroc.

Lucille se holbă la ea și izbucni în râs.

– Răvașe ridicole făcute în serie, bombăni Callie.

– Deci crezi în ele, spuse domnul Wykowski.

Ea îl ignoră.

– Și de ce nu crezi că ți s-ar potrivi să dai de noroc? o întrebă bunica ei. Nu am înțeles niciodată asta.

– Iubirea nu mi se potrivește, o corectă Callie.

Pofta, însă, i se potrivea perfect.

– Și de ce nu ți se potrivește dragostea? o întrebă bunica ei.

– Bunico, văd zilnic cât de rău face iubirea. Apoi mai este și încercarea mea nereușită de a mă lega la cap. Să nu uităm de ea!

– Cum am putea? bombăni Lucille.

– Ce? întrebă Callie.

– Nimic. Te iubesc! zise Lucille.

Callie miji ochii și deschise gura, dar domnul Wykowski vorbi primul.

– Deci ai avut ghinion o dată, zise el. Și ce? Eu am avut ghinion de o mulțime de ori.

– Așa este, întări bunica ei. Este nevoie numai de cel ales. Cel *potrivit*.

Callie se uită lung la amândoi.

– Ați vorbit cumva cu Becca?

– Nu, de ce? întrebă Lucille. Are nevoie de un sfat? L-a îmbrobodit pe frumușelul ăla, și credeam că e bine. Trebuie să intervin și să-i bag mințile în cap lui Sam?

Pentru că o pot face. Va trebui să mă ridic pe un taburet pentru asta, dar nu contează. Sunt acolo pentru ea.

– Nu, bunico, zise Callie, incapabilă să nu râdă imaginându-și-o pe miniona Lucille încercând să-l doboare pe înaltul și bine făcutul Sam Brody. Este bine. Și Sam e bine.

– Atunci, tu de ce nu poți să fii bine?

– Sunt bine, zise Callie. Nu este nimic în neregulă să fii singur, bunico.

– Ei bine, sigur că nu. Lucille zâmbi când domnul Wykowski o strânse de mână și o sărută pe obraz înainte să se ridice pentru a face cafea. Lucille se aplecă spre Callie și șopti: Dar, așa cum am descoperit recent, să lași pe cineva în viața ta aduce beneficii neașteptate. Și nu vorbesc numai despre a scuti banii de pe baterii.

Ridică din sprâncene sugestiv.

– Bunico!

– O, relaxează-te! zise Lucille. Vorbesc despre bucuria de a te trezi lângă persoana pe care o iubești și de a-i vedea chipul imediat. Sau despre cum e să treci prin momente grele, precum moartea unui prieten, și să ai pe cineva care să te țină de mână. Sau când tu ești bolnav și ai nevoie de ajutor... adică, sigur, te poți descurca și singură, și tu mereu ai făcut-o. Din nou, dau vina pe părinții tăi egoiști și miopi. Dar acum este vorba despre tine, scumpo, și, uneori, măcar din când în când, este drăguț să nu fii singură.

– Zice femeia care a ales să fie singură cinci decenii, sublinie Callie.

– Celibatară, replică Lucille. Nu singură.

Afișă un zâmbet secret, unul care nu mai fu atât de secret când domnul Wykowski se întoarse și îi făcu cu ochiul.

Callie îi privea țintă, absorbind afecțiunea evidentă, relaxată, dintre ei. Genul care se forma după ani de relație.

– Cât de „nouă" este treaba asta dintre voi? întrebă ea suspicioasă.

Lucille râse și îl privi pieziș pe domnul Wykowski.

El clătină din cap, dar zâmbi și îi făcu din nou cu ochiul.

Bunica ei îi făcu și ea cu ochiul.

– Ei bine, ce mai contează, când se simte „nouă"?

Ei bine, o impresionase pe Callie cu asta. Era încântată pentru bunica ei. Era. Dar nu oricine putea fi suficient de norocos să găsească o astfel de relație. De fapt, șansele erau împotriva ei.

– Este drăguț ceea ce ai găsit, bunico.

– Hei, nu am găsit, zise bunica ei. Ne-am luptat din greu pentru asta. Crezi că este ușor? Dimpotrivă. Bărbații nu lasă capacul de toaletă jos. Nu înțeleg de ce e important să pui capacul tubului cu pastă de dinți la loc. Și cu siguranță nu înțeleg de ce este dezgustător să bei lapte direct din cutie. Unele lucruri trebuie pur și simplu să le ignori.

– Adevărat, zise domnul Wykowski, zâmbind în timp ce îi aduse fiecăreia câte o cană cu cafea.

Lucille îl ignoră.

– Uită-te la părinții tăi, îi zise ea lui Callie. Sunt împreună de patruzeci de ani. Patruzeci de ani de bucurie și de fericire pur egoistă. Ceea ce înseamnă că și tu ai trăit într-o casă plină de iubire. Cum de nu s-a lipit de tine? Ai uitat?

– Nu. Eu... Callie se întrerupse. Scuze! Încă procesez. Tu și domnul Wykowski?

– Ți-am zis, spuse ea. Am avut multă iubire de-a lungul vieții.

– Ai ascuns-o bine.

– Nu am ascuns nimic. Zâmbi. Am așteptat să citești tu printre rânduri.

– Ai zis că era numai un prieten.

– Mda, zise bunica ei. Este genul de prietenie pe care pari să o ai tu cu Tanner.

Callie își frecă ochii cu podul palmei, dar, nu, imaginile i se întipăriseră în minte.

- Bunico, spune-mi adevărul! Ești bine?

- Dacă voi spune că da, vei folosi asta ca o scuză pentru a pleca din oraș?

Callie se holbă la ea.

- Te rog, răspunde la întrebare!

- Poate că, uneori, pretind că nu sunt bine pentru a te ține aici, zise Lucille. Ceea ce cred că mă face diabolică și vicleană, dar nu nebună. Și, dacă ești sinceră cu tine, nu deja știi asta.

Adevărat. Adevărul gol-goluț.

- Trebuie să plec.

- La San Francisco?

- Ar trebui să spun da, zise Callie.

Lucille zâmbi încrezătoare, fericită.

- la brioșele care au mai rămas, scumpo. Au fost făcute de Leah cu dragoste. Nu la fel de bune ca acelea făcute de mine în anii '70, dar în ale mele nu dragostea era ingredientul-cheie, iar astăzi, la acela, oamenii se revoltă. În fine, merg și astea. Poate o parte din iubirea asta va intra și în tine prin digestie.

Pe la jumătatea drumului spre apartamentul ei, Callie făcu un ocol și trecu pe lângă casa copilăriei ei. Era o casă mică dintr-un șir de case, pe o stradă lungă, aidoma celor din jur.

Părinții ei o vânduseră în urmă cu zece ani, când Callie plecase la facultate, iar ei se pensionaseră și se mutaseră în Palm Springs.

Acum, acolo locuia o altă familie, și Callie nu avea habar ce căuta ea acolo. Mai ales că nu toate amintirile erau plăcute.

Lucille avusese dreptate, părinții ei se iubiseră reciproc și o iubiseră și pe ea. Încă o făceau. Dar fuseseră mult mai în vârstă decât părinții colegilor de clasă și nu neapărat activi.

Fără frați, Callie petrecuse multe zile și săptămâni singuratice, chiar luni singură în timpul verii, când prietenii ei mergeau în vacanță cu familiile lor.

Părinții ei, rezervați cum erau, nu se întrebaseră niciodată de ce Callie petrecea atât de mult timp singură. Nici nu o încurajaseră vreodată să se angajeze în activități sociale, să practice vreun sport sau ceva de genul acesta.

Pe atunci, pur și simplu, aceea era viața ei, și nu se gândise prea mult la asta. Dar acum, privind în urmă, își dorea ca ei să o fi împins de la spate, măcar puțin.

Dar Lucille o împinsese să părăsească cuibul și să iasă în lumea reală.

În timp ce Callie stătea încremenită, pierdută în trecut, două fetițe ieșiră din casă. Erau gemene, în mod evident, cu părul roșcat și zâmbete știrbe, în timp ce se întreceau prin iarbă. Una era îmbrăcată toată în roz, iar cealaltă avea pe ea haine neasortate, dar împreună râdeau, în timp ce alergau.

Nu erau nici tăcute, nici timide.

Priveliștea o făcu pe Callie să zâmbească. Din fericire, istoria nu se repeta întotdeauna. De peste drum, un băiat de aproximativ aceeași vârstă cu fetele li se alătură. Gemenele se opriră brusc, se uitară una la alta, apoi părură să comunice silențios una cu cealaltă, deoarece îl lăsară pe băiat să li se alăture.

Callie se gândi la Eric. Fusese vecinul ei. Se atașase de el din ziua în care se mutase. El nu fusese un tocilar ca ea, dar nici vreun mare sportiv. Se împrieteniseră repede, și fusese primul ei iubit adevărat. O făcuse să râdă, să-i tresalte inima și, chiar mai bine, îi acordase atenție.

Ea crezuse cu adevărat că era dragoste, iubire adevărată. Iubirea aia pentru totdeauna.

Privind în urmă, putea admite că nu fusese. Îl încorporase în matrița de care avusese nevoie, fără să-și facă griji pentru ce avea să se întâmple când el nu urma să se ridice la înălțimea așteptărilor ei.

Și nu o făcuse.

Acum, nu mai avea deloc așteptări. Și totuși, stând acolo și gândindu-se, își dădu seama că nici asta nu fusese mai sănătos.

Copiii începuseră un joc de-a prinselea și se distrau de minune. Callie stătea acolo privind și... suferind.

Își iubea părinții, chiar o făcea. Îi oferiseră un acoperiș deasupra capului, haine și mâncare și se străduiseră cât putuseră. Ea știa asta. Nu îi învinovățea pentru lipsurile lor mai mult decât se învinuia pe sine pentru ale ei. Dar își jurase atunci că, dacă avea să fie vreodată suficient de norocoasă încât să aibă propria familie, ea urma să facă mai mult. Avea să fie implicată mereu în viața copiilor ei și să le ofere sfaturi și....

Oare chiar stătea aici contemplând ziua în care urma să aibă un soț și copii? În numai trei săptămâni de la reînvierea pasiunii ei pentru Tanner, ajunsese deja să se gândească la asta? Dumnezeule mare! Dintre toți oamenii, ea știa mai bine că nu era cazul să viseze!

Mult mai bine!

Cele mai multe relații nu aveau final fericit. Vedea asta în fiecare zi, la muncă. Trebuia să-și amintească acest lucru.

La naiba, chiar avea nevoie de o gogoașă. Sau de orice cu ciocolată, se gândi ea și tresări când cineva deschise ușa pasagerului și se strecură în mașină.

Cineva înalt, bine făcut, minunat.

Tanner Riggs apărea când ea se simțea deosebit de vulnerabilă și nesigură, și numai el putea face asta, negreșit.

capitolul 20

Tanner stătea confortabil, deși mașina lui Callie părea mult prea mică pentru el. Se aplecă puțin, uitându-se ostentativ la casa pe care o privea ea în timp ce îi oferea o ciocolată caldă.

Ea luă o înghițitură și zâmbi.

– Ești magician? întrebă. Poți citi gândurile?

– Nici una, nici cealaltă, zise el. În cinci minute, am primit mai multe apeluri care mă anunțau că stai în mașină pe strada pe care ai locuit, părând supărată.

Asta o făcu să își îndrepte poziția corpului. A, iat-o, mândra și încăpățânata Callie.

– Nu sunt tristă, zise ea. Și cine te-a sunat?

– Am promis să nu spun.

– Bunica, presupun. A dracului aplicație Find Friends. Sincer, la ce mi-a fost capul când i-am cumpărat smartphone anul trecut, de Crăciun?

Gândindu-se că era mai bine să tacă, el luă o înghițitură din ciocolata lui caldă.

– Și apoi... fie Becca, fie Olivia, presupun. Deși habar nu am cum de știu.

– Una din ele se mărită cu un tip cu ochi de vultur și o atenție deosebită la detalii, care s-a întâmplat să treacă pe aici și să te vadă, zise el.

– Mda, ei bine, oamenii din orașul ăsta ar trebui să-și vadă de viața lor.

– Oamenilor le pasă de tine, zise el.

Ea își întoarse capul și îi întâlni privirea.

– Oamenilor?

– Oamenilor.

Ea îl privi lung.

– Ție?

-Puțin.

-Nici măcar nu suntem prieteni, zise ea. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Mai bine zis, nu ai de ce să-ți faci griji pentru mine.

Ea chiar credea că nu erau prieteni? Pe cine dracului mințea? În mod evident pe sine, ceea ce era al naibii de deranjant.

-A venit vremea să ne reconsiderăm relația, zise el.

Ea îl privi de parcă își pierduse mințile. Și probabil așa se și întâmplase.

-Nu, zise ea. Nu să reconsiderăm. Reconsiderarea este un lucru periculos. Reconsiderarea rănește oamenii. Pe cei ca ea. Ea ridicase puțin vocea și, deși făcea tot posibilul să rămână calmă, era puțin panicată. Ochii o trădau. El o luă de mână, își întrepătrunse degetele cu ale ei și strânse ușor.

-Ai crescut în casa asta? întrebă el blând.

-Da.

-Ți-am cunoscut părinții, mărturisi el. Mama făcea curățenie în biroul de avocatură al părinților tăi noaptea, pentru niște bani în plus.

Ea nu făcu decât să-i mângâie mâna.

-Habar nu am avut, zise ea în cele din urmă.

-Nimeni nu a știut. Era stipulat în contractul ei verbal cu el. Mândria mamei era în joc, iar ea avea multă. Nu voia să o privească cineva ca pe o mamă singură în nevoie. Tatăl tău îi dădea mereu un bonus la sfârșitul anului și de ziua ei. Mama zice că era un om corect. Foarte corect. Și a mai zis că rar băga de seamă că avea un copil și că era preocupat doar de el și de soția lui.

Callie continuă să-l țină de mână, dar acum se holba la casă. Privind-o insistent, Tanner surprinse secunda în care ochii ei se umeziră. Ea încercă să îndepărteze lacrimile, dar nu reuși.

-Își făcea griji pentru tine, continuă Tanner. Pentru că erai singură la părinți. Veneai în birou, iar tatăl tău îți spunea să te așezi și să nu vorbești, iar tu o făceai.

Te mai jucai cu lucrurile din jur, dar atât de silențios, că parcă nici nu erai acolo. Îl ascultai întocmai. De parcă te temeai să faci altceva.

Ea clătină din cap.

– Nu, zise ea, dar vocea îi tremură și trebui să-și dreagă glasul. Nu mă temeam de el, nu a fost așa. Niciodată. Era însă fericit când era liniște, așa că mama avea grijă ca amândouă să-i oferim asta.

– Copiii nu ar trebui să fie așa liniștiți, Callie.

– Eu am fost, zise ea.

Tanner aduse mâinile lor împreunate la pieptul lui, așteptând până când ea îi întâlni privirea.

– Ți-ai iubit tatăl.

– Da. Încă îl iubesc.

– Voiai să-i faci pe plac. Așa ai învățat, din exemplul mamei tale.

Ea îi întâlni privirea.

– Crezi că urmez un tipar, încercând să le fac pe plac bărbaților din viața mea? Ea văzu ceva în ochii lui, ceva mai mult, și se holbă la el. Sau, mai rău, crezi că îmi îndrept atenția spre bărbați inabordabili, zise ea blând. Că mă supun la suferință.

– Nu? întrebă el încet.

– O, Doamne! Ea își trase mâna și și-o așeză în dreptul inimii, care, brusc, începuse să o doară. Tu chiar crezi asta. Atunci cum explici treaba cu... tine? Stai! Arătă spre el când el deschise gura să vorbească. Să nu îndrăznești să răspunzi. Crezi că deja am făcut-o din nou, că m-am îndrăgostit de un bărbat care nu se va îndrăgosti de mine. Deja mi-ai spus că nu o vei face, că nu vom avea o relație. Deci da. Asta este exact ce crezi. Ieși din mașina mea!

– Callie!

– Vorbesc serios, Tanner!

– Într-un minut. El se întinse spre ea și îi întoarse chipul spre el. Spun numai ce văd, dar, la dracu', ce știu eu? Am crescut fără tată, așa că nu mă asculta. Ascultă-ți

instinctul! Urmează-ți instinctele! Trăiește cum vrei tu! Asigură-te numai că o faci, Callie! Asigură-te că trăiești!

Ea se uită în ochii lui.

- Nu mă cunoști, zise ea. Nu ai de ce să îmi judeci viața.

- Nu asta fac. Și parcă ne-am înțeles că te cunosc destul de bine.

- Nu, nu-i așa, zise ea. Asta – gesticulă arătând spre ei doi –, ceea ce facem noi nu înseamnă că ne cunoaștem reciproc. Nici măcar nu suntem prieteni. Suntem numai parteneri ocazionali de pat.

El o privi îndelung. Singurul indiciu al gândurilor lui era zvâcnirea din maxilarul lui pătrățos.

- Fie, zise el în cele din urmă. Dacă asta îți dorești.

Fiindcă nu se încredea în vocea ei, ea încuviință din cap.

- Callie...

- Chiar vreau să ieși din mașina mea acum, zise ea, urându-și vocea tremurândă.

Se aplecă peste el și deschise portiera, într-o invitație ostentativă de a ieși naibii odată.

El o făcu. Dar, înainte să închidă ușa, el își sprijini mâinile de capotă și privi în ochii ei.

- Ignorând asta nu vei schimba lucrurile.

- Poate, dar merită încercat, zise ea și porni mașina. Tură motorul, iar el prinse ideea, închizând portiera și lăsând-o singură, așa cum își dorea ea.

Callie se strădui să își amintească asta mai târziu, când rămase singură în pat.

Dar, fir-ar! Perna ei mirosea a Tanner, și, în vreme ce stătea acolo întinsă, singură, își aminti că aceasta fusese alegerea ei. Alegerea *ei*.

Trecu o veșnicie până adormi și, după numai câteva minute, fu trezită de telefon. Răspunse fără să se uite la ecran, deoarece încă nu putea focaliza.

- Alo?

- Am nevoie să mă duci cu mașina.

– Troy? întrebă ea, trezindu-se.

– Mda.

Se ridică.

– Bine, nici o problemă. Unde ești?

– Nu poți spune nimănui.

O, Doamne! Callie trase aer în piept.

– Ce se petrece?

– Promite-mi!

Îi era greu să îl asculte deoarece era mult zgomot pe fundal. Vântul? Oceanul? În vocea lui se simțea că era tulburat, iar ea nu voia să mai piardă nici o secundă până să ajungă la el.

– Promit, zise ea, ridicându-se din pat, trăgându-și pantalonii peste pijama. Spune-mi unde ești!

Zece minute mai târziu, era parcată în partea de nord a portului, unde plajele stâncoase erau accesibile numai pe o cărare lungă, pietroasă, abruptă. Cățărătorii iubeau zona aceasta deoarece se puteau cățăra pe stânci având oceanul în spatele lor și munții Olympic în față. Era o locație minunată, scoasă în evidență în noaptea asta de o lună plină și de un cer aprins de stele ca diamantele pe o catifea neagră. Minunat, periculos de minunat, mai ales noaptea.

Iar Troy venise aici singur ca să... Înoate? Inima îi bătuse cu putere tot drumul, în timp ce dezbătea dacă să-l sune pe Tanner. Sau să sune la poliție.

„Promite-mi!"

Asta o reținuse: tonul blând și oarecum disperat al adolescentului, care știa că dăduse de belea și care avea nevoie de ajutorul ei.

Îi spusese să înainteze pe plajă aproximativ o sută de metri și apoi să se îndrepte spre stânci.

Folosindu-și lanterna, deși nu era nevoie, deoarece luna răspândea șocant de multă lumină, ea înaintă, numărându-și pașii, apoi coti spre stânci.

Și icni.

Luminată de lună și de miliarde de stele se vedea o siluetă deșirată, pe la jumătatea stâncii. Silueta îi făcu cu mâna. Apoi telefonul îi sună.

- O, Doamne, zise ea, înainte ca el să poată vorbi.

- Sunt bine, zise el. Numai că... sunt blocat.

- Blocat, repetă ea amorțită. Ferindu-și privirea de strălucirea lunii, ea încercă disperată să vadă mai bine. El părea să stea pe o margine, deși Callie nu putea pricepe cum ajunsese acolo. Ești rănit?

- Nu.

Ea trase aer în piept.

- Bine, bine. Acum, ce dracului?

- Am desenat ceva în nisip pentru cineva și am lăsat un bilețel să vină să vadă, dar nu eram sigur că arată bine, așa că am urcat să verific. Și acum, am rămas blocat.

- Blocat, repetă ea.

- Adică nu pot să mă dau jos.

Ea trase din nou aer în piept.

- Te-ai cățărat fără echipament pe stânci la douăzeci de metri înălțime ca să vezi dacă desenul tău este bun... Se roti și se holbă la nisipul aspru și observă că, într-adevăr, stătea în mijlocul unei inimi. Vaaai!

- Nu, zise el. Nici un vai. Nu este dreaptă.

- Unde este fata? întrebă Callie.

- I-am trimis mesaj și i-am zis să nu vină, că nu pot să scap de la muncă.

- Deci ai mințit, zise ea. Pentru că...

- Inima este strâmbă.

Adolescența fusese cea mai dificilă perioadă din viața ei. Pe bună dreptate, Troy simțea același lucru.

- Iar acum ești blocat, zise ea.

El oftă.

- Îl voi suna pe tatăl tău. El va ști ce să facă...

- Nu! zise el grăbit. Nu-l poți suna! Ar fi trebuit să fiu acasă, să lucrez la un proiect la engleză. M-am furișat.

Ea se holbă la el.

– Știu, zise el. Poți țipa mai târziu la mine.

– Troy, nu am abilități de cățărare. Pot crea un website și pot să-mi fac multe griji. Astea sunt abilitățile mele.

– Ai mai multe abilități, replică el. Îl faci pe tata fericit. Ăsta este un mare talent.

– Să-l sunăm, zise ea cu blândețe.

– Voi da de belea.

– Dar vei trăi.

Nici o reacție.

– Troy, vei fi bine.

– În sfârșit, ne înțelegem bine – oarecum, zise el. Dacă mă trimite înapoi la mama?

În întrebarea lui era o durere nevoalată care îi frânse inima lui Callie.

– O, dragule, tot n-ai înțeles? Nu va face niciodată asta. Nu te va părăsi. Nu îi stă în caracter.

Chiar când rostea aceste cuvinte, își dădu seama că le credea cu adevărat.

Tanner nu părăsea.

Nu pe fiul său.

Și nici pe ea...

Putea avea încredere în el, știa asta în adâncul sufletului. Ceea ce, desigur, îl făcea mai periculos ca niciodată, deoarece se putea îndrăgosti. Chiar se putea îndrăgosti de el, iar el i-ar fi fost alături.

– Să-l sunăm, zise ea încet la telefon. El va ști ce să facă.

Troy nu spuse nimic, iar ea îi putu simți frica și ezitarea prin telefon.

– Ai încredere în mine, zise ea. Voi închide. Ține-te bine... la propriu! Nu mă voi mișca din acest loc și te voi suna imediat înapoi.

Închise, apoi inspiră adânc și-l sună pe Tanner.

El apăru în raza ei vizuală în trei minute, în pantaloni de alergat albaștri cu o dungă albă pe exterior de-a lungul cracului, o bluză și o șapcă de baseball cu cozorocul întors, alergând pe plajă, spre ea.

- Ești bine? întrebă el imediat, apropiindu-se de ea. Fir-ar, era un bărbat bun!

- Eu sunt, da, zise ea. Ascultă, speram să-mi poți promite ceva.

- Orice.

Ea rămase cu gura căscată. Orice? *Orice?* Și o spusese foarte repede. Dar ea trebuia să se mire de asta mai târziu, deoarece Troy aștepta. De fapt, era încă la telefon, ascultând fiecare cuvânt.

- Vreau să-mi promiți că nu o să te enervezi.

Tanner o analiză preț de o clipă.

- M-ai văzut tu vreodată că mi-am pierdut controlul?

- Da. Când ai pierdut ultimul joc de fotbal din liceu la limită. Ai distrus vestiarul și ai fost dus la secția de poliție, unde mama ta i-a promis șerifului că te va pedepsi mai rău decât ar putea el vreodată dacă te va lăsa în seama ei.

El se holbă la ea.

- Lasă-mă să reformulez! M-ai văzut tu *în ultima vreme* pierzându-mi controlul? Să zicem, în ultimul deceniu?

- Puțin, la bar, în noaptea în care le-ai zis lui Sam și lui Cole să te lase în pace.

- Atunci nu îmi pierdusem controlul. Doar le spuneam celor doi prieteni ai mei băgăcioși să-și vadă de treabă.

Bine. Și, adevărul fie spus, Callie nu prea și-l putea imagina pierzându-și controlul. Acest Tanner, bărbatul care fusese pușcaș marin și care lucrase pe platformele petroliere, nu își pierdea controlul. Era grijuliu, pragmatic, dur și stoic. Era, de asemenea, încăpățânat și înfumurat, dar, el avea dreptate, nu-l văzuse pierzându-și controlul de mult timp.

Renunțând să mai aștepte ca ea să spună ceva, Tanner privi în jur, iar ea intui momentul în care el îl observă pe Troy, deoarece rămase încremenit.

- Dă-mi telefonul, îi zise el lui Callie, fără să-și ia ochii de la fiul lui.

– Hmm...

Pur și simplu, i-l luă din mână și îl puse la ureche.

– Vorbește-mi!

Ea nu știa ce zicea Troy, dar Tanner se întoarse și aruncă o privire inimii strâmbe. Nu putea fi sigură, dar avu impresia că el zâmbi.

– Ține-te bine, zise el la telefon, apoi i-l înapoie lui Callie.

– Avem nevoie de frânghii, nu? întrebă ea îngrijorată. Poate să sunăm la descarcerare? Sau îl pot suna pe Matt Bowers – este un prieten vechi. Este pădurar acum, dar e și cățărător. Ne va ajuta.

– Îl cunosc pe Matt, dar nu am nevoie de el.

Și, zicând asta, Tanner o porni iute, ajunse la stâncă și începu să se cațăre.

Callie rămase fără aer, privindu-l pe Tanner urcând stâncile spre fiul lui, cu mișcări sigure și ferme, în ciuda rănii de la picior.

Când Tanner ajunse la Troy, cei doi discutară puțin, apoi începură amândoi să coboare. Tanner coborî primul, rămânând foarte aproape de fiul lui, dictându-i, în mod evident, fiecare mișcare.

Când tatăl și fiul ajunseră în sfârșit pe plajă, Callie răsuflă ușurată și îl îmbrățișă strâns pe Troy.

El rămase nemișcat o clipă, apoi o bătu stânjenit pe spate.

– Ți-am zis că va fi bine, îi șopti ea la ureche.

– Probabil voi fi pedepsit pe viață, șopti el înapoi.

– Nu pe viață, zise Tanner și îl prinse pe Troy de ceafă, împingându-l cu afecțiune, dar nu chiar cu delicatețe. Numai în viitorul apropiat. Dar, hei, privește și partea bună, ai o cameră mov-închis în care să stai.

Troy oftă.

Tanner arătă spre mașină, iar Troy înțelese.

Tanner ocoli mașina și deschise portiera pentru ea, așteptând până când Callie se așeză.

– Ești supărat? întrebă ea îngrijorată.

El îi mângâie tâmpla.

- Fiul meu a dat de belea și te-a sunat pe tine. Nu sunt supărat. Sunt al dracului de recunoscător. Acum, trebuie să merg și să port o discuție lungă, detaliată, cu fiul meu cu cap pătrat.

- Nu te poți înfuria pe el, zise ea. I-am promis că nu o vei face.

- Nu este o promisiune deșteaptă, scumpo!

- Tanner, vorbesc serios.

- Și eu, zise el. A dat-o în bară. Vor exista consecințe.

- Nu poți face asta, insistă ea. Ai zis că nu ești furios.

- Pe tine. Nu sunt furios pe tine.

- Tanner...

- Callie, a luat notă mică la engleză și trebuia să lucreze la un proiect pentru a-și mări nota. În schimb, se furișează din casă, zise el cu un calm imperturbabil. S-a pus în pericol pe el și cât pe ce și pe o puștoaică. Va trebui să mă ocup de asta.

- Și, făcând asta, vei face să pară că nu mă țin de cuvânt.

- Nu ar fi trebuit să-i promiți ceva care are de-a face cu mine și cu el.

Ea îl ascultă, recunoscu logica din vorbele lui și acceptă că avea dreptate, dar tot nu îi era mai ușor să accepte situația. Nici să înțeleagă de ce era atât de afectată de asta. Poate pentru că încă putea vedea frica de pe chipul lui Troy și cu câtă disperare voise să ascundă greșeala de tatăl lui.

- A ținut ascuns față de tine nu pentru că nu voia să dea de belea, zise ea, ci pentru că se temea că o să-l gonești.

- Nu-l voi goni niciodată, zise Tanner cu o convingere care făcu ochii lui Callie să lăcrimeze. Minunat, acum, era invidioasă pe relația dintre un tată și fiul lui.

- Te rog, dă-te la o parte, zise ea, și, când el o făcu, Callie închise ușa și plecă.

*

Callie fu trezită din nou, de data asta de o bătaie în ușă.

„Becca", se gândi ea. Pentru micul dejun. La naiba, dormise prea mult. Nu era de mirare, căci avusese nevoie de câteva ore ca să adoarmă, după ce ajunsese acasă.

Gândindu-se la ceea ce se petrecuse noaptea trecută, oftă. Sărise calul și încercase să-i spună lui Tanner cum să fie părinte. Ea care nu avea nici cea mai vagă idee.

Ce fusese în mintea ei?

Și, chiar și așa, Tanner o urmase până acasă pentru a se asigura că ajungea în siguranță. Ei bine, de asta sau ca să se asigure că nu avea să îl urmeze ea acasă, să mai țipe puțin la el. În orice caz, îl văzuse parcând și așteptând ca ea să intre.

Un băiat bun până la final.

Și era finalul. Se afundase prea mult. Venise vremea să înoate la mal și să încheie ziua.

Bătaia în ușă se auzi iar.

Deschise un ochi. Lumina cenușie, slabă, intra prin ferestre. Ploaia lovea zgomotos geamul și acoperișul.

Se pornise furtuna.

Urmă o a treia bătaie în ușă.

– Vin! strigă ea și, frecându-se la ochi, se grăbi spre ușă. Îmi pare rău, zise ea în vreme ce deschidea, tremurând din cauza frigului. O să am nevoie de câteva minute să...

Dar se opri, deoarece nu era Becca.

Nu.

Nici pe departe.

Era ultima persoană de pe pământ pe care se aștepta să o vadă.

Bine, poate nu ultima. Onoarea probabil le-ar fi revenit lui Eric Perfecțiune și Soției Perfecțiune, cu dinții ei teribil de drepți și de albi...

În schimb, era Tanner, care în mod evident mersese prin ploaie, deoarece hainele erau lipite de el, făcându-l

să arate mai atrăgător și mai treaz decât ar fi trebuit să arate un bărbat care ținea - O, Doamne, cum putea ea să reziste la asta? - cafele și o pungă care mirosea chiar și mai delicios decât mirosea el.

capitolul 21

Tanner făcuse multe prostii în viața lui, luându-și adesea viața în mâini: jucând fotbal fără respectul sănătos față de pericolele implicate de acel sport, înrolându-se în Marină și apoi în Forțele Speciale - și clar finalul fericit nu era garantat. Și platforma petrolieră nu făcuse decât să agraveze situația.

Deci, da, putea spune că știa ce însemnau pericolul, adrenalina și traiul în momentul prezent - știind că ziua de mâine ar putea să nu mai vină.

Nu prea știa însă ce înseamnă nesiguranța. Învățase cu mult timp în urmă să îngroape adânc acea emoție și să o ignore, pretinzând că nu exista.

Și totuși, o viață întreagă de momente în care făcuse asta zbură pe fereastră în vreme ce stătea ud leoarcă din cauza ploii torențiale în pragul ușii lui Callie, fără să se mai fi simțit vreodată atât de nesigur.

Nici nu fusese sigur că ea avea să deschidă ușa.

Dar ea deschisese. Cu părul ciufulit, fără machiaj, purtând... ei bine, nu era sigur ce avea pe ea. Fie pantaloni foarte, foarte largi, fie un sac de cartofi.

Dar nu conta.

Arăta minunat.

Prima ei reacție fu un val de emoții. Ușurare. Fericire. O căldură bine-venită.

Dar fură toate repede îngropate în spatele unei expresii de indiferență calmă.

El nici măcar nu încercă să o înțeleagă. Păși, obligând-o să facă un pas în spate dacă voia să evite coliziunea.

Ceea ce ea făcu. Fie pentru că el era mai ud decât oceanul, fie pentru că ea încă era furioasă pe el - asta rămânea de văzut.

El își luă libertatea de a închide ușa și de a-i oferi o cafea.

- Tanner...

- Bea, zise el cu fermitate.

Așteptă până când ea luă câteva guri, până când ochii i se limpeziră, apoi se pregăti pentru lupta adevărată.

- Noaptea trecută, zise el.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, ripostă ea.

- Rahat!

Ea își lăsă deoparte cafeaua și își puse mâinile în șolduri.

- Poftim?

- M-ai auzit. O luă de mână și o conduse pe canapea, decizând că pasivitatea ei era din cauză că nu absorbise deocamdată cofeina, nu un indiciu al docilității ei.

El o împinse ușor, iar ea se sprijini de perne.

Înainte să se poată ridica, el se așeză lângă ea și o privi, flancând-o cu brațele.

Ținând-o captivă.

- Ești ud și rece, se plânse ea.

- Dacă asta te-ar fi deranjat cu adevărat, nu m-ai fi lăsat să intru, replică el.

- Nu te-am lăsat, ai intrat singur.

- M-ai fi putut opri.

Ea ridică din umeri și apoi își feri privirea.

- Nu-mi place atitudinea de om primitiv.

- Iar mie nu îmi place să fiu lăsat pe-afară.

- Lăsat pe-afară? Ea îl împinse, dar, în loc să se miște, el o prinse de mâini. Nu poți fi lăsat pe-afară dacă nu ești înăuntru, zise ea.

- O, sunt înăuntru, ripostă el, apropiindu-se atât de mult, încât, deși nu o atingea și nu o uda, era la numai o respirație distanță de ea. Sunt înăuntru, și asta este problema, nu? Nu ești fericită de asta.

Ea nu avu un răspuns. Cel puțin, nu unul pe care era dispusă să-l împărtășească.

– Ai zis că suntem parteneri ocazionali de sex, îi reaminti el.

– Îmi uzi canapeaua. Și am spus și că nu suntem prieteni.

– Greșești, zise el. Am devenit prieteni împotriva voinței noastre.

– Noi...

Ea se încruntă și reflectă puțin.

– Mi-ai păstrat un loc la patiserie, zise el. Acesta a fost un gest prietenos.

– Ți-am păstrat un loc pentru a nu trebui să mă comport prietenos cu altcineva, zise ea.

– Iar eu ți-am adus cafea pentru ca tu să nu fii nevoită să mergi iar acolo, după ce ai avut acea cădere nervoasă din cauza Ticălosului, zise el. Tot un gest prietenos.

– Hei, zise ea. Nu am avut o cădere nervoasă.

El ridică din sprâncene.

– Bine, poate a fost o cădere nervoasă micuță.

Își duse palmele la față.

El i le îndepărtă.

– Ești alături de Troy, spuse el. Ca noaptea trecută. Și, mai mult decât orice altceva, iubesc asta.

– Nu am făcut-o pentru tine, zise ea încordată, încă supărată. Ci pentru mine. Și pentru el.

– Înseamnă mult pentru el, zise Tanner. Și pentru mine.

Privirea ei se îndreptă spre ochii lui, și rămaseră privindu-se țintă, iar ea se îmbună.

– Aș face aproape orice pentru el. Ochii ei spuneau că ar face orice și pentru Tanner. Îmi amintește de tine, șopti ea.

Recunoscător că ea se deschidea în fața lui, Tanner zâmbi.

– Răspunde-mi la o întrebare, îi ceru el încet. De ce ești aici cu adevărat?

– Pentru că locuiesc aici. Și singurul motiv pentru care tu ești aici este pentru că m-ai trezit și m-ai făcut să te las să intri.

– Faci pe deșteapta, comentă el. În Lucky Harbor.

– Știi de ce. Pentru bunica mea. Am venit să mă asigur că nu-și pierde mințile. Înseamnă mult pentru mine.

– Înțeleg asta, zise el. Dar recunoaște că nu este vorba numai despre ea. Pentru că știm amândoi că Lucille nu-și pierde mințile. Este mai sănătoasă decât noi. Este însă plictisită și afurisit de băgăcioasă. Asta e altceva. Deci trecând peste pretextul cu bunica, de ce ești aici?

– Pretextul cu bunica? repetă ea. Ce ar trebui să însemne asta?

– Tu să-mi spui, zise el.

Ea se holba la el.

– Crezi că sunt aici pentru altceva. Poate ca să-mi pun ordine în viață. Dar mi-am pus.

– Atunci, de ce nu ai mai avut o relație adevărată după ce ai fost logodită? întrebă el.

– În afară de faptul că slujba mea m-a făcut cam cinică? Hei, am fost părăsită la altar, îi reaminti ea.

– Și?

Ea pufni.

– Zise un bărbat care nu a fost părăsit la altar vreodată.

– Am fost părăsit de nevastă, spuse el sec. Cred că se pune.

– Dar Elisa nu te-a făcut de rușine în mod public. Eu am fost părăsită la altar. Ceea ce mă face să par ridicolă. Înseamnă că nu pot face diferența între o pasiune prost aleasă și dragostea adevărată.

El o privi în ochi. Ea chiar credea asta, precum și faptul că nu era făcută pentru dragoste. Ceea ce era o prostie. Tanner nu cunoscuse pe nimeni mai făcut pentru dragoste – deopotrivă să primească și să ofere.

– Callie, toți avem dreptul să greșim când vine vorba despre iubire.

Ea se întoarse.

– Da, dar eu nu am învățat din greșelile mele.

El o cuprinse de umeri, apoi îi mângâie brațele.

– Ce a fost asta?

– Nimic.

Tanner îi întoarse chipul spre el.

– Ai zis că nu ai învățat din greșelile tale, zise el.

Ea oftă exasperată.

– Dacă m-ai auzit, de ce vrei să repet?

– Explică-mi, îi ceru el.

– Eu fac câte o pasiune, zise ea. Dar nu iubesc. Apoi încerc să transform acea pasiune în ceva ce nu este.

– Este vina lui Eric că nu te-a iubit cum meriți, zise el. Nu a ta.

– Nu contează, replică ea. Prefer relațiile sigure, în care să nu mă implic emoțional.

– Deci vei recunoaște totuși că noi doi avem totuși o relație, zise el.

Ea se holbă la el.

– Poate. Dar nu este iubire și nici nu va fi.

O privi și el, neștiind dacă să o contrazică.

– Este de ajuns pentru tine? întrebă ea încet.

Nu. La dracu', nu. Dar, pentru că asta îl făcuse să se simtă ca strivit de un tanc, nu răspunse. În schimb, o trase mai aproape și făcu ceva la care părea să se priceapă. O sărută. O sărută lung și intens, făcând tot posibilul să reducă la tăcere acea voce interioară din mintea lui care continua să spună că lucrul corect de făcut era să plece...

Dar, pentru prima dată în viața lui, el nu știu dacă putea să facă ceea ce trebuia, nici măcar pentru a se salva pe sine.

Callie nu se putea sătura de gura sau de mâinile lui Tanner și, mai ales, nu se putea sătura de acel geamăt frustrat pe care el îl scoase chiar înainte de a-i trage hanoracul peste cap, cu tot cu bluza de pijama. Continuă cu partea de jos, pijamaua și lenjeria intimă, îndepărtate

dintr-o singură mișcare. Când Callie rămase goală, el se aplecă deasupra ei și îi zâmbi obraznic, hotărât. Apoi îi cuprinse un sfârc cu dinții și își lăsă o mână să alunece între picioarele ei, iar ea suspină.

– Rece, zise ea, în timp ce degetele lui reci îi mângâiau pielea goală a spatelui, alunecând pentru a-i cuprinde și a-i strânge fesele, trăgând-o mai aproape spre trupul lui ud.

Ea rămase fără aer și nu putu nega că era incredibil de excitată. Era incredibil de erotic să fie goală, lipită de trupul lui complet îmbrăcat, protector, și se agăță de el ca și cum ar fi fost gura ei de aer, trecându-și degetele prin părul lui, uitând totul.

– Duș, zise el lipit de gura ei. Te-am făcut să-ți fie frig, hai să te încălzim!

Înainte ca ea să spună ceva, el se ridică, luând-o cu el. În baie, o lăsă să alunece încet pe trupul lui, cu ochii înfierbântați pe măsură ce prelua din nou controlul, pornind apa, dându-și jos încălțările.

Când o surprinse holbându-se, ochii lui se întunecară și mai mult, și o trase mai aproape de el, în timp ce așteptau ca apa să se încălzească.

– Ce e? șopti el.

– Îmi place să te privesc.

– Și mie, scumpo.

Ea zâmbi, continuând să-l privească, memorând fiecare linie a chipului său, căci avea să fie pentru ultima oară. Știa că nu putea continua să facă asta fără să-și piardă inima. Dumnezeule, adora modul în care el o privea, cu ochii atât de fierbinți și de intenși, ca și cum ea era singura femeie pentru el. Iubea modul în care gura lui se mișca atunci când îi venea să zâmbească, dar încerca să nu o facă. Și, mai ales, iubea cum vocea lui devenea gravă și guturală atunci când îi rostea numele.

Ea nu avea nevoie să-i simtă trupul lipit de al ei, puternic, solid, emanând forță, pentru a-și aminti cât de mult iubea asta.

Sau cum se simțea în brațele lui. Feminină. Dorită. Importantă...

Aburul dușului umplu baia, iar ea începu să deschidă fermoarul jachetei lui cu logoul Lucky Harbor Charters. Înainte să i-o tragă de pe umeri, el băgă mâna în buzunar, scoase două prezervative și le aruncă pe raftul din baie.

Apoi jacheta lui ajunse pe podea. Ea îi scoase cămașa udă, degetele ei mângâindu-i abdomenul, pectoralii, fiecare centimetru pe care-l dezveli, până când nu mai putu să continue, iar el preluă controlul, aruncând deoparte cămașa.

Urmară pantalonii, pe care el și-i înlătură cu mișcări rapide, expunându-și în toată splendoarea trupul care o făcea pe Callie să saliveze.

Și era multă splendoare.

El îi ridică bărbia, iar gura lui o acoperi pe a ei, limba lui conturându-i buza inferioară, căutând intrarea, găsind-o atunci când ea gemu de plăcere.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, apoi pe fese, ridicând-o și ținând-o cu fermitate lipită de el.

– Îți mai este frig? întrebă el.

Nu. Ea ardea. Putea simți fiecare centimetru al trupului lui foarte fierbinte. Era tare și excitat, lipit de ea, gata de acțiune, iar ea era la fel de pregătită. La naiba, fusese pregătită din momentul în care el intrase pe ușă.

– Nu sunt înfrigurată, zise ea, iar el o sărută.

– Atunci, cum ești? întrebă el.

– Disperată.

– Cât de disperată?

– Teribil de disperată.

El ridică privirea, se uită în ochii ei, apoi păși cu ea sub duș. Apa fierbinte nu făcu decât să întețească focul din ea. Împingându-l cu spatele de zid, se lipi de trupul lui, frecându-se de el, gustând fiecare centimetru la care putea ajunge. Nu fu suficient, așa că se lăsă în genunchi și continuă sarcina ei importantă, cu limba și dinții.

Sunetul geamătului său aprobator se lovea de pereți în timp ce ea își trecea limba de-a lungul mădularului Lui, cuprinzându-l apoi cu gura. În timp ce apa cădea peste ei, ea continua într-un ritm teribil de lent și de controlat, așa cum făcuse și el cu ea de multe ori, așteptând nerăbdătoare momentul în care el avea să își piardă stăpânirea de sine, să o prindă de păr și să preia controlul.

Și, într-adevăr, mâinile lui ajunseră în părul ei, dar nu pentru a înteți ritmul sau pentru a o ghida. În schimb, o îndepărtă, o ridică și o sărută în zona sensibilă de sub ureche, buzele lui aplicând presiune, limba lui amintindu-i de lucrurile obraznice pe care el le putea face cu gura. Apoi gura lui alunecă, dinții săi zgâriindu-i ușor lobul urechii, mușcându-i delicat gâtul înainte să dezmierde locul cu limba.

Cu o poftă nerăbdătoare, ea se lipi de el, arzând de dorința de a-l simți înăuntrul ei.

Dar el zăbovi, făcând ceea ce își imaginase ea, luând-o de păr și plecându-i capul pentru a-i putea săruta gâtul.

Cu cealaltă mână îi frământa sânii, înainte de a coborî, în timp ce buzele lui sugeau și mușcau alternativ, înnebunind-o, fără să se abată însă de la locul spre care se îndrepta acea mână ocupată.

Între coapsele ei tremurânde.

Trasa dâre pe pielea ei, frecând în sus și în jos cu vârful degetelor aspre.

Inima ei bătea cu putere. Pulsul i se accelerase, și își auzi propria voce gâtuită de dorință.

– Tanner, te rog!

Dar, chiar în timp ce ea implora, el continua.

– Ești udă, îi șopti el la ureche, ca o acuzație obraznică. Și nu de la duș.

Ea gemu și o făcu din nou când el schimbă poziția și o lipi cu fermitate de peretele dușului, lăsându-și un deget să alunece în ea.

– *Tanner.*

– Spune-mi, zise el, cu voce groasă. Spune-mi ce vrei. Orice.

Buzele și limba lui îi sărutau conturul feței, apoi buzele, și, când ea se aplecă pentru sărut, el permise conexiunea numai o fracțiune de secundă înainte de a se îndepărta, făcând-o să suspine frustrată.

– Pe tine, gâfâi ea. Te vreau pe tine. Aici. Acum, șopti ea lipită de buzele lui, lăsându-și piciorul să-i alunece pe șold, pentru ca el să aibă mai lesne acces.

El se îndepărtă numai pentru a lua un prezervativ și, când se întoarse, gura lui o răvăși, limba împingând, mângâind, amintindu-i ce avea să-i facă odată ce avea să fie înlăuntrul ei. Tot trupul ei părea încordat, disperat – până când, în cele din urmă, el alunecă în ea cu o mișcare sigură a șoldurilor, rostindu-i numele gemând.

Ea țipă, arcuindu-se spre trupul lui, aproape, atât de aproape de orgasm, încât nu putea vorbi, nu putea respira, nu putea face nimic decât să se țină de el. Cunoscându-i trupul foarte bine, el îi potrivi șoldurile astfel încât plăcerea să fie maximă. „O singură împingere", se gândi ea. De atât avea nevoie.

Dar el se abținu.

– Callie.

Callie clipi pentru a îndepărta apa, străduindu-se să se concentreze asupra lui, asimilând căldura carnală din ochii lui, nevoia lui pentru ea și, poate, mai presus de orice, afecțiunea. Incapabil să se controleze, dorindu-și mai mult, ea își arcui șoldurile spre ale lui.

Cuprinzându-i spatele cu un braț și cu mâna cealaltă afundată în părul ei, îi rosti numele din nou, cu voce guturală, gravă. Și o duse acolo unde avea nevoie să ajungă. Când atinse orgasmul, el plutea pe culme odată cu ea, suspinându-i numele în timp ce se sprijinea de ea, lipind-o de perete. După o clipă, alunecară amândoi pe podeaua dușului.

Rămaseră acolo împreunați, epuizați, incapabili să vorbească sau să se miște, în timp ce apa curgea peste ei.

După o clipă, Tanner o trase spre el, o sărută pe tâmplă și îi șopti ceva. Era ceva ininteligibil, dar tonul lui era protector, posesiv și sexy, iar ea se cutremură.

Cu aproape o lună în urmă, o întrebase dacă ea credea în iubire, iar reacția ei fusese de negare absolută.

Dar adevărul era că, în adâncul ei, voia cu disperare să creadă. Voia să aibă parte de iubire.

Pur și simplu, nu știa dacă putea.

Dar, până în acest moment definitoriu, pe podeaua dușului, în brațele lui Tanner, nu știuse că voia asta. Se simțea caldă și... îndestulată pentru prima dată după mult timp. Satisfăcută, dar și temătoare, deoarece nu avea să se sature vreodată de asta.

De el.

– Asta nu schimbă nimic, șopti ea.

Și habar nu avea dacă îi reamintea lui sau își reamintea sieși.

capitolul 22

Când Tanner plecă de la Callie, se îndreptă spre depozit. El și băieții nu aveau să iasă pe mare astăzi. Se duceau la Seattle pentru a vedea o barcă scoasă la vânzare.

Tanner reuși să își țină gândurile pentru el pe drum și când ajunseră pe barcă.

– Are o încăpere în plus sub punte față de barca noastră, observă el.

– Aha, și ai putea să o folosești, zise Cole. Ca să nu fie nevoie să-ți amintești să astupi gurile de ventilație din apartamentul lui Callie.

Rahat! În această dimineață, când apăruse la Callie și făcuseră dragoste lipiți de peretele dușului, uitase să astupe cu șosete ventilația.

– De unde știi cine era? întrebă el. Poate era Sam, te-ai gândit la asta?

– Voi doi aveți voci diferite, zise Cole. Se strâmbă și închise ochii. Frecându-și fața cu mâinile, înjură printre dinți. Nu sunt extrem de încântat că știu ce voci aveți în mijlocul orgasmului. Doamne! Putem schimba subiectul?

Deciseră să nu cumpere barca și petrecură apoi după-amiaza gândindu-se la cum să o reconfigureze pe a lor pentru a o folosi mai bine. Încă se gândeau la asta când Tanner primi un apel de la Troy.

– S-ar putea să te sune cineva, zise puștiul.

– Cineva?

– O mamă. Nu a mea.

Lui Tanner nu avea să-i placă această conversație. Presimțea.

– Vorbește!

– Am fost surprins unde nu trebuia să fiu.

- Adică?

Troy oftă.

- Ieșind pe furiș pe geamul dormitorului unei fete.

Dumnezeule!

- Glumești?

- Nu este ceea ce crezi!

- Bine, zise Tanner! Pentru că ceea ce cred este că ți-am zis să alegi calea cea bună, și se pare că tu nu ești nici pe-aproape să faci asta.

- Și am nevoie și să mă iei cu mașina, zise Troy, părând nefericit.

Puștiul se putea alătura clubului lui Tanner. Și era rândul Elisei să îl ia.

- Unde ești?

- La galeria de artă.

- Vin imediat, zise Tanner.

- Probleme? întrebă Cole când Tanner închise.

- Mai multe, răspunse Tanner. A fost prins strecurându-se afară din dormitorul unei fete.

Cole zâmbi.

- Ce e?

- Pe tine nu te-ar fi prins.

Tanner pufni la această reamintire deloc prietenoasă că, dacă Troy era o pacoste, era numai una mică, în comparație cu tatăl lui.

- Rahat! Trebuie să merg să-l iau. Mă voi strădui să nu-l strâng de gât pe loc.

- Parcă Elisa trebuia să-l ia astăzi, comentă Cole.

- Și eu credeam asta, zise Tanner. Adică nu l-a văzut toată săptămâna, așa că îmi imaginam că se va duce ea.

Situația era destul de ciudată, așa că Tanner își sună mama în vreme ce se îndrepta spre galeria de artă.

- Știi ceva de Elisa?

- Nu, zise mama lui, apoi ezită. A fost văzută sărbătorind ceva la Love Shack.

Tanner simți un gol în stomac.

- Știi ce ar putea fi?

– Bănuiala mea? întrebă ea. Că se va întoarce în curând în Florida.

– Nu-l poate avea, zise Tanner iute.

La dracu', nu! Puștiul îi scotea peri albi, îl testa.

Troy putea să îi apese oricâte butoane, Tanner nu avea să-l părăsească. Poate că urma să facă un atac cerebral, dar nu avea să renunțe.

– Nu cred că plănuiește să-l ia cu ea, scumpule, zise mama lui.

Tanner răsuflă din greu. Nu era de bine. Troy ar putea fi afectat serios dacă ar fi părăsit de un părinte.

El știa asta foarte bine.

– Adu-l aici la cină, zise mama lui. Amândoi sunteți prea slabi. Vă voi îngrășa eu.

– Nu o să aibă chef.

– Scumpule, să știi că oricine are chef de friptura mea, crede-mă!

Tanner trecu de la Love Shack, apoi decise să se întoarcă și să tragă în parcare. O sună pe Lucille, fără să scape barul din ochi.

– Mai este la tine? întrebă el.

– Desigur, zise Lucille.

– Poți să-l mai ții acolo cinci minute?

– Dragule, poți să-l lași aici cu mine până când mă va lua Dumnezeu, zise Lucille, câștigând recunoștința eternă a lui Tanner.

– Cinci minute, zise el și închise.

Apoi intră la Love Shack.

Elisa era la bar cu Dan. Ciocneau pentru ceva. Cândva, Elisa fusese cea mai atrăgătoare tipă pe care o văzuse Tanner, cu părul ei blond, cu trupul armonios și cu modul acela de a-i zâmbi unui bărbat de parcă ar fi fost singurul bărbat de pe pământ.

Ea întoarse capul și râse cu poftă, în vreme ce iubitul ei îi urmărea fiecare mișcare.

Era încă atrăgătoare, Tanner trebuia să recunoască. Dar nu-i mai făcea inima să bată nebunește.

Observându-l, ea se îndreptă, oferindu-i un zâmbet mult mai serios decât îi oferise iubitului ei.

- Bună, zise ea. Care-i treaba?

- Trebuie să vorbim, răspunse Tanner.

- Sigur, spuse ea, privind spre Dan. Dă-i bătaie!

- Aici? întrebă Tanner, privind-o cu subînțeles, vrând să-i ofere șansa de a avea o discuție privată.

- Da, zise ea. Aici.

Bine. Aici să fie.

- Te întorci în Florida?

O secundă, pe chipul ei apăru urma unei emoții pe care el o cunoștea foarte bine, deoarece petrecuse și el ani întregi simțind asta.

Vină.

Vina lui avea legătură cu faptul că îi distrusese viața lăsând-o însărcinată la vârsta de 17 ani. Niciodată însă nu regretase existența lui Troy, dar regretase că o forțase pe Elisa să se maturizeze repede. Și, deși își asumase responsabilitatea față de ea, adevărul era că, pentru el, ea fusese numai o fată, niciodată iubirea vieții lui.

Și exista un singur motiv pentru care ea ar putea să se simtă vinovată față de el.

- Deci așa e, zise el sec. Și Troy?

- Va fi mai fericit aici, cu tine.

Adevărat. Dar ea nu îl voia pe puști.

- Dumnezeule, Elisa! Nu poți să-l abandonezi.

- Nu mă judeca, îi ceru ea, arătând cu degetul spre el. Să nu îndrăznești să mă judeci!

Auzind furia din vocea ei, oamenii din jur tăcură și se holbară, conștienți de conversația lor.

- Să mergem afară, propuse Tanner.

- Încântat, zise Dan, luând-o de talie pe Elisa.

- Nu tu, ripostă Tanner. Eu și Elisa.

Dan se încruntă.

- Unde merge ea merg și eu.

Minunat. Tanner o privi lung și tăios pe Elisa, iar ea se întoarse spre Dan.

– Mă descurc, iubire. Se apropie și sărută un colț al gurii lui Dan. Este fost pușcaș marin, șopti ea, așa că încetează.

– Nu mă tem de el, ripostă Dan.

Elisa îl bătu pe piept, îmblânzindu-și vocea.

– Așteaptă aici, bine? Mă întorc imediat.

Dan îi aruncă o privire.

– Ești sigură?

– Da.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze.

Tanner se întoarse și ieși. Elisa îl urmă și apoi rămase locului, cu mâinile în sân, într-o poziție defensivă.

– Ce dracului, Elisa?

– Mă mărit, zise ea.

El observă cu întârziere piatra care strălucea pe degetul ei.

– Și ce are asta de-a face cu faptul că îl părăsești pe Troy?

– Îl părăsesc? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Mai degrabă îți ofer ție rândul să te ocupi de el. Tu ne-ai părăsit ani la rând.

– Dacă te referi la momentul când m-am înrolat în armată pe când eram un adolescent fără mijloace financiare, ca să ne susțin pe noi trei...

– Rahat!

– Elisa! Își trecu mâinile prin păr. Am renunțat la facultate pentru tine. M-am înrolat în Marină pentru ca tu să nu fii nevoită să renunți la facultate. Ți-am trimis cât de mulți bani am putut...

– Nu am vrut banii tăi! strigă ea la el.

El păru surprins. Din câte știa el, ea încasase fiecare cec.

– Și nu voiam să renunți la facultate! Te voiam pe tine!

Îl împunse în piept.

El rămase pe poziții și încercă să proceseze cele auzite.

– De aceea ai plecat în Florida și mi-ai trimis actele de divorț? întrebă el. Pentru că mă voiai?

– Da. Nu. Oftă din greu. Totul devenise complicat. Și eram atât de tânără. Și de proastă. Închise ochii. A început când am vrut să merg la aceeași facultate ca tine.

El știuse asta. Dar ea nu fusese acceptată.

– În cele din urmă, nu a contat, zise el încet. Ai rămas însărcinată, iar eu nu am mai mers.

– Da, dar nu am știut asta când...

Ea strânse din dinți, iar el rămase nemișcat.

– Când ce, Elisa?

Ea oftă.

– Când am pretins că iau pastile.

Lumea lui se zgudui puțin.

– Repetă ce ai zis!

Ea închise ochii.

– Am rămas însărcinată intenționat, pentru ca tu să mergi la un colegiu mai aproape de casă și să rămâi cu mine pentru totdeauna.

El se dădu în spate, spre zidul de beton al parcării, și se așeză. Trebuia, deoarece i se înmuiaseră picioarele.

Elisa veni și se așeză aproape de el, tăcută, privind în pământ.

– Sigur că tu nu ai făcut niciodată ce am vrut eu, zise ea în cele din urmă. Îi luă mâna și i-o duse în dreptul inimii. Îmi pare rău, Tanner. Îmi pare atât de rău că te-am mințit, îmi pare rău pentru tot!

El îi întâlni privirea, surprins să-i vadă ochii sclipind de lacrimi și regret adevărat. Ezita între a fi furios pentru înșelătoria ei și a fi îngrozit pentru că Troy avea să-și piardă mama.

– Are nevoie de amândoi, Elisa. Nu face asta!

– I-am oferit tot ce am, zise ea. Am nevoie de ceva pentru mine.

– Și Dan este acel ceva.

– Da, îl iubesc și îmi place în Florida.

Tanner se gândi la motivul pentru care Troy dăduse azi de belea și la toate belelele peste care avea să dea de acum încolo. Știa că puștiul avea nevoie de doi părinți. Măcar atât.

– Troy are nevoie...

– De tine, zise Elisa încet. Are nevoie de tine, Tanner. Veți fi bine. Și va putea veni să mă vadă oricând dorește. Inspiră adânc. Nu mă urî!

Voia atât de mult să o facă. Dar clătină din cap.

– Nu pot. Îi strânse mâna. Mi-ai oferit un fiu.

Ea îl îmbrățișă, și, pentru o clipă, el îi permise.

– Tot cred că greșești, zise el, ridicându-se.

– Ai zis că nu mă urăști.

– Nu, dar tot sunt al dracului de furios. Troy merită mai mult de atât de la mama lui.

Ea clătină din cap, cu o expresie încăpățânată și fermă, iar el știu că nu o putea convinge să rămână. La naiba, era norocos că nu voia să-l ia pe Troy cu ea, căci atunci ar fi existat o adevărată luptă.

Se ridică și ea și încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să suspine ușor.

– Vei avea grijă de...

– Da, zise el. Voi avea grijă de el.

– Și de tine, șopti ea. Ai grijă și de tine!

Tanner deschise gura, dar ea vorbi prima, repede:

– Știu că nu am dreptul să-ți spun ce să faci, dar este rândul tău, Tanner. Tu mereu ai grijă de toți, chiar dacă te costă mult. Așa că promite-mi că vei avea grijă de tine!

capitolul 23

Tanner îl luă pe Troy de la galeria de artă a lui Lucille. Puștiul se îndreptă spre mașină, mergând atât de încet de parcă ar fi mers cu spatele.

- Deci în cele din urmă, mama a plecat, nu? întrebă Troy când ajunse suficient de aproape încât să fie auzit.

- Știi? întrebă Tanner.

- Da. Am auzit-o vorbind la telefon acum o săptămână.

Rahat. Nu era de mirare că puștiul avea o asemenea atitudine și că era supărat pe lume.

- O vei mai vedea, îi zise Tanner. Poți merge acolo oricând vei vrea și...

- Nu-mi pasă. Troy își aruncă ghiozdanul pe bancheta din spate, urcă în mașină și își puse centura.

- Troy...

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lui Tanner îi venea să răbufnească, deoarece era nevoie să vorbească despre asta, dar disputa putea aștepta pentru când aveau să coboare din mașină. La fel și discuția despre faptul că fusese prins în dormitorul unei fete.

- Totu-i bine la școală?

Puștiul ridică din umeri.

- Ai predat astăzi lucrarea la engleză?

Troy ridică din nou din umeri.

- Ajută-mă, zise Tanner. Este da, nu sau du-te dracului?

Troy răsuflă din greu. Ca și cum Tanner era o mare pacoste.

- Am predat lucrarea, zise el.

- Și? întrebă Tanner.

– Și ce?

– Ai luat notă de trecere?

– Nu știu încă.

Tanner dădea să plece când observă că Lucille ieșea din galerie. Se îndrepta spre mașină, spre locul șoferului. Tanner îi aruncă lui Troy o privire.

– Mai vrei să-mi spui ceva?

Troy păru să invoce al cincilea amendament, deoarece păstră tăcerea.

Neavând altă soluție decât să rămână locului sau să o calce pe Lucille – ceea ce era destul de tentant –, Tanner așteptă până când ea ajunse lângă mașină și deschise geamul.

Era atât de scundă, încât el abia o putea vedea.

– Salut! spuse ea veselă, ridicându-se pe vârfuri pentru a privi înăuntru. Îi făcu lui Troy cu ochiul. I-ai spus?

Tanner îi aruncă o privire lui Troy.

– Ce să-mi spună?

Puștiul clătină din cap.

– Eh? Lucille își duse mâna pâlnie la ureche. Vorbește, băiete! Știi că sunt bătrână.

– Nu i-am spus, bombăni Troy.

– Ei bine, de ce nu? Lucille se întoarse spre Tanner. A primit la școală un rol într-o piesă de teatru. Rolul principal în *Romeo și Julieta.*

Tanner păru surprins.

– Ai dat audiții pentru o piesă de teatru? îl întrebă pe Troy.

Puștiul se făcu mic în scaun.

Lucille râse.

– A făcut-o pentru că Brittney va fi Julieta. Spune-i, Troy!

Troy închise ochii.

– Avea nevoie de ajutor pentru a-i atrage fetei atenția, zise Lucille. Specialitatea mea. Ea se uită la Tanner. Tu urmezi.

– Ce?

– E rândul tău, zise ea.

– Rândul meu pentru ce? întrebă el prudent.

– Să pui mâna pe fată. Zâmbi. Tu ai nevoie de mult ajutor, dar nu ești gata să îl ceri. Nu-ți face griji, sunt implicată în cazul ăsta, pentru că vorbim despre nepoata mea.

Tanner deschise gura – habar nu avea ce voia să spună –, dar Lucille lovi portiera mașinii.

– Gata, seară bună, băieți!

Și plecă.

Tanner privi cu ochii mari către Troy.

– Romeo?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Britney este fata pentru care ai făcut inima în nisip?

Nimic.

– Este fata a cărei mamă mă va suna în legătură cu vizita ta?

O tăcere grea, apăsătoare.

Cu fiecare minut, lista lucrurilor despre care puștiul nu voia să vorbească devenea tot mai mare. Și tensiunea din mașină atingea cote maxime.

– Nu este ceea ce crezi, zise Troy încordat, pe un ton care sugera că nu se aștepta să fie crezut, dar că își dorea cu disperare asta.

Tanner știa că Troy se simțea încolțit – o situație deloc plăcută pentru un adolescent. Încercând să detensioneze atmosfera, zise:

– O să o săruți pe fată în piesă, da?

Troy clipi și apoi... zâmbi. Puștiul chiar zâmbi.

Tanner se bucură de priveliștea minunată și băgă în viteză. Unele lucruri puteau să mai aștepte, se gândi el. Când opri în fața casei, Tanner se întoarse către Troy.

– Tot mai aveam ceva de discutat.

Troy se afundă în scaun iar, cu mâinile în sân. Nu ar fi putut părea mai defensiv nici dacă ar fi încercat.

– Nu avem despre ce discuta. Oamenii sunt dezamăgiți mereu, se știe. Bunica este dezamăgită că nu sunt

un copil pe care să-l poată răsfăța. Mama este dezamăgită că m-a avut. Culoarea mov este naspa. Viața merge înainte.

Tanner se holbă la el.

- Despre ce vorbești?

- Nu voiai să vorbim despre faptul că ești dezamăgit de mine pentru că prefer să fac teatru, nu fotbal? Sau pentru că am fost prins strecurându-mă?

- Bine, stai puțin... Dar Tanner vorbea singur, deoarece puștiul era pe jumătate ieșit. Tanner îl prinse de spatele hanoracului. Nu așa repede.

- Am teme.

- Pe care nu dai doi bani, replică Tanner. Vorbește cu mine! Bunica te iubește din cap până în picioare, așa adolescent de 15 ani cum ești. Mama ta te iubește. Eu te iubesc - și, apropo, mereu am făcut-o și mereu o voi face. Și ce dracului are de-a face movul cu toată povestea asta?

Troy oftă și își lăsă capul pe spătarul scaunului.

- Nu încerca să-mi spui că nu te-a durut treaba cu fotbalul.

- Am discutat deja despre asta. Tanner privi în jur, să vadă dacă nu cumva păsise într-o buclă temporală, dar, nu, erau numai el și puștiul. Iar puștiul era... ei bine, cam ca și cum Tanner s-ar fi uitat în oglindă și s-ar fi văzut pe când era în liceu. Și totuși, tot îi lipseau câteva piese din puzzle. Bine, zise el, pentru că mă simt puțin depășit, vom lua lucrurile pas cu pas. Fotbalul prima dată. Dă-i bătaie!

- Sunt varză la el. Bine? Asta voiai să știi? Nu sunt Tanner Riggs și nu voi fi niciodată.

- Ei bine, slavă Domnului pentru asta! exclamă Tanner, apoi râse uluit când Troy se holbă la el. Dumnezeule! Chiar crezi că vreau să fii ca mine? Am făcut o grămadă de greșeli, Troy. Sper din suflet să nu-mi urmezi exemplul și să nu faci la fel de multe ca mine.

- Cum ar fi să-ți lași iubita însărcinată? întrebă el.

Ei bine, da. Asta. Tanner era foarte sigur că nu ar fi trebuit să tânjească după alcool pentru a avea această conversație cu puștiul lui, dar uite o dovadă în plus că era departe de tatăl perfect. Cel mai important lucru pe care trebuia să-l facă era să pășească încet prin terenul minat - și nu numai pentru că Elisa nu fusese niciodată cu adevărat iubita lui, ci și pentru că el crescuse știind că tatăl lui fusese capabil să-l părăsească. Și rahatul ăsta... îl afectase psihic mulți ani.

Sub nici o formă nu avea să-l lase pe Troy să treacă prin așa ceva.

- Ceea ce am făcut a fost o greșeală, zise Tanner cu grijă. Să mă culc cu o fată fără să înțeleg implicațiile suficient pentru a ne proteja pe amândoi a fost o greșeală. Tu nu ești o greșeală. Niciodată tu, Troy. Simți cum i se strânge gâtul și cum îi ard ochii. De fapt, ești cea mai bună parte a vieții mele.

Troy se holba la el, în mod evident luat prin surprindere de vehemența lui Tanner.

- Acum, dacă ne-am înțeles în această privință, zise Tanner în cele din urmă, să trecem la alte aspecte. Întreții relații sexuale cu fata asta? Folosești protecție?

Troy clipi.

- Ți-am zis că nu este ceea ce crezi.

- Nu știu ce înseamnă asta, Troy.

Troy privi pe fereastră, strângând din dinți.

- Bine, zise Tanner, știind că nu era cea mai bună idee să insiste acum. Următorul aspect. Nimeni, și vorbesc serios când zic nimeni, nu vrea sau nu se așteaptă să te ridici la ce standard dubios impune numele Tanner Riggs.

Troy pufni.

- Toată lumea de aici se așteaptă să-ți calc pe urme, tată.

Tanner rămase încremenit. Troy folosise deja apelativul „tată" de câteva ori, dar Tanner nu avea să se sature

niciodată de asta. Voia să-l păstreze ca pe o comoară, voia să-i ceară lui Troy să-l repete.

– Ei bine, zise el în schimb, ceea ce vreau cu adevărat să știi este că nu trebuie să dai doi bani pe ce cred ceilalți.

– E ușor pentru starul din fotbal să zică asta. Nu tu o să porți pe scenă o pereche de colanți.

Tanner își ascunse zâmbetul.

– Dar o să o săruți pe fată.

Puștiul încercă să își rețină zâmbetul, însă fără succes.

– Mda. Și să mor. Minunat!

– Deci vezi, ceea ce crezi tu contează, zise Troy. Părerea nimănui altcuiva.

Troy încuviință.

– Callie a zis că vei spune asta.

– Ai discutat cu Callie despre asta?

– Da. Nu știu care-i treaba cu fetele, dar au un mod al lor de a te face să vorbești.

Troy părea atât de uluit, încât Tanner aproape râse.

– Obișnuiește-te, bâigui el, dar o parte a minții lui se întoarse la Callie.

Oare chiar era gelos pe relația dintre ea și Troy?

Da, decise el. Era.

– Să nu te superi pe ea, zise Troy, citindu-i gândurile cu o ușurință uluitoare.

Deoarece părea că se repeta conversația pe care o avusese cu Callie – dar invers – atunci când ea îi spusese să nu fie supărat pe Troy, Tanner scăpă de enervare.

– Și culoarea mov? întrebă el. O urăști de dinainte sau după ce ți-ai vopsit toată camera în mov?

Troy tresări.

– De dinainte, mărturisi Tanner. Se lăsă pe spate. Dumnezeule! Chiar este adevărat.

– Ce este adevărat?

– Semănăm mult.

Troy nu păru mai încântat de asta decât se simțea Tanner. Clătină din cap.

– Crezi că putem încheia un armistițiu? îl întrebă el pe puști.

Troy păru precaut.

– Ce ar presupune asta?

Tanner îl privi.

– Pentru început, să vorbești mai mult decât o faci.

Troy se strâmbă.

– Vei încerca să te simți ca acasă aici, în Lucky Harbor, făcând ceea ce îți place, zise Tanner.

Troy se uita la el.

– Și, mai ales, adăugă Tanner, îți vei alege o culoare pentru pereți care să-ți placă.

– Dar tu? întrebă Troy.

– Ce e cu mine?

– Ei bine, eu trebuie să fac toate rahaturile astea și să vorbesc, zise Troy, așa că îmi pare că și tu ar trebui să faci ceva.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi...

Troy făcu o pauză.

– O, nu da înapoi acum, zise Tanner. Vorbește cu mine!

– Callie.

Tanner rămase perplex.

– Ce e cu ea?

Troy privi în pământ.

– Dacă ești reținut cu ea din cauza mea...

– Nu sunt.

Troy ridică privirea.

– Aveți o relație?

– Nu.

Troy păru confuz.

– Nu înțeleg.

– Este complicat.

– Complicat... adică nu o placi suficient? întrebă Troy, pe chip văzându-i-se atât dezamăgirea, cât și furia.

Fiindcă asta e naspa. Ea te place clar. Adică mult! Dacă nu o placi, o faci să creadă contrariul.

Tanner oftă lung.

– Nu e asta. Am decis că suntem... prieteni.

Troy se holba la el.

– Te-a băgat la capitolul prieteni?

De ce toți cei din viața lui credeau că asta era decizia lui Callie? „Deoarece, în afară de fiul tău, ea este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată, și toți, în afară de tine, fraiere, știu asta..."

– Ce ai făcut? întrebă Troy. Ai uitat de aniversarea de o lună? Sau ai adus vorba, accidental, despre o altă fată? Sau i-ai zis că filmele cu Nicholas Sparks sunt o prostie? Fetelor nu le plac astfel de lucruri.

Tanner își trecu mâinile peste față.

– Am stabilit să fim prieteni. Amândoi am stabilit.

Și parteneri de sex...

„Și cum a mers până acum?" se auzi vocea lui interioară.

Troy clătină din cap.

– Ce prostie!

– Mda. Tanner oftă iar. A fost.

– Deci...

Tanner se uită la el.

– Deci... ce?

– Dumnezeule, tată! Chiar și eu știu că trebuie să te duci după fată când faci ceva prostesc.

Tanner se uită la el, iar Troy râse. Sunetul acela era prețios.

– Te iubesc! zise Tanner.

Zâmbetul lui Troy dispăru.

– Am încercat să-ți ofer spațiu înainte să zic asta prea des, spuse Tanner. Am vrut să ajungi să mă cunoști, dar nu pare să funcționeze prea bine pentru noi, și nu vreau să mai pierd vremea. Te iubesc, Troy! Și, cum am spus, asta nu se va schimba niciodată. Trebuie să știi acest lucru.

Troy întrerupse contactul vizual și privi pe fereastră.

– Știu.

– Păi... bine.

Troy îl privi cu prudență.

– Deci trebuie să ne îmbrățișăm sau ceva?

– Mda, zise Tanner, apoi îl înșfăcă pe Troy cu un braț de gât și îl trase spre el, ciufulindu-l zdravăn.

Cu încă un râs prețios, Troy se îndepărtă.

– Sper că te-ai eliberat.

– Probabil nu, zise Tanner. S-ar putea să simt nevoia să-ți mai zic asta. La greu.

– Și cu îmbrățișatul? întrebă Troy, precauția fiind acum numai de fațadă.

– Nu știu, omule, replică Tanner. Mi-a cam plăcut.

Troy se uită la el, cu o lumină nouă în ochi, una pe care Tanner nu o mai văzuse la el.

Nu neapărat iubire, ci afecțiune.

Avea să se mulțumească și cu asta.

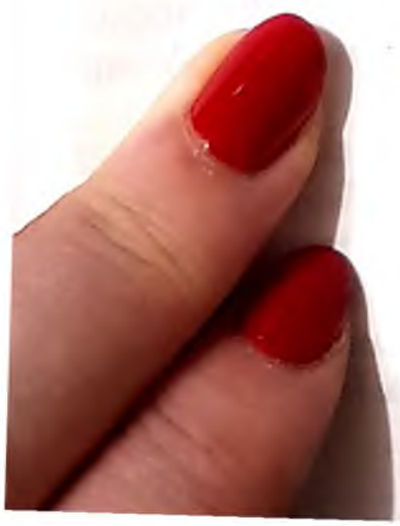

capitolul 24

O săptămână mai târziu – șapte nopți delicios de erotice și sexy în brațele lui Tanner –, veni în sfârșit ziua petrecerilor de burlaci și burlăcițe pentru Becca și Sam. Mama Natură cooperase, oferind vreme bună, dar, la căderea nopții, combătură frigul cu radiatoare așezate cu grijă afară, de-a lungul docului și pe barcă. Decorațiile erau aranjate și barca se umpluse cu prieteni și membri ai familiei când Callie avu un moment de respiro pentru prima dată.

Telefonul sună, anunțând primirea unui mesaj de la una dintre mirese. Mireasa cu lectica.

Totul a fost perfect, Callie. Știu că m-am panicat mult, până în ziua nunții. Și știu că sunt șanse mari să mă mai panichez ocazional de-a lungul mariajului. Dar nunta a meritat fiecare teamă, la fel și soțul meu. Mulțumesc că ai crezut în iubire și m-ai făcut și pe mine să cred!

Callie se holbă îndelung la mesaj. O revelație nu ar fi trebuit să fie inspirată de un text de la o mireasă pe care nici măcar nu o cunoștea bine, dar nu putea nega că simți ușurare în piept atunci când pătrunse cu adevărat înțelesul cuvintelor.

„Nunta a meritat fiecare teamă, la fel și soțul meu..."

„Mulțumesc că ai crezut în iubire..."

Era adevărat? Oare ajunsese ea treptat să creadă în iubire?

– Te-ai descurcat bine, scumpo. Lucille veni lângă ea și o luă de braț. Uită-te la ei! Atât de fericiți!

Callie o privi pe Becca, purtând o rochie drăguță și cizme, ambele cumpărate cadou de Olivia de la un magazin vintage. Becca radia de fericire – așa cum fusese încă din acea dimineață când făcuse un test care devenise albastru și bătuse la ușa lui Callie și a Oliviei în zori pentru a le spune că era însărcinată. Acum, Becca întâmpina câțiva prieteni care tocmai ajunseseră. Sam se duse la viitoarea lui soție, neavând habar că erau urmăriți din priviri, o trase aproape și o sărută cu patos.

Ceva se strânse în Callie. O dorință, conștientiză ea. O dorință. Fiecare dintre prietenele ei era parte dintr-un cuplu, iar ea era atât de fericită pentru ele. Chiar era.

Dar se produse un declic, iar ea își dădu seama... că voia și ea asta. Voia ceea ce aveau Sam și Becca. Ce aveau Olivia și Cole. Voia să se trezească în fiecare dimineață lângă aceeași persoană, care să-i vadă părul ciufulit și să fie în regulă cu asta și cu orice le-ar aduce viitorul. Voia să lase un bărbat să intre cu adevărat în viața ei, voia ca el să-i cunoască bunica țăcănită și să înțeleagă că acelea erau genele ei și tot să o vrea. Voia să știe că bărbatul pe care îl iubea simțea la fel pentru ea și că avea să simtă mereu asta.

Această dorință contrazicea tot ce își spusese ea ani la rând. La urma urmelor, mai fusese în acest punct și se îndepărtase dinadins, alegând o cale diferită.

Dar acum trebuia să recunoască faptul că nu-și permisese niciodată să iubească pe deplin. Nici măcar o dată. Văzându-le pe Becca și pe Olivia atât de deschise și de iubitoare cu Sam și Cole, înțelesese că ea fusese mereu reținută, că mereu păstrase în siguranță o latură a ei. Preventiv.

Dar iubirea nu e sigură. Trebuie să te arunci cu capul înainte și să speri la ce este mai bine.

Sam se îndepărtă de Becca, dar numai cât să o poată totuși cuprinde cu brațul, ținând-o cât mai aproape posibil, în timp ce întâmpinau invitații. Era un bărbat masiv, rău și dur, dar o privea pe Becca cu o iubire

incontestabilă și lipsită de regrete, ca și cum ea era toată lumea lui.

Asta o făcu pe Callie să simtă un junghi în piept. Cole și Olivia se priveau și ei tot la fel. Și o parte din Callie suspecta că și ea îl privea așa pe Tanner. Se gândi că poate și el o privea astfel. Și, chiar când se gândea la asta, o sămânță de căldură se deschise în ea, domolind durerea de dinainte.

Înțelese că și ea putea avea asta. De fapt, simțea că ea și Tanner se îndreptau spre asta. El era un bărbat tare bun. Avea grijă de mama lui, de fiul lui, de toți oamenii din viața lui. Asta făcea el. Și, pentru prima dată în viața ei, se gândi că, poate, își putea permite să creadă. Să creadă în el.

Ironic, având în vedere că el fusese primul care îi căzuse cu tronc cu adevărat.

Iar acum, era prima ei dragoste adevărată.

Încă lângă ea, Lucille oftă visătoare, privindu-i pe Sam și pe Becca.

– S-ar putea ca ei doi să fie preferații mei până acum.

Callie o privi.

– Preferații tăi până acum?

– Ei bine, obișnuiau să fie Chloe și Sawyer, dar apoi Sawyer a zis că o să îmi ia permisul de conducere dacă mai conduc. L-am tăiat de pe lista favoriților, îți zic. Adică este atrăgător, dar eu sunt o șoferiță excelentă. Următorul pe lista favoriților a fost doctorul Josh Scott, deoarece... ei bine, dacă l-ai întâlni, ai înțelege. Dar a insistat să mă sâcâie cu dieta și cu tensiunea mare, bla, bla. Apoi Ben. Lucille zâmbi cu drag. Ben a fost cel mai greu de cuplat, crede-mă, căci Audrey nu a fost alegerea evidentă pentru el. Aproape toți din oraș m-au contrazis. Dar din prima zi am știut că o să meargă între ei. Nu am întâlnit niciodată doi oameni mai potriviți unul pentru celălalt. Însă apoi Becca s-a mutat în oraș, și am văzut-o cu Sam. Deci da, ei sunt preferații mei în prezent, dar

nu vor fi ultimii. Îi aruncă o privire lui Callie. Tu vei fi, apropo. În caz că nu te-ai prins.

Callie avu senzația nu numai că nu se prinsese, ci că nici măcar nu era pe același fus orar.

Lucille oftă.

- Jur, încep să cred că ai fost adoptată. Tu, zise ea încet, arătând spre Callie. Tu vei fi preferata mea din toate timpurile, draga mea. Și ultima.

Callie se holbă la ea, în timp ce fu cuprinsă de o nouă frică.

- Ultima? De ce, ești bolnavă?

- Nu, nu sunt bolnavă. O să trăiesc mai mult decât voi. Dar o să mă pensionez.

- De la galeria de artă?

- O, la dracu', nu! Ce aș mai face? Nu, mă voi pensiona de la pețit. După ce tu îți găsești finalul fericit, desigur, zise, radiind toată. Cu Tanner.

Inima lui Callie îi tresăltă în piept când cineva apăru în spatele ei, o luă de talie și o sărută dulce pe tâmplă.

Ea făcu tot posibilul să nu se topească, în timp ce auzi în ureche vocea gravă a lui Tanner.

- Bună, zise el, apoi își ridică privirea și îi zâmbi lui Lucille. Arăți de parcă pui ceva la cale.

Lucille zâmbi nevinovată.

- Nici vorbă.

Îi făcu lui Callie cu ochiul și plecă.

Tanner o trase pe Callie și mai aproape de el și își înclină capul pentru a o săruta pe gât.

- Mi-a fost dor de tine!

- Hmm, zise ea. Simt cât de mult ți-am lipsit.

Își frecă spatele de partea trupului său care îi dusese lipsa cel mai mult.

El chicoti.

- Te vreau, zise el. E greu pentru un bărbat să ascundă asta.

Într-adevăr.

Ea se roti în brațele lui și rămase fără aer când îl văzu. Zâmbi, îi cuprinse chipul și se ridică pe vârfuri, pentru a-l săruta.

El zâmbi.

Inima ei oftă iar.

– Am încredere în tine, șopti ea, fără să conștientizeze că rostise cuvintele cu voce tare.

El se aplecă și o sărută.

– Bine de știut. În ce privință?

În toate.

El râse încet, puțin diabolic, și o sărută iar.

– Îmi poți spune mai târziu. Chiar mai bine, îmi poți arăta mai târziu.

Cole veni și-l luă pe Tanner pentru a discuta ceva legat de barcă și de echipament. Olivia deschise petrecerea cu un soi de vânătoare de comori cu tematică de nuntă, iar Callie sfârși prin a câștiga o pereche de ochelari în formă de penis – o glumă făcută de Olivia, care strecurase ochelarii printre premii.

Callie se holbă la ei și se gândi că trebuia să se asigure că Becca avea să-i câștige la petrecerea ei de burlăcițe, într-o bună zi. Apoi râse în sinea ei. Era a doua oară când se gândea la viitoarele ei planuri de nuntă. La fel ca înainte, asta o făcu să se simtă în egală măsură îngrozită și... entuziasmată. Nu, nu voia o nuntă mare, cu toate brizbizurile pe care le planificase cândva. De fapt, când – „dacă", își aminti ea ferm –, urma să aibă șansa de a-și organiza iar nunta, voia să fie o treabă foarte restrânsă.

Numai ea și Tanner. Și Lucille și Troy, desigur.

Gândul îi înmuie puțin genunchii.

– Bună!

Vorbind de lup... Se întoarse și dădu cu ochii de Troy. Tanner îl plătea să fie pe față la petrecere. Sarcina lui era să supravegheze perimetrul în caz că era careva pe punctul de a cădea în apă, situație pentru care era echipat cu o stație radio pe care și-o prinsese cu mândrie

la talie. Dacă avea să vorbească la ea, mesajul urma să îi fie recepționat de tatăl lui sau de Cole.

Cea de-a doua sarcină, pentru care îl angajase Callie, era să o țină pe Lucille departe de bufetul suedez.

De fapt, conștiincios cum era, nu o scăpa din ochi pe Lucille, care era la brațul domnului Wykowski.

– Mă simt puțin de parcă aș fura bani de la tine, zise el.

– Ce ți s-a întâmplat, ai început să regreți că supraveghezi o bătrână?

– Nu este bătrână, replică el. Și este mai deșteaptă decât majoritatea prietenilor mei.

Ooo! Laude.

– Arăți diferit, zise ea, mijind ochii.

– Eu?

– Mda. Îi analiză chipul. Pari fericit. Știu, nu ar trebui să îi spun asta unui adolescent, corect?

El zâmbi.

– Promiți că nu spui?

O, Doamne!

– Nu mai păstrez secrete, zise ea.

– O, nu este asta. Și domnul Wykowski mă plătește astăzi.

– Pentru ce? întrebă el.

– Pentru a o distrage pe bunica ta la sfârșitul petrecerii, până se pregătește el.

– Pentru?

Troy se apropie de ea.

– Cererea lui, șopti el.

Ea tresări.

– Vorbești serios?

– Mda. Troy râse. S-ar putea să ai un nou bunic. Dar nu te teme. Nu este de acord ca ea să folosească rețelele sociale. Sunt lihnit, cum e mâncarea?

– Minunată. Se îndreptă cu el spre bufet, unde dădură peste Tanner cu un grup de oameni pe care ea nu îi cunoștea, alături de Cole, Olivia, Sam și Becca.

Clienți, înțelese Callie în timp ce Cole o prezentă pe Olivia drept „fata" lui, ceea ce o făcu pe Olivia - și pe Callie - să se topească. Sam, desigur, o prezentă pe Becca drept „viitoarea lui soție".

Se mai topi puțin.

Urmă Tanner. Îl trase pe Troy, luându-l de gât, cu o mișcare rapidă, relaxată, afectuoasă.

- Acesta este fiul meu, Troy, zise el și întâlni privirea lui Callie cu același zâmbet relaxat. Iar ea este...

Callie rămase fără aer, iar timpul încetini. Oare ce avea să spună? Iubită? Oare era prea devreme pentru altceva? Da. Da, sigur că era. Iubită. Era un cuvânt demodat, dar se potrivea. Nu erau numai parteneri de sex - și adevărul este că nu fuseseră niciodată. Erau mult mai mult. Ea deja zâmbea când timpul își reluă curgerea firească, iar Tanner încheie propoziția.

- ... Callie.

Îi zâmbi.

Ea se holbă la el. Toți aveau o etichetă, numai ea, nu. Era conștientă de conversația care se purta fără ea, dar creierul ei nu participa. Nu era partenera de viață. Nu era iubită. Era... doar Callie.

Tanner se aplecă și o sărută.

- Mă întorc imediat, mă aștepți aici?

Ea se răsuci și văzu că el aștepta un răspuns înainte să plece cu Cole și Sam. Reuși să îi ofere ceea ce spera că erau un zâmbet și o încuviințare.

Și probabil el înțelese, deoarece o strânse de mână și plecă.

Blocată de emoții nedorite, rămase acolo, tremurând. Adevărul era că își crease o fantezie - o relație cu Tanner. Dar nu era reală. Nu formau un cuplu. Și lucrul care își promisese că nu urma să se întâmple - că nu avea să intre în asta orbește și să fie rănită - se întâmplase.

Deoarece era rănită. În inimă și în suflet.

capitolul 25

Tanner nu se așteptase să se distreze la petrecere. De fapt, o privise ca pe o obturație de canal sau ca pe plata facturilor. O corvoadă prin care trebuia să treacă, nici mai mult, nici mai puțin.

Nu că nu și-ar fi dorit ca Sam să fie fericit cu Becca. Își dorea asta foarte mult. Sam merita fericire, poate mai mult decât orice altă persoană pe care o cunoștea el.

Dar lui Tanner nu-i stătea în fire să socializeze. Nu în grupuri mari. Prefera să fie afară, pe mare. Sau în apă, departe de suprafață, cu nimic altceva decât bătaia constantă a inimii lui și sunetul frumos al lumii de dedesubt în urechile lui. Sau cu Troy, care probabil își învăța bunica cum să intre pe Instagram sau ceva la fel de groaznic.

Sau, chiar mai bine, ar prefera să fie în pat.

Cu Callie sub el.

Sau peste el.

Sau oricum îl voia ea. El o dorea oricum putea să o aibă. Mai ales că nu prea reușea să stea cu ea aici, în seara asta. De fiecare dată când o căuta, era ocupată.

Domnul Wykowski se ridică și închină în cinstea Beccăi și a lui Sam, apoi se întoarse spre Lucille. Îi mulțumi pentru „că îl iubea încă din epoca de gheață", apoi o luă de mână.

– Nu mă pot așeza în genunchi, zise el. Nu mă mai îndoi astfel. Dar, Lucille, vreau să faci din mine un bărbat cinstit.

Apoi șocă pe toată lumea scoțând un inel.

– Bătrânule, zise Lucille și râse. Da. La dracu', da!

Și, pentru prima dată de când își putea aminti Tanner, șefa bârfelor din Lucky Harbor deveni subiect de bârfe.

Atunci, petrecerea se animă cu adevărat. La miezul nopții, Tanner îi trimise pe Troy și pe Beatriz acasă cu Lucille și cu domnul Wykowski. Ultima parte a serii fu învăluită în ceață. Era o noapte întunecoasă, dar aprinseseră milioane de becuri de-a lungul docului și pe barcă, încât străluceau precum Crăciunul. Cineva dăduse muzica mai tare și toți dansau ca niște nebuni.

Cole și Olivia erau acolo. Cole dansa cu un braț în aer, dând din șolduri înainte și înapoi, dar era o mișcare potrivită, deoarece Olivia era lângă el.

Și, deși muzica era în ritm alert, Sam și Becca dansau lent, lipiți unul de celălalt, privindu-se reciproc în ochi, de parcă nimeni altcineva n-ar mai fi existat.

Tanner analiză mulțimea, oprindu-se cu privirea asupra lui Callie. În ultimele două ore, ea fusese tot departe de el, și, dacă el n-ar fi știut mai bine, ar fi zis că-l evita. Îi zâmbi.

Îi zâmbi și ea, dar fu un zâmbet mai scurt decât de obicei. Și poate că egoul lui era de vină, dar, la naiba, iubea modul în care îl privea ea de obicei. Ca și cum el era cel mai bun lucru pe care îl văzuse ea în acea zi. Ca și cum el făcea lumea ei mai bună. Ca și cum nu putea lua în calcul să nu se mai uite la el.

Dar acum, ea nu îl privi așa. De fapt, se întoarse.

Apoi dispăru în mulțime.

Ce dracului?

O prinse în parcare, chiar când se urca la volanul mașinii ei și dădea să închidă ușa. Ținând-o deschisă, se aplecă lângă ea.

– Bună!

– Bună, zise ea, prefăcându-se ocupată să scotocească în geantă.

– Pleci? întrebă el.

– Hmm, da... Trebuie să... Aruncă geanta pe locul pasagerului. Da. Petrecerea este aproape de final, trebuie să mă trezesc devreme și sunt foarte obosită și... da.

Se bâlbâia. Ceea ce făcea numai când era emoționată sau supărată, și, cum nu o mai emoționase din prima dimineață de la cafenea, își primi răspunsul.

- Ești supărată.

În cele din urmă, ea îl privi nervoasă.

Oricât și-ar fi stors creierii, Tanner nu putea găsi un motiv.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Încercă să închidă ușa, dar el îi stătea în cale. Scuză-mă, zise ea pe tonul pe care li-l rezervase celor mai enervanți clienți.

- Callie. Îi cuprinse fața și i-o întoarse spre el. O fracțiune de secundă, ar fi jurat că văzuse suferință în ochii ei verzi, frumoși, dar apoi ochii i se transformară în lacuri gemene de... nimic. Nimic. Era un mecanism de apărare - unul pe care el îl cunoștea foarte bine, deoarece era și al lui. Spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea clătină din cap.

Zero barat.

- Dă-mi un minut să-mi iau rămas-bun, zise el. Și apoi voi veni cu tine.

- Nu este necesar, zise ea. Cunosc drumul.

- Atunci, ne vedem acolo!

- Nu, zise ea repede. Prea repede. Am vopsit. Miroase urât.

- Ai vopsit.

- Da, zise ea, dar nu încercă să păstreze contactul vizual.

El simți un gol în stomac. Ce dracului?

- Atunci, vino la mine!

- Troy...

- A rămas peste noapte la mama. Te rog, Callie, zise el blând când ea începu să clatine din cap.

- Fie. Trase iar de portieră. Voi veni mai târziu.

Ușurat, se ridică și făcu un pas în spate, stând acolo în timp ce ea ieșea din parcare și dispărea în noaptea neagră.

*

Înapoi pe doc, Cole și Tanner îi priveau pe Sam și Becca dansând de parcă nu mai exista nimeni în jurul lor.

– S-au mișcat repede, zise Cole.

Tanner râse.

– Mda. El s-a descurcat bine. Arătă cu o mișcare a bărbiei spre Olivia, care dansa cu tatăl lui Sam. La fel și tu.

– Și tu, zise Cole. Callie este perfectă pentru tine. Îl iubește pe Troy și, chiar mai bine, pare să te placă și pe tine, amărâtule.

– Eu și Callie nu avem o relație, replică el și, chiar când rosti cuvintele, simți că inima îl înțepă în semn de protest.

Pentru că, fir-ar, voia ca ei doi să aibă o relație.

Când se întâmplase asta?

Cole își întoarse capul și se holbă la Tanner, apoi râse.

– Mda, bine.

– Nu avem o relație. Noi numai...

Rahat! Nu putea să o facă, nu o putea numi prietenă.

Pentru că, la naiba, nu erau simpli prieteni. Indiferent de ce voia ea să creadă.

Cole se holba la el.

– Despre ce vorbești? Am văzut cum te privește.

– Da? Cum?

– Ca și cum nu-și poate lua ochii de la tine, zise Cole.

Tanner trase aer în piept, apoi expiră încet.

Cole clătină din cap.

– Ești un idiot!

Fir-ar, se săturase ca oamenii să spună asta.

– Să ți-o trag!

Cole râse.

– Ai văzut cu cine dorm în fiecare seară, da? Nimic personal, dar este mult mai dulce și mai tandră decât tine.

Bine, până aici, gata! Se căra de aici. Tanner se îndepărtă de balustradă și dădu să plece.

Cole îl prinse de braț.

Tanner rămase pe loc, privindu-i mâna.

- Mai bine mi-ai da drumul.

Cole îi dădu drumul.

- Dumnezeule! Irascibil? Îl privi pe Tanner în ochi. Ce ai făcut? Cum ai dat-o în bară?

- Nu am făcut nimic. Și de ce tot presupun oamenii că eu o dau în bară? Nu am dat-o în bară. Am grijă să nu o fac.

- Când vine vorba despre orice altceva cu excepția propriei persoane, zise Cole. Te pricepi foarte bine să ai grijă de oamenii din viața ta. Ți-ai da cămașa de pe tine. La dracu', le-ai da inima și sufletul tău - atât timp cât nu trebuie să fii responsabil pentru ale lor.

Tanner se uita la el.

- Despre ce vorbești?

- Ești un salvator, zise Cole. Niciodată cel salvat.

„CE DRACU'?"

- Nu am nevoie să fiu salvat.

Zâmbetul lui Cole era trist.

- Omule, toți avem nevoie să fim salvați din când în când.

Tanner se gândi la asta tot drumul spre casă. Era adevărat că făcuse tot ce putuse pentru a fi lângă oamenii din viața lui. Elisa. Troy. Mama lui. Cole și Sam. Și ce? Însemnau totul pentru el - chiar și Elisa, cu toate nebuniile ei, deoarece îi oferise un fiu.

Dar nu avea complexul salvatorului. Nici nu avea nevoie să fie salvat. Absolut deloc. Își purta singur de grijă. Era sigur că nu avea nevoie de nimeni. Nevoia și dorința erau două lucruri complet diferite și...

Și gândul dispăru în lumina nopții când opri în fața casei lui și văzu mașina lui Callie.

Îl aștepta.

Inima lui, care-i stătuse toată noaptea în gât, fâlfâia acum ca a unei virgine. Se dădu jos din mașină și merse pe alee, oprindu-se când o văzu stând pe trepte.

Callie se ridică, își scutură mâinile și pantalonii și îi întâlni privirea. Ochii ei nu erau la fel de luminoși ca de obicei. Se vedeau urme de epuizare în ei. Zâmbetul ei nu era nici el normal, iar inima lui se strânse. Fu unul dintre acele momente în care timpul se opri când el înțelese.

Era dispus să primească tot ce i-ar fi oferit ea și, dacă asta însemna să fie prieteni și parteneri de sex sau numai prieteni ori numai parteneri de sex, el avea să ia firimiturile. Dar, dacă avea să-l părăsească, urma să fie distrus. Se părea că existase un punct de unde nu mai puteai da înapoi, iar el îl depășise. Nu numai că trecuse peste el, ci îl distrusese.

– Mă bucur să te văd, zise el. Vrei ceva de băut? Sau am putea face ceva de mâncare ori...

Ea clătină din cap.

– Nu ar trebui să stau prea mult. Am de lucru.

– Este trecut de miezul nopții.

Ea ridică din umeri.

– Miresele nu observă cât e ceasul decât dacă le întârzie mirele.

El descuie ușa de la intrare și așteptă ca ea să intre. Așteptându-se ca ea să se oprească în sufragerie și poate să remarce faptul că erau câteva cutii cu vopsea lângă camera lui Troy, fu surprins când, într-o clipită, ea dispăru.

O urmă pe culoar, în dormitorul lui.

Își dădea jos pantofii.

– Ești sigură că nu vrei... El rămase fără cuvinte și fără aer când ea îl împinse pe pat. Eu...

Ea se urcă peste el.

– Nu avem timp de vorbă, zise ea, dându-și puloverul jos.

Pe sub el purta un sutien negru din dantelă pe care și-l desfăcu. Gura lui se uscă în clipa când conștientiză că ea purta lenjerie intimă frumoasă. Pentru el.

Când îi scoase cămașa și se aplecă, sărutându-l, se auzi un geamăt aspru. Mâinile lui alunecară în părul ei în timp ce gura ei începea să coboare.

Dumnezeule!

Avea o mână în pantaloni, iar el era deja aproape de climax, înainte ca măcar să-și poată trage sufletul.

Callie.

Încă o atingere a degetelor ei calde, iar ochii lui se închiseră.

- Callie, așteaptă...

Ea îi coborî pantalonii mai mult.

El se mișcă repede. Trebuia, altfel avea să-și piardă controlul ca un adolescent neexperimentat. Rostogolindu-se, o prinse sub el și o țintui de pat.

Ea se zbătu o clipă, nu pentru a scăpa, ci pentru a continua să-l atingă, așa că el îi prinse mâinile cu ale lui deasupra capului ei.

- Acum, zise el. Ce se petrece?

Ea suflă pentru a-și îndepărta o șuviță și zise:

- Ei bine, credeam că trecem la fapte.

- Tu, comentă el.

Ea se împinse în el cu șoldurile, frecându-și partea cea mai fierbinte - și udă - de partea lui excitată.

- Și tu, șopti ea.

Ea nu se opri, ci continuă să își arcuiască șoldurile, înnebunindu-l. Se luptă pentru a-și elibera mâinile, numai pentru a-l lua de păr și a-i ține capul lipit de al ei.

El se supuse, sărutând-o pentru ceea ce părură niște momente lungi și amețitoare înainte de a coborî la baza gâtului și apoi la locul de sub urechea ei care părea mereu să o înnebunească. Nu fu dezamăgit când o simți tremurând sub el. Apoi îi mușcă lobul urechii înainte să își lase gura să alunece peste a ei, simțind un alt fior prin ea, în timp ce buzele lor se întâlniră.

Degetele ei se încordară în părul lui suficient încât să doară și să contrasteze cu senzațiile de plăcere și durere care îl făceau să tremure dureros. Avea nevoie de mai

mult, acum, și, judecând după sunetele ei dulci, și Callie simțea la fel. Plecându-și capul, Tanner îi prinse buza inferioară între dinți.

Mâinile ei îi țineau capul aproape, în timp ce limba lui aluneca peste a ei într-un dans senzual ce oglindea ceea ce avea să facă el cu restul trupurilor lor. Un geamăt tremurător se auzi din el, iar Tanner o strânse cu și mai multă putere, simțindu-i sânii goi, perfecți și atât de frumoși frecându-se de pieptul lui.

– Te rog, șopti ea, gura ei călătorind de-a lungul maxilarului lui, până la ureche, respirația ei fiind fierbinte și umedă.

De parcă el i-ar fi putut refuza ceva. Cotrobăi în sertarul noptierei după un prezervativ, dar, în cele din urmă, fu nevoie de amândoi pentru a și-l pune.

În timp ce aluneca în ea, își lipi fruntea de a ei.

– Acasă, șopti el. E ca și cum am ajuns acasă.

Afirmația aproape o făcu pe Callie să iasă din ceața erotică, din dorința senzuală, dar era cufundată prea adânc. Tanner era în ea, umplând-o așa cum nimeni nu o mai făcuse, și i se părea ca și cum trupul ei se deconecta de creier și avea o misiune proprie.

Ideea era că nu se putea sătura de el și, deși în acel moment se ura, își dorea asta. Voia orice parte a trupului lui putea primi.

Iar în acest moment avea una dintre părțile ei preferate din el și simți cum se încordează, aproape de orgasm, în timp ce el se mișca înăuntrul ei. El își lăsă mâna să alunece pe interiorul coapsei ei, ținându-i piciorul lipit de șoldul lui pentru a putea împinge mai adânc, făcând-o să-și piardă controlul. Privindu-l, Callie se gândi că nu mai văzuse niciodată acea privire, ca și cum el era complet pierdut în ea. Asta și dorința, o dorință pură, brută, care o purtă pe culmi. El continuă să se miște până când căzură amândoi vlăguiți, incapabili să mai miște un mușchi.

– Callie, șopti el în cele din urmă, cu vocea plină de o afecțiune pe care ea o simți ca un atac violent, un berbece care lovea zidul pe care ea îl construise în jurul propriei inimi.

Tanner o cuprinse de talie și o trase și mai aproape, în timp ce, cu cealaltă mână, îi sprijinea capul. Apoi își coborî capul și o sărută cu o tandrețe pentru care ea nu era pregătită. Nici pe departe.

Jucăușă și plină de dorință, da.

Dar delicată și plină de semnificații? Dumnezeule! Dumnezeule, nu putea.

El părăsi patul o clipă și apoi se întoarse, ridicând pătura înainte să se strecoare dedesubt.

– Ce faci... oh, suspină ea, apoi așteptă în timp ce el exploră îndelung fiecare centimetru al trupului ei cu limba, apoi cu mâinile. Până când Tanner o pătrunse iar, ea mai avusese deja un orgasm și era pe cale să aibă altul. Orice gând despre intenția de a fi reținută dispăruse deoarece singurul lucru la care se putea concentra era senzația pe care i-o dădea Tanner stând deasupra și înăuntrul ei.

Era de nedescris în cuvinte modul în care se simțea în acel moment. În timpul petrecerii, și mai ales după, Tanner îi lăsase pe ea și pe ceilalți să știe că, pentru el, ea era numai Callie, iar ea fusese capabilă să își controleze legătura emoțională cu el. Ba chiar își spusese că avea să rupă acea conexiune. Să scape de ea.

O minciună gogonată.

Tanner se foi când Callie se strecură jos din pat. Nu îl mângâie, nu își luă rămas-bun, nimic. Era ca și cum se repeta acea prima dată când fuseseră împreună.

El nu conștientizase că devenise atât de dependent de timpul petrecut unul în brațele celuilalt, râzând, vorbind... Asta devenise aproape la fel de important ca sexul.

Numai că nu era vorba numai despre sex cu ea. Nici pe departe, nu pentru el.

– Unde arde? întrebă el.

Ea nu răspunse imediat, ci continuă să se miște prin camera cufundată în întuneric, adunându-și hainele, aranjându-le, trăgându-le pe ea.

– Trebuie să merg acasă, am ceva de făcut, zise ea.

Relaxată. Prudentă.

Iar el primi al doilea avertisment. Nu-i trecuse prin minte până atunci că ea venise la el numai pentru asta.

– Ai primit tot ce îți trebuia? întrebă el.

Ea se uită spre el.

– Da. Și tu.

– Fără îndoială, zise el. Numai că nu am fost conștient de faptul că era doar o întâlnire pentru sex.

Gura ei se încleștă.

– Ei bine, ce ai crezut că facem?

– De fapt, zise el, odată ce ți-ai scos hainele, am încetat să mă gândesc la asta.

Ea își luă geanta și își scoase cheile.

– Ceea ce ai de făcut nu mai poate aștepta? întrebă el.

Ea îl privi îndelung.

– Nu. Ce am de făcut nu poate aștepta.

Cu întârziere, el înțelese într-un final că ceva era într-adevăr în neregulă.

– Te-am rănit?

– Acum?

Îi scăpa ceva. Ceva important. Se ridică din pat.

– Sau vreodată, zise el. Să începem cu asta.

Ea clătină din cap.

– Clar nu am timp pentru asta.

El o prinse de încheietura mâinii.

– Fă-ți timp!

– Trebuie să plec.

El pricepea asta. Pricepea și că o dăduse rău în bară.

– Este important, zise el.

– Trebuie să plec, repetă ea.

– Atunci, mai târziu. Astăzi. Trebuie să ducem un grup în larg la pescuit, dar mă voi întoarce pe la 15.00. Ieșim pe mare pentru a vedea apusul și pentru a lua cina.

– O întâlnire? întrebă ea cu surprindere în voce, iar regretul îl lovi ca un pumn în plex.

Din cauza programului lor de muncă și a faptului că Tanner trebuia să aibă grijă de Troy, majoritatea timpului petrecut de el cu Callie fusese noaptea târziu, în pat.

– Da, zise el, promițându-și să o convingă că puteau mai bine de atât. Și, mai mult, că puteau avea o relație. E o întâlnire. Te iau la 17.00, cel târziu.

Ea nu păru impresionată, dar el nu își dădu seama dacă în ochii ei era dezinteres sau altceva.

– Te rog, zise el.

Încă o privire lungă, scrutătoare, iar el făcu tot posibilul să arate a ceva fără de care ea nu putea trăi.

– Ne vedem pe doc, zise ea în cele din urmă. La 17.00.

Și plecă.

capitolul 26

În acea după-amiază, Callie stătea la masa din bucătărie a bunicii ei. În același timp, inhala mirosul de biscuiți pe care bunica ei îi luase mai devreme de la patiserie și se uita la ceas.

– Ai întârziat undeva? întrebă Lucille.

– Nu.

– Ai întâlnire cu vreun bărbat sexy?

– Refuz să răspund la această întrebare, pentru că, în caz contrar, orice voi spune va fi folosit împotriva mea pe vreo rețea de socializare, ripostă Callie.

Lucille zâmbi.

– Ai o întâlnire. Bătu din palme, în mod evident încântată. Ați decis să vă dați o șansă. Am dreptate? Spune-mi că am dreptate!

– Nu în totalitate, femeie băgăcioasă! Pur și simplu, mă văd cu el pe doc la 17.00.

– La o întâlnire.

– O întâlnire *micuță*, o corectă Callie.

– Pentru a vă da o șansă? insistă Lucille.

– Nu știu. Callie ezită. Vreau, dar...

– Nici un dar! Propoziția ar trebui să înceapă și să se termine cu „Vreau".

– Nu mă privește astfel, zise Callie.

– Rahat!

– Bunico!

– Vorbesc serios, Callie, zise Lucille și, pentru a o dovedi, lăsă biscuitul jos și se aplecă spre ea, privind-o cu seriozitate. Am văzut cum se uită la tine.

– Ca și cum aș fi o distracție?

– Ca și cum soarele răsare și apune în ochii tăi.

Callie oftă.

– M-a prezentat drept Callie.

– Ei bine, scumpo, ultima dată când am verificat, așa te chema.

Callie închise ochii. Știa că suna prostesc.

– Sam a prezentat-o pe Becca drept viitoarea lui soție. Cole a prezentat-o pe Olivia drept iubita lui. Tanner m-a prezentat doar cu numele.

Lucille o privi îndelung.

– Crezi că ești singura care se teme că va fi rănită? Crezi că ești singura nesigură în privința viitorului și care nu știe dacă să se deschidă?

– Nu, zise Callie. Sigur că nu, dar Tanner...

– ... Este doar un bărbat. Un bărbat care s-a întors în Lucky Harbor pentru a le oferi o viață de familie stabilă oamenilor pe care-i iubește. Nu întoarce spatele nimănui, niciodată, și am văzut cum te privește. Dacă nu te-a etichetat în vreun fel este pentru că pur și simplu nu știa cum să o facă. Asta nu înseamnă că nu simte ceva pentru tine. Înseamnă, poate, că nu știe ce simți tu pentru el.

Callie își privi uimită bunica. De câte ori îi spusese lui Tanner că nu avea să schimbe nimic faptul că se culcau împreună?

De multe ori.

Nu-i arătase niciodată că avea sentimente pentru el. Ceea ce însemna că bunica ei avea dreptate, iar ea era singura vinovată.

– Scumpo, zise Lucille, luând-o de mâini pe Callie. Ce vrei de la el?

– Nu știu.

O minciună. Îl voia pe deplin.

– Te voi întreba iar, zise Lucille cu blândețe. Ce vrei cu adevărat de la el? Nimic? Distracție? Totul?

– Totul, șopti Callie.

Lucille zâmbi și strânse degetele lui Callie.

– Atunci, spune-i! Spune-i în seara asta!

– Crezi?

– Știu.

Inima lui Callie i se agita în piept. Într-un mod înspăimântător, dar plăcut. Era pregătită pentru asta?

Da. Dumnezeule, da. Și, de data aceasta, când se uită la ceas, se ridică.

– Totul sau nimic.

– Sau totul, zise Lucille.

Sau totul.

– Nu uita de niște luciu de buze, strigă Lucille în spatele ei. Și nu ar strica să-ți aranjezi puțin părul.

– Bunico!

– Ziceam numai... Și o să porți haine ca lumea, da?

Callie își privi pantalonii de yoga și hanoracul. Rahat! Da. Avea nevoie de haine ca lumea. Pentru că în seara asta avea să fie propriul client, și nu și-ar sfătui niciodată o clientă să-și întâlnească viitorul mire în colanți.

Trecu pe acasă și trase pe ea cea mai drăguță pereche de blugi strâmți. Trebui să se întindă pe pat pentru a se încheia la ei, dar arătau bine băgați în cizmele care îi plăceau lui Tanner.

Ajunse la doc la 16.45. Din obișnuință. De obicei, s-ar fi mândrit cu faptul că ajunsese devreme și pregătită, dar de data asta i-ar fi plăcut să se fi lăsat așteptată.

Barca era andocată, dar goală. Baraca era închisă. Magazia era încuiată.

Băieții nu mai erau pe apă, dar nu erau nici aici.

Impunându-și să nu-și verifice iar telefonul, se așeză și așteptă.

Și așteptă.

Dar Tanner nu mai sosi. Pur și simplu... nu apăru. Era ca și cum Callie stătea la altar singură, așteptându-l iar pe Eric.

Așteptând pe cineva care să o iubească.

capitolul 27

Tanner stătea în biroul directoarei, aproape de fiul ui, care era la rândul lui așezat, ținând o compresă cu heață peste ochi.

Directoarea îi privea pe amândoi încruntată.

- Credeam că ne-am înțeles că acest comportament nu poate continua, zise ea pe un ton autoritar care îl făcu pe Tanner să se simtă iar de 15 ani.

Troy nu zise nimic.

Tanner andocase barca în urmă cu o jumătate de oră și găsise niște mesaje care-l așteptau. Unul de la directoare: „Trebuie să te prezinți în biroul meu imediat".

Unul de la Elisa: „Am primit un mesaj de la directoare, am nevoie să te ocupi tu".

Deloc surprinzător, nimic de la Troy, nici măcar un piuit.

Cole și Sam se ocupară de clienții lor în timp ce Tanner se îndrepta spre liceu.

Și iată-i pe toți trei acolo.

- De data aceasta, trebuie să iau măsuri mai drastice, zise directoarea.

Tanner ignoră asta și se întoarse spre Troy.

- Ce s-a întâmplat?

- A lovit un coleg și a stârnit o încăierare, zise directoarea.

Tanner nu își luă ochii de la Troy.

- Îl întreb pe fiul meu.

Troy ridică privirea spre Tanner, părând surprins că tatăl său prefera să-l asculte pe el, nu pe directoare.

Tanner încuviință ușor din cap, încurajator. Voia adevărul și voia să-l audă de la Troy.

– După școală, vreo doi tipi s-au luat de cineva, spuse Troy. Ziceau chestii răutăcioase, se împingeau în acea persoană. Le-am zis să se potolească, dar asta nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Făcu o pauză. Iar apoi, când persoana pe care o tachinau s-a împiedicat și a căzut, împrăștiindu-și toate lucrurile, am intervenit și i-am împins.

– Băiatul pe care l-ai împins s-a lovit de balustradă și și-a spart buza, zise directoarea.

Troy nu părea să regrete. De fapt, Tanner observă la el o urmă de mândrie feroce.

– Cum te-ai ales cu ochiul vânăt? îl întrebă tatăl lui.

– Puștiul pe care l-am împins s-a ridicat și m-a caftit.

Tanner privi ostentativ prin birou.

– Și el unde este?

Directoarea își împreună degetele.

– Nu este aici pentru că nu el a început.

– Ba da, ripostă Troy. Și nu este prima dată. Săptămâna trecută a furat chestii de la cineva. Chestii importante.

– Precum?

Troy tăcu.

– Troy, zise directoarea dezaprobator. Am patru martori care susțin că l-ai împins pe Caden în balustradă. Nici un singur martor cum că tu îl opreai să se ia de cineva. Sau că ceva a fost furat.

– Pentru că i-ați întrebat pe tipii care erau cu Caden. Nu ați întrebat-o pe persoana de care s-au luat, zise Troy. Și, oricum, am recuperat lucrurile, așa că nu mai contează.

– Și despre cine vorbim? întrebă ea. Cine este puștiul hărțuit și tâlhărit?

Troy tăcu mâlc.

Tanner privi în ochii încăpățânați ai puștiului, ceea ce era destul de asemănător cu a se privi în oglindă. „Am recuperat lucrurile...“

A, rahat! Ziua în care Troy fusese prins urcând pe fereastra fetei... Mersese să-i înapoieze lucrurile.

-Julieta, zise el încet.

Gura lui Troy se strânse într-o linie fermă ce îi trăda hotărârea.

Mda, își dădu seama Tanner, era fata. Se uită la directoare.

-Cred că este clar pentru amândoi că proteja pe cineva. Este, de asemenea, clar că nu știți toată povestea.

Directoarea se uită lung la Troy, apoi încuviință.

-Da, cred că ai dreptate.

-Ce se va întâmpla? întrebă Tanner.

-Voi afla adevărul și după aceea voi lua o decizie. Troy, în ajutorul cui ai intervenit?

Troy rămase mut.

Directoarea își împreună iar degetele.

-Nu te pot ajuta decât dacă îmi permiți.

-Nu va vorbi cu dumneavoastră, zise Troy. Nu vă va spune, pentru că a mai dat de belele. Dar acei tipi o hărțuiesc pentru că fratele ei i-a pârât că au copiat la un test. Până acum, doar îi spuneau chestii urâte, dar astăzi au atins-o și au speriat-o.

-Cine, Troy?

Troy clătină din cap.

Directoarea se aplecă.

-Vreau să te ajut, Troy. Vreau să ajut persoana pe care o protejezi. Dar nu pot dacă nu ai încredere în mine.

Troy nu păru impresionat, așa că directoarea se lăsă pe spate și oftă.

-Dacă ceea ce spui este adevărat, zise ea, băieții pot fi suspendați - toți. Și, dacă vor mai face asta, îi pot exmatricula. Ajută-mă să opresc cercul ăsta, Troy!

Zece minute mai târziu, Troy și Tanner stăteau pe trotuar, lângă mașina lui Tanner.

-Sunt mândru de tine, zise Tanner.

Troy păru uimit – și, Dumnezeule, Tanner ura asta. Nu înțelesese până acum că Tanner avea să fie de partea lui indiferent de situație?

– Atât de mândru, zise el, făcându-l pe Troy să-l creadă.

– Pentru încăierare?

– Pentru că ți-ai protejat prietena. Pentru că ai luat apărarea cuiva la care ții. Pentru că faci ce este corect, ceea ce este rareori un lucru ușor de făcut.

– I-am pârât pe tipii ăia.

– Cum am zis, ai făcut ce trebuia. Ai protejat-o pe fată, pe de o parte fiind acolo pentru ea, și pe de altă parte, obținând ajutor pentru ea, astfel încât situația să nu se repete. Dar ar fi trebuit să-mi spui totul, de la început.

– Știu.

– Știi?

– Mda. Troy renunță la privirile glaciale și se uită la el. Chiar nu ești supărat din cauza încăierării?

– La dracu', nu! Se urcară în mașină, iar Tanner se aplecă spre Troy, pentru a-i verifica vânătaia. Te doare?

– Ca dracu'!

Tanner zâmbi sumbru.

– În afară de asta, ce mai faci?

Troy ridică din umeri.

– Haide, omule! Spune tot!

– Ei bine, sunt cam lihnit.

Tanner se holbă la el și începu să râdă. Se temuse că Troy avea să sufere de o anxietate persistentă din cauza situației prin care trecea. Dar nu, lui doar îi era foame.

Dacă te gândeai bine, era o perspectivă bună asupra vieții.

Prin urmare, Tanner îl scoase la cină. Intenționase să comande la pachet, dar Jane, proprietara restaurantului, auzise despre încăierare și insistase să se așeze

i să mănânce „din partea casei", deoarece se dovedise că cea protejată era chiar nepoata ei.

Troy primi o tavă uriașă cu mâncare potrivită pentru un rege, apoi desert. Când el și Tanner se ridicară să plece, Jane îl strânse tare în brațe pe Troy.

- Ești un băiat bun, zise ea cu vehemență.

Afară, Troy își privi telefonul șocat.

- Puștii de la școală îmi scriu. Milioane de mesaje. Sunt fericiți că, în sfârșit, Caden a dat de belea. Îl privi pe Tanner surprins. Unele dintre mesaje sunt de la puștii care îmi făceau zile fripte pentru că eram tipul cel nou.

- Bine ai venit în cea mai ridicolă perioadă din viața ta! zise Tanner. Anii de liceu.

- Dar de unde au auzit? întrebă Troy.

Tanner își trecu un braț peste umerii lui.

- Suntem în Lucky Harbor, fiule. Atâta tot.

Troy clătină din cap uluit.

- Mama avea dreptate. Locul ăsta este o nebunie!

- Atât de nefericit ești aici? întrebă Tanner, încercând să aibă o voce neutră. Pentru că, dacă ești, putem vorbi despre asta și să ne evaluăm opțiunile.

Troy făcu ochii mari.

- Adică... să te muți?

- Orice este nevoie pentru ca relația noastră să funcționeze, zise Tanner.

Troy se opri și se holbă la el.

- Chiar ai face asta? Să te muți? Pentru mine?

- Orice este nevoie, zise iar Tanner și fu uluit când Troy se apropie pentru o îmbrățișare. Tanner nu ezită, îl luă în brațe și îl ținu strâns cât îi fu permis, închizând ochii în timp ce inima i se umflă gata să-i sară din piept.

Brusc, Troy se retrase și privi în altă parte, vizibil stânjenit de nevoia de contact.

- Nu vreau să mă mut.

– Bine, zise Tanner. Pentru că am început să mă satur să cumpăr vopsea.

Porni cu Troy spre casă și, pe la jumătatea drumului, observă cât era ceasul – 18.30 – și încremeni.

– Rahat!

Troy se uită spre el.

– Ce e?

Dumnezeule! Făcuse niște lucruri dificile în viață, dar nimic nu se compara cu a fi tată. Fu copleșit de emoția epuizantă din trup și de faptul că, fără Elisa, el trebuia să-i ofere de unul singur totul lui Troy.

Și, făcând asta, uitase de Callie. Uitase de ea, la dracu'! Își deschise telefonul și o sună.

Intră direct mesageria vocală. Nu era un semn bun.

– Callie, zise el. Îmi pare rău. Am fost reținut, dar vin acum. Nu voia să-l folosească pe Troy drept scuză, dar simți cum neliniștea se cuibărește în el. O lăsase să-l aștepte, ceea ce-l omora. Îl privi pe Troy. Trebuie să plec.

– Ai o întâlnire? întrebă Troy.

– Mda.

Troy îl analiză.

– O întâlnire importantă.

– Destul de importantă.

– Importantă ca atunci când plănuiești să o ceri de soție?

Puștiul citea gândurile.

– M-am gândit la asta, zise el. Se gândise. Respirase. Mâncase. Visase... Ai fi de acord cu asta?

Încă o dată, Troy rămase uluit.

– Îmi ceri părerea?

– Ei bine, da, zise Tanner. Vii la pachet cu mine.

Troy îl privi cu niște ochi care, brusc, deveniră ușor sticloși.

Tanner îl luă pe după ceafă și își plecă și el capul pentru a-și putea privi fiul în ochi.

– Corect?

Troy încuviință.

– Bine. Du-te înăuntru! Fă-ți temele! Nu pleca fără să mă anunți.

– Nu o voi face, zise Troy. Îmi pare rău că te-am făcut să întârzii.

– Nu este vina ta, zise el și, când Troy nu făcu decât să se uite la el cu o expresie nesigură și îngrijorată, Tanner se apropie și îl bătu pe umăr. Serios. Nu este vina ta.

– Cumpără niște flori, îl sfătui Troy. Asta scrie pe site-ul ei să faci. Îi duci flori unei fete atunci când o dai în bară.

Tanner era convins că florile nu aveau să ajute. Conduse spre doc, care era pustiu. Sigur că nu avea cum să-l aștepte încă, o oră și jumătate mai târziu.

Se duse acasă la ea.

Callie nu răspunse când ciocăni.

Îi trimise un mesaj: „Deschide, sunt eu".

Nici un răspuns.

Bătu din nou, iar Becca scoase capul pe ușa ei. Purta cămașa lui Sam, șosete până la genunchi și avea părul foarte ciufulit.

– Nu este acasă, îi zise ea.

– Știi unde s-a dus?

Sam apăru în spatele Beccăi. Nu purta nimic în afară de niște blugi spălăciți, lăsați mult pe șolduri, care lăsau la vedere elasticul boxerilor roz cu buze roșii. Era desculț, cu părul la fel de ciufulit ca al Beccăi.

– Salut, omule!

– Nu am vrut să întrerup, zise Tanner. O căutam pe Callie.

Sam și Becca se uitară lung unul la celălalt.

– Ce e? întrebă Tanner.

– Am văzut-o puțin mai devreme, zise Sam. Pleca.

– Pleca?

Becca oftă și înaintă, atingându-i brațul cu blândețe.

– A zis că pleacă puțin, că are nevoie să-și limpezească mintea.

Lui nu-i plăcu expresia de pe chipul Beccăi.

– Ce-mi ascundeți? întrebă el.

– Părea să fi plâns.

– Rahat! Tanner își trecu mâinile prin păr. La dracu'!

– De ce contează atât de mult pentru tine? întrebă Becca. Având în vedere că voi doi sunteți – făcu o pauză – numai prieteni.

Privirea lui se îndreptă spre ea.

– Asta a vrut ea de la început. Nu și-a dorit o relație.

Becca îl privi pe Sam și își dădu ostentativ ochii peste cap.

– Nu este vina lui, îi zise Sam Beccăi.

– Ce nu este vina mea? întrebă Tanner.

– Că ești un idiot, răspunse Sam.

– Hei, credeam că-i ofer ceea ce voia.

– Ceea ce voia? zise Becca. De fapt, aproape că strigă. Glumești? Ești fost pușcaș marin, pentru Dumnezeu! Știu că ești al dracului de deștept.

Cu mâinile în șolduri, îl privea țintă.

Tanner se uită la Sam.

– Poate ar trebui să-i zicem verde-n față, îi spuse Sam Beccăi.

– Fie, admise ea. Lasă-mă pe mine să fac asta! Arătă spre Tanner și, deși era mai scundă decât el cu vreo douăzeci de centimetri, îl privi direct în ochi. A crescut cu părinți tăcuți, introvertiți. Au iubit-o în felul lor, dar a fost o iubire distantă, genul de afecțiune care se rezumă la o mângâiere pe cap. Și toți cei care au intrat în viața ei de atunci au făcut la fel. Au iubit-o în felul lor.

Tanner deschise gura să-i spună că înțelegea asta, dar ea îl țintui cu degetul arătător. Acum, taci un minut și ascultă! Adică ascultă cu adevărat, îi ceru ea. Nu că ar trebui să-ți spun asta, căci o cunoști dinaintea mea și ar fi trebuit deja să ai habar. Clătină din cap, dezgustată.

Este deșteaptă. Afurisit de deșteaptă. În trecut, asta a înnebunit-o, Tanner, iar inteligența ei nu-i ține companie. Da, poate o fi fost plătită de sportivi să le facă temele, dar nici unul nu voia să iasă cu ea. Cu atât mai puțin cel mai atrăgător dintre ei.

El făcu o grimasă.

- Mda, zise ea. Tu.

- Dumnezeule, Becca. Eram mai mare decât ea, zise el pentru a se apăra. Nu era în sfera mea de interes.

- Ei bine, tu erai în a ei, zise Becca. Era singură, ceea ce a făcut-o să aleagă un tip care i-a călcat inima în picioare.

- Eric, zise Tanner dezgustat.

Becca încuviință.

- S-a maturizat mult de atunci, dar, în adâncul ei, încă este fetița singură care caută pe cineva care să o iubească așa cum e ea.

- O vreau fix așa cum e, zise el, gândindu-se că o dorea pentru restul vieții lor. Ea știe asta...

El se întrerupse când o conștientizare sumbră îl făcu să simtă un gol în stomac.

Știa?

Cum să știe? Fusese grijuliu, foarte grijuliu, pentru a respecta regulile. Nu pentru că le stabilise ea, ci pentru că el era un laș nenorocit. De la început, Callie îl făcuse să-i promită că nu avea să se schimbe nimic dacă se culcau împreună. Iar el îi promisese asta.

De bunăvoie.

Privind în urmă, făcuse asta cu o încredere care acum îl dezgusta. La început, crezuse sincer că avea să rămână detașat și la fel de sincer crezuse că și ea avea să facă la fel. Se simțise în siguranță, amândoi jurând să rămână neimplicați emoțional. Dar asta nu mai era valabil, căci, pentru prima dată în viața lui, voia mai mult.

Cu ea, avea să vrea mereu mai mult. Ea reușise să îi acapareze inima, când el nici măcar nu știa dacă organul

acela mai funcționa la el. Dar o făcea. Și îi aparținea ei. Ea îl avea.

Fără ca măcar să bage de seamă, ajunsese să îi încredințeze inima și acum voia ca și ea să i-o încredințeze pe a ei. Dar nu-i mărturisise asta.

- Rahat! Sunt un idiot!

Becca îl bătu pe braț cu blândețe.

- Jumătate din luptă este câștigată atunci când conștientizezi cum stă treaba.

capitolul 28

Callie stătea la masa din bucătărie a bunicii ei. Fața de masă era din bumbac moale, uzat, aflată acolo de când își amintea ea. De fapt, toată bucătăria îi trezi amintiri. Mirosul de biscuiți din cuptor și friptura de noaptea trecută. Perdeaua care atârna la fereastră. Podeaua cu linoleum, cu o zgârietură de când Callie scăpase friteuza.

Luase multe decizii aici, chiar aici, cu bunica stând la masă, oferindu-i sfaturi și mâncare. Lucruri precum dacă poate merge singură la magazin cu bicicleta, sau dacă chiar avea nevoie de un hard extern, sau unde să meargă la facultate.

Dar această decizie era una importantă.

- Cred că este cel mai potrivit lucru să vând *TyingTheKnot.com*, zise ea. Nu mă face fericită.

- Nu, tu nu te faci fericită, zise Lucille. Nu se va schimba nimic dacă-ți vinzi afacerea.

- Bunico, nu mă ajuți!

- Ei bine, cineva trebuie să-ți spună cum stau lucrurile.

- Știu cum stau lucrurile, ripostă Callie.

- Deci știi că ești impulsivă și, de asemenea, o mare lașă fugind? Să-ți vinzi afacerea și să dai fuga înapoi la San Francisco nu va rezolva nimic, Callie Anne. Tot te vei retrage în tine și îi vei ține la distanță pe ceilalți, oameni buni, oameni minunați, inclusiv pe bărbatul care chiar te iubește. Dumnezeule, Callie, bărbatul a uitat de o întâlnire, nu de tine ca persoană.

Ei bine, privind lucrurile astfel, Callie se simți prostuță și puerilă. Dar nu-și putea ignora sentimentele. Nu putea, deoarece avea un obicei din a-i lăsa pe ceilalți să i le ignore.

– M-a lăsat acolo să-l aștept pe doc...

Se întrerupse, deoarece brusc simți un nod în gât.

– Nu este același lucru cu a fi părăsită la altar, zise Lucille cu blândețe. Tanner nu ar face asta. Sunt sigură că are un motiv serios pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi.

– Știu, zise Callie. Ideea este că reacția mea exagerată vorbește de la sine. Înseamnă că nu sunt pregătită pentru o relație. Și, apropo, nu a zis niciodată că mă iubește.

– Pentru că – și oprește-mă dacă te plictisesc – i-ai spus că nu ești interesată de dragoste.

– Bunico...

– Te temi, zise Lucille sec, sincer dezamăgită. Să spunem lucrurilor pe nume, draga mea, și să recunoaștem. Te temi să-ți deschizi inima și să lași pe cineva să intre. Și să-ți spun ceva: acel bărbat nu este chiar oricine, este un bărbat pe care chiar eu l-am ales pentru tine, iar eu nu greșesc niciodată. Acum, vorbesc serios când spun că mă retrag dintr-ale petitului, iar tu ești pe cale să distrugi acuratețea de 100% a acțiunilor mele.

Callie își lovi de câteva ori capul de masă. Când și-l ridică, se uită la domnul Wykowski. El îi zâmbi cu blândețe.

– Sunt sigur că nu vrei să mă auzi spunându-ți că bunica ta are dreptate, așa că o să te scutesc de asta.

– Mulțumesc, spuse ea sec.

– Și sunt sigur că mai crezi și că, bărbat fiind, și bătrân pe deasupra, n-am nici cea mai vagă idee despre dragoste.

– Putem să renunțăm la acest cuvânt? întrebă Callie. Te rog?

– Mie mi se pare însă, continuă domnul Wykowski, netulburat, că tu îl judeci pe Tanner prin prisma oamenilor din trecutul tău.

– Nu...

El ridică un deget.

– Părinții tăi s-au pensionat devreme și apoi s-au mutat departe, venind aici doar rareori. Tu ai văzut asta ca pe o respingere – și pe bună dreptate.

– Confirm, bombăni Lucille din ușa cuptorului. L-am învățat pe fiul meu mai bine de atât.

Domnul Wykowski nu își luă privirea de la Callie.

– Apoi Nemernicul Eric nu a prea fost de ajutor.

Callie își reținu un râs.

– Spun lucrurilor pe nume, zise domnul Wykowski. Poate că te-a respins, dar tu ai evitat un dezastru, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu pe bune, bombăni Lucille printre dinți.

Când constată că atât Callie, cât și domnul Wykowski se uitau la ea, mimă că trăgea fermoarul peste buze și că azvârlea cheia.

– Nu te-a meritat, îi zise domnul Wykowski lui Callie. Dar faptul că ești pregătită pentru respingere nu face decât să transmită în univers energie negativă, care vine înapoi la tine.

– Deci ce fac? întrebă Callie.

– Acceptă-ți trecutul, sugeră el. Învață din el. Gândește-te că meriți mai mult, că bărbatul perfect va apărea și că, atunci când o va face, te vei implica 100%.

Callie se holbă la el.

– Vorbești ca un terapeut.

El zâmbi.

– Mă uit la *Dr. Phill* când sunt pe banda de alergat.

– Nu că este cel mai dulce? întrebă Lucille.

Domnul Wykowski zâmbi.

– Te iubesc, scumpo!

– Și eu te iubesc, șușoti Lucille.

Domnul Wykowski se uită spre Callie.

– Vezi? Nu este atât de greu să te expui.

– Nu este corect, zise Callie. Știai că ea îți va răspunde.

– Nu este adevărat, ripostă Lucille. Prima dată când mi-a zis că mă iubește, nu i-am răspuns la fel. Nu am făcut-o deoarece mi-a spus când era... Ea se opri, își mușcă buza inferioară și roși.

Domnul Wykowski râse discret.

Callie își acoperi ochii.

– Schimbați subiectul, vă rog!

– Îl iubești pe Tanner, zise Lucille cu fermitate. Văd asta de fiecare dată când te uiți la el. O aud în vocea ta când îi vorbești. O văd între voi când sunteți în aceeași încăpere. Aerul sfârâie.

– Este o diferență între atracție și iubire, zise Callie. Una mare.

Lucille râse.

– Ei bine, sigur că este. Dar atracția – puse cuvântul în ghilimele sugestiv – nu te face să te simți devastată pentru că ai fost lăsată baltă. Atracția nu te face să dorești o persoană atât de tare încât să te doară când crezi că s-a terminat.

Callie își lovi iar capul de masă.

– Știu, zise ea nefericită. Dumnezeule, știu. Și îl iubesc. Iubesc modul în care se străduiește să fie cel mai bun tată în ciuda faptului că nici măcar nu știe cum arată un tată bun. Iubesc cum are grijă de mama lui – și nu doar financiar. Iubesc că ar face orice pentru Sam și Cole. Și iubesc la nebunie cum mă privește, cum mă atinge, cum mă face să râd, cum mă face să gândesc, să simt... Ea clătină din cap. Totul. Cu capul încă pe masă, cu ochii închiși, ea oftă. Îl iubesc cum nu am mai iubit pe nimeni altcineva înainte. Și nu cred că pot să fac față. Ai dreptate, bunico. Mă tem. Mă tem atât de mult, încât mă gândesc să mă întorc înapoi în San Francisco pentru a evita să fac față situației. Și nu sunt mândră de asta.

Se auzi o bătaie în ușa din spate.

Callie tresări și ridică privirea, cele mai mari temeri ale ei devenind realitate când văzu o umbră care înaintă, mare, stând acolo.

capitolul 29

Callie sări și se întoarse cu fața la bunica ei.

– Spune-i că nu sunt aici, șopti ea. Spune-i că am plecat deja. Spune-i...

– Că ești o mincinoasă? întrebă Tanner.

Ea se întoarse. Fereastra din spate era deschisă. El se aplecase și o privea direct.

Purta o șapcă de baseball cu cozorocul întors și un hanorac, cu gluga pe cap.

Ea nu îi putea vedea expresia, dar asta poate și pentru că își ținea respirația, iar vederea ei avea de suferit din cauza lipsei de aer.

El clătină încet din cap, iar ea nu știu dacă acea zvâcnire a gurii era amuzament – caz în care l-ar fi omorât – sau enervare – caz în care trebuia să aștepte la rând.

Apoi deschise ușa foarte calm și... intră.

– Hei, scumpule, îi zise Lucille. Tocmai vorbeam despre tine.

– Bunico!

Tanner o sărută pe Lucille pe obraz. Se întoarse și dădu mâna cu domnul Wykowski.

– Vrei biscuiți? îl întrebă Lucille.

– Poate mai târziu, zise el și se uită la Callie. Acum, mi-ar plăcea să rămân o clipă singur cu nepoata ta, dacă nu te deranjează.

– Oh, zise Lucille, în mod evident dezamăgită. Dar...

Domnul Wykowski o luă de mână și o trase spre ușă, făcându-i cu ochiul lui Callie peste capul bunicii ei.

Callie nu-i răspunse. Nu putea.

– De cât timp erai acolo? îl întrebă ea încet pe Tanner. Ce ai auzit?

– Nimic. Am să-ți spun câteva lucruri, Callie. Vocea lui era joasă. Și vreau să te uiți în ochii mei și să-mi spui că o să mă asculți.

Ea își îmbrățișă mâinile la piept, dar inima încă o durea atât de rău, încât nu știa cum era de așteptat să funcționeze. Dar Tanner era acolo, chiar în fața ei, ridicându-i chipul spre el. Avea ochii întunecați și serioși, atât de serioși. Ceea ce nu însemna că ea nu se mai gândea la restul trupului său, la bărbia lui cu barbă, la senzația dată de atingerea lui, la parfumul lui – care era atât de insuportabil de familiar, încât îi provocă tot felul de amintiri și o făcu să sufere și mai mult.

– Spune-o, zise el! Spune că mă vei asculta!

Ea își reaminti că ea era partea vătămată, că ea era cea care stătuse ca o proastă pe doc o oră.

Da, o oră.

Ea fusese cea care își pusese inima la bătaie și avusese de suferit. Ea era cea care risca să o piardă complet.

– Te rog, zise el blând.

Insistent.

Tanner era puternic, atât psihic, cât și fizic. Încrezător. Inteligent. Loial. Dur. Dumnezeule, atât de dur! El nu cerea des ceva, și, oricât și-ar fi dorit să-l scoată pe ușă afară și să se întoarcă la petrecerea de consolare, constată că nu-i putea refuza nimic.

– Promit să ascult, șopti ea.

El nu pierdu nici o secundă.

– Îmi pare rău pentru această după-amiază. Am avut o urgență cu Troy. Ar fi trebuit să sun sau să-ți trimit un mesaj, dar nu am făcut-o și te-am rănit. Nu pot da timpul înapoi, dar...

– Troy este bine? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

El clipi și zâmbi ușor.

– Uite asta, șopti el. Faptul că îl pui pe Troy pe primul loc este motivul pentru care eu...

– *Este bine?*

– Da, zise el. S-a băgat într-o încăierare la școală și...

– O, Doamne!

– Este bine, spuse el. Dar...

– ... Dar avea nevoie de tine, zise ea, oftând. Înțeleg. L-ai pus pe el pe primul loc, și așa și trebuie.

– Callie, îmi pare rău!

– Nu, zise ea. Ai făcut exact ce trebuie, punându-l pe el pe primul loc, în detrimentul unei întâlniri prosteşti. Tu faci mereu ce trebuie. Nu m-aș aștepta vreodată la altceva.

El se apropie și îi mângâie chipul, și apoi, sub ochiul ei, prinse o lacrimă răzleață pe care ea nici nu conștientizase măcar că o vărsase în timp ce discuta cu Lucille și cu domnul Wykowski.

– Dar, făcând asta, te-am rănit, zise el. Urăsc asta.

– Asta este vina mea, nu a ta. Te-am așteptat și, când nu ai apărut, ... am reacționat prost.

– Ai crezut că te-am lăsat să aștepți intenționat, zise el, părând extrem de nefericit. De fapt, într-o anumită măsură, te-ai așteptat de la început să te părăsesc.

– Nu. Eu...

– Adevărul, îi aminti el, privind-o în ochi, fără să o lase să își îndepărteze privirea.

– Bine, da. Fie, zise ea. Ai dreptate. Eram pe jumătate pregătită pentru asta. Mă gândeam că, în cele din urmă, vei pleca, numai că nu știam când.

Ochii lui se aprinseră, iar ea știa că el era frustrat și probabil enervat, dar o ascultă atunci când continuă:

– Deci în această după-amiază, când nu ai apărut, zise ea, mintea mea a luat-o razna. A început o avalanșă de gânduri negre și am presupus ce era mai rău.

– Este ceva ce tu nu înțelegi, zise el. Unii bărbați pleacă. Eu, nu. Nu funcționez astfel. Da, am greșit. Am greșit teribil și te-am rănit, iar acesta era ultimul lucru pe care mi-am dorit să-l fac. Dar vreau să rezolv asta. Nu știu sigur cum, dar nu fug. Te aleg pe tine, Callie. Nu plec nicăieri și vreau ca asta să funcționeze. Dar, dacă tu nu vrei, spune-mi chiar acum.

Ea nu spuse nimic, iar el păși mai aproape, astfel încât ea fu nevoită să își ridice capul pentru a-l vedea.

– Ai stabilit de la început parametrii acestei relații, zise el. Iar eu te-am lăsat. Știi de ce?

– Deoarece îți conveneau și ție, răspunse ea.

– Poate, la început, dar lucrurile se schimbă. Iar acum, nu-mi mai convin deloc, spuse el. Dar voiam să fiu cu tine, și mi-am propus să iau tot ce-mi poți oferi și să mă mulțumesc cu asta. Dar nu am făcut-o, Callie. Voiam mai mult. De fapt, voiam să iau în seara asta mai mult, chiar dacă nu eram sigur că tu vei recunoaște vreodată că vrei același lucru. Până când te-am auzit vorbind cu bunica ta și cu domnul W.

– Hei, zise ea. Ai zis că nu ai auzit nimic.

– Am mințit. Am auzit tot. Și vreau să o aud din nou, chiar acum, privindu-mă în ochi.

Ea rămase fără aer.

– Fie! Încep eu, zise el. Mi-ai căzut cu tronc, atât de mult, încât am fost amețit aproape în fiecare secundă petrecută împreună. Și am adorat asta. Îți iubesc râsetul dulce, iubesc cât de afurisit de deșteaptă ești, iubesc cum, cu propriile forțe, ți-ai construit o afacere de succes. Iubesc modul în care ai grijă de bunica ta, venind aici, într-un loc care nu era neapărat plin cu amintiri fericite pentru tine, numai pentru a te asigura că ea nu era pe cale să ajungă la casa de nebuni.

– Scuze, zise Lucille din ușa bucătăriei. Nu vreau să vă întrerup, dar mai am ani buni până să ajung la casa de nebuni.

Tanner nu își luă ochii de la Callie, dar zâmbi. Și, când Callie văzu asta, nodul din pieptul ei se mai relaxă.

– Îți voi spune ce altceva mai iubesc, zise el. Chiar și cu public. Este în regulă?

Ea nu putu decât să încuviințeze.

– Bine, spuse el. Își așează mâinile pe șoldurile ei și o ridică pe blat. Îi depărtă coapsele și se așează între ele, lipit de ea. Pe tine, zise el pur și simplu. Te iubesc!

Nodul mai slăbi puțin, în timp ce inima ei se umflă în piept, încât Callie abia mai putu respira.

– M-ai auzit spunându-i bunicii ce simt pentru tine, comentă ea. Asta nu înseamnă că trebuie să o spui și tu. Nu mă aștept...

El îi puse un deget peste buze, reducând-o la tăcere.

– Ar trebui să te aștepți, zise el. Și așa sunt eu. Spun mereu numai ce gândesc. Poți să fii sigură de asta, Callie. De asta și de faptul că te iubesc, că te voi iubi mereu și, dacă ai nevoie să auzi asta în fiecare zi de acum încolo pentru a crede, presupun că pot să mă descurc.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar ea îl cuprinse de încheietură, îndepărtându-i mâna de la gura ei.

– Ai zis că viața ta era plină, zise ea, și că ai tot ce îți e necesar.

– Am greșit, răspunse el, privirea întunecându-i-se și țintuind-o pe a ei. Nu conștientizasem că aveam nevoie de tine în viața mea. Acum, nu-mi pot imagina viața fără tine. Ne potrivim, Callie. Ești jumătatea mea, jumătatea mea mai bună.

– Eu... Ea clătină din cap. Nici măcar nu știu sigur ce înseamnă asta.

– Înseamnă... El o trase mai aproape și o sărută pe mandibulă, vorbind cu voce joasă, ca să audă numai ea, printre săruturi. Înseamnă că, data viitoare când vom face dragoste, nu va fi pentru că suntem mânați de pofte carnale, sau pentru că e ceva ce ne convine, sau pentru că avem ceva de câștigat din asta.

– O, pentru Dumnezeu, se auzi vocea lui Lucille din ușă. Vorbesc prea încet. Nu pot auzi nimic.

Tanner zâmbi și coborî vocea și mai mult, buzele lui mângâind acum urechea lui Callie, făcându-i trupul să se înfioare.

– Va fi pentru că nu putem trăi o altă zi fără să fim împreună.

Ea deschise gura să răspundă, dar buzele lui le cuprinseră pe ale ei, limba lui simțindu-se în largul ei alături de a ei.

– Data viitoare, zise el când se despărțiră pentru a trage aer în piept, va fi pentru totdeauna. Acum... Așteptă până când ea se uită la el. Spune-o iar! Spune-mi ce vreau să aud în timp ce mă privești și îmi vorbești direct!

Ea așteptă să fie lovită de neliniște, dar nu se întâmplă. De fapt, cuvintele îi stăteau pe limbă, gata să fie rostite.

– Te iubesc, Tanner!

El răsuflă și o trase mai aproape, lipindu-și fruntea de a ei, făcând-o să înțeleagă că nu fusese singura care simțise posibilitatea respingerii.

Apoi el ridică o clipă capul. Gura lui o atinse pe a ei, și el murmură:

– Din nou.

Ea îi cuprinse chipul bărbos în palme și îi întâlni privirea.

– Te iubesc, îi zise ea.

Buzele lui se curbară.

– Te-a durut?

Ea râse discret.

– Nu.

– Bine. Din nou.

Ea îl sărută pe un obraz, apoi pe celălalt, apoi pe bărbie. În cele din urmă, pe gură.

– Te iubesc, zise ea lipită de buzele lui.

El îi mângâie obrazul, palma lui simțindu-se caldă pe pielea ei.

– Nu o să mă satur niciodată de asta. Își împreunară degetele, și Tanner puse mâna ei pe pieptul lui, pentru a-i putea simți inima bătându-i cu putere. Mă doare când mă gândesc că aproape am dat-o în bară, riscând să nu aud asta de la tine vreodată, zise el.

– Nu ai dat-o în barã, ripostă ea. Eu am făcut-o, căci nu mi-am permis să mă îndrăgostesc de tine, nici măcar atunci când știam că aveai să îmi răspunzi.

– Mereu, îi jură el, iar asta o făcu să lăcrimeze.

– De acum, suntem împreună, zise ea, jurându-i. Nu mă voi mai reține.

– Știu. Dar noi doi ne aflăm încă într-o situație instabilă, zise el. Vreau un angajament.

Ea se holbă la el, inima tresăltându-i de emoție. O emoție pozitivă.

– Un angajament?

– Da, zise el, apoi o sărută.

Când sărutul deveni la fel de serios precum declarația lui, profund și fierbinte, se auzi o bătaie în ușa din spate.

– Ignor-o, zise Tanner. Suntem ocupați. Vor pleca.

– Mi-aș dori să putem, se auzi vocea amuzată a lui Cole.

Callie se dezlipi de Tanner și privi spre ușă. Cole, Sam și Troy stăteau acolo, toți trei aplecați și uitându-se pe geam – deși îi acoperea lui Troy ochii cu mâna.

– Se sărută? întrebă Troy.

– Mda, zise Cole, coborându-și mâinile. Nimic periculos.

Callie simți cum i se înfierbântă fața în timp ce cobora de pe blat.

– Noi numai...

– Știm ce făceați, zise Sam, cu veselie în voce, tipii umplând cu testosteron micuța bucătărie a lui Lucille.

– Ce dracului se petrece aici? întrebă Tanner.

– Puștiul a insistat, zise Cole. Mi-a cerut să-l aduc.

– Voiam să mă asigur că știa și Callie că ai uitat de ea din vina mea, zise Troy. Groaza îi apăru pe chip. Stai! Uitat este cuvântul greșit. Nu a uitat de tine, îi zise el lui Callie. Uită că am zis „uitat", bine? A fost ocupat făcând ordine la școală...

– Este în regulă, zise Callie și îl îmbrățișă. Nu este vina ta.

Troy o îmbrățișă și el.

– Deci îl ierți, da? întrebă el, cu vocea înăbușită. Nu o să-l părăsești din cauza mea, nu?

– Niciodată. Înecată de emoție, ea îl strânse cu putere. Nu-l părăsesc. Îl păstrez. Și pe tine, dacă mă vrei.

Troy se trase în spate să se uite la ea, apoi la tatăl lui.

– Încă nu ai întrebat-o?

Callie se uită la Tanner.

– Ce să mă întrebi?

Cole se întoarse spre Sam, cu palma întinsă.

– Plătește!

– La dracu', nu, zise Sam. Încă nu a întrebat-o. Pariul era pe cincizeci când și dacă o va întreba.

– O sută, nu cincizeci, zise Cole. Și o va întreba. Deci plătește!

– Dumnezeule! Tanner își frecă podul nasului și arătă spre ușă. Toată lumea afară!

– Ești sigur? întrebă Cole. S-ar putea să nu o faci cum trebuie și să ai nevoie de întăriri.

– Ce să faci? întrebă Callie, cu inima bătându-i cu putere în piept.

Tanner închise ochii, bombăni ceva de genul „afurisiți de prieteni băgăcioși", apoi o luă pe Callie de mână și o trase spre el.

– Ți-am zis că am lucruri să-ți spun.

– Am crezut că le-ai spus. Mi-ai zis ce simți pentru mine. Ezită. Corect?

– Corect. Tanner o luă în brațe și își lipi obrazul de al ei, pentru că ea arăta teribil de neliniștită. Și...

– Tată!

Tanner scrâșni din dinți și îi aruncă o privire cu subînțeles fiului său.

– Nu poți zice doar „corect", îi șopti Troy. Trebuie să folosești anumite cuvinte. Cele două cuvinte. Și pe cel important. Știi tu, cel care începe cu „I".

Tanner deschise gura, văzu că Troy era foarte hotărât și serios și își înghiți replica dură. Încuviință scurt și se întoarse spre Callie.

– Te iubesc, zise el și știu că nu avea să se sature vreodată de reacția ei rapidă: ea se lumină toată, ca și cum tocmai i-ar fi oferit luna. Ți-am mai spus și că lumea mea nu funcționează bine fără tine. Eu...

– Stai!

De data asta, Sam fu cel care îl întrerupse.

– Ar trebui să îngenunchezi, sublinie el.

Callie își duse o mână la piept, ca și cum încerca să-și țină inima înăuntru.

De cealaltă parte a ușii de la bucătărie se auzi un oftat, apoi ușa se deschise, iar bunica și domnul Wykowski se strecurară înăuntru.

– Dacă ei sunt aici, trebuie să fiu și eu, zise Lucille. Nu pot rata asta! Își făcu loc printre trupurile vânjoase până când ajunse în față. Bine, dă-i drumul, Tanner! Întreab-o!

Tanner oftă. Surprinse privirea lui Callie, care se holba la el cu mâna la gură. Râse discret și clătină din cap.

El nu avea idee dacă asta însemna „Nu pot să cred că faci asta" sau „Te rog, Doamne, nu face asta". Riscă și îngenunche.

Callie își retrase mâna și rămase cu gura căscată.

– Callie, zise el. Ești dragostea vieții mele și cea mai bună prietenă.

– Stai puțin, zise Cole. Ce sunt eu, o bucată de carne? Ce s-a întâmplat cu frații mai presus de toate...

Sam îl luă de gât pe Cole și îi acoperi gura.

– Gata! îi zise el lui Tanner. Continuă!

Dumnezeule! Tanner se uită iar la Callie.

– Asta ești pentru mine, reluă el. Pe deplin. Și vreau să fiu și eu pentru tine. Până la final.

Ochii lui Callie se umeziră, dar zâmbea. El avea să ia asta ca pe un semn bun.

– Ai zis că nu te-ai simțit niciodată specială, zise el, dar ești cea mai specială femeie pe care am întâlnit-o. Ești mai deșteaptă decât mine, de departe mai frumoasă și, sincer, nu voi minți... ar trebui să te gândești serios, deoarece ai putea avea mai mult.

Ea își înăbuși un râset.

– Tată! Nu-i zice asta. S-ar putea să-i dai de gândit!

Sam pufni.

Cole zâmbi.

Tanner făcu tot ce putu pentru a ignora publicul.

– Nimeni nu te va iubi la fel de mult ca mine, îi zise el.

– Drăguț, comentă Sam.

Lucille pufni.

Callie îl trase pe Tanner în sus și se aruncă în brațele lui.

– Da! Doamne, da!

– Hmm, scumpo, zise Lucille! Încă nu te-a întrebat.

– O, Doamne!

Callie încercă să se îndepărteze, dar Tanner nu-i dădu drumul. Nici gând! Zâmbea când o sărută.

– Callie Sharpe, zise el cu gura lipită de a ei, căsătorește-te cu mine!

Ea râdea și plângea în vreme ce îl săruta și, din spatele ei, își auzi bunica spunând:

– Ei bine, ăsta a fost mai mult un ordin decât o întrebare, dar se pare că ei îi convine.

– Nu știu, zise Troy. Nu a răspuns, nu?

– Răspunsul este da, spuse Callie, privind în ochii calzi ai lui Tanner. Mereu da.

– Bine de știut, zise Tanner.

– Nu uita că sunt preot, sublinie Lucille. Am fost hirotonisită pe internet. V-aș putea căsători! Imaginează-ți ce nuntă ai putea să organizezi pentru tine.

Îngrozită, Callie se uită la Tanner.

– Vrei o nuntă mare?

– Te vreau pe tine, scumpo, zise el. Cu tot ce înseamnă asta. Orice te face pe tine fericită.

– Acesta este un răspuns bun, îi zise Sam lui Troy. Ar trebui să iei notițe.

Callie nu își luă ochii de la Tanner.

– După toate nunțile pe care le-am organizat și toate miresele nebune pe care le-am întâlnit, spuse ea, nu cred că vreau să o organizez pe a noastră. Ce zici să alegem o zi și să o facem pe plajă?

Tanner rânji, iar ea îl lovi peste piept.

– Știi ce vreau să zic!

El îi luă o mână și i-o sărută.

– Orice te face fericită!

– Un sărut m-ar face fericită, zise ea, iar el îi făcu pe plac.

– Dar mă vei lăsa să oficializez ceremonia, da? întrebă Lucille peste umărul lui Callie.

Tanner se cutremura de râs când își dezlipi gura de a lui Callie și își îngropă chipul în părul ei.

– Asta, Callie...

– Care asta?

– Nu mă voi sătura niciodată de asta. De tine.

Și, după aceste ultime cuvinte, ea se topi în brațele lui.

– Și eu simt la fel, zise ea încetișor. După o viață întreagă în care m-am simțit dezrădăcinată, mi-am găsit locul, căminul și inima.

epilog

În prima zi de primăvară, Callie auzi ușa de la intrare deschizându-se și rămase nemișcată. O fi Tanner matinal, dar ea tot nu era. Cu ochii închiși, îl asculta mișcându-se prin casă. Murmură ceva, apoi veni răspunsul înăbușit al lui Troy.

Ușa de la intrare se închise iar.

Era sâmbătă dimineață, ceea ce însemna că Troy mergea la muncă, pregătind barca pentru activitățile din ziua respectivă.

Ea nu îl auzi pe Tanner mișcându-se spre dormitorul lor din capătul holului, dar încă avea în el ceva din fostul pușcaș marin. Era silențios, dar letal.

Letal de minunat pentru ea.

Simți salteaua afundându-se ușor și știu că el își așezase un genunchi pe pat.

– Știu că ești trează, trișoareo, zise el, iar ea putu auzi amuzamentul din vocea lui.

Callie deschise ochii pentru a vedea zâmbetul dansând pe chipul lui.

– Și știu că tu ești șiret, contracară ea, întoarsă pe spate. De ce mergi pe vârfuri?

El prinse pătura care o acoperea și apoi, încet, dar sigur, o trase de pe ea, dezvelindu-i mai întâi umerii, apoi sfârcurile, care se întăriră în contact cu aerul rece.

El rânji.

– Este frig, sublinie ea.

– Mincinoaso!

Trase de tot pătura de pe ea și, când ea scânci și încercă să o ia înapoi, el o prinse de glezne, depărtându-i lent picioarele, apoi se făcu confortabil între ele.

Ea scânci din nou, fiindcă el înotase și era rece ca gheața.

Râzând, el își lipi fața – și părul încă umed – de gâtul ei o clipă, înainte să își ridice capul și să îi zâmbească.

– Deci...

Ea rămase fără aer când văzu privirea lui drăgăstoasă. Nu avea să se sature niciodată.

– Deci...

– Astăzi este ziua în care devii a mea, sublinie el.

Inima ei oftă.

– Am fost a ta mereu, zise ea, sărutându-l, tachinându-l, lingându-i delicat buzele cu vârful limbii, până când el gemu, își încordă strânsoarea și preluă controlul, sărutând-o apăsat.

Trasă dâre cu gura în jos pe trupul ei. Când o găsi fierbinte și umedă, el gemu aprobator. O luă dureros de încet și de dulce, oferindu-i totul treptat, până când ea imploră, înainte să o lase să zboare.

De două ori.

Ea avu nevoie de o clipă să se adune și, când o făcu, îl găsi așezat între picioarele ei, așteptând ca ea să revină pe planeta Pământ. Zâmbind, ea își frecă șoldurile de ale lui. În timp ce ea se mișca tachinator, el gemu cutremurându-se. Îl prinse de gât în timp ce îl săruta cu patos, până când se despărțiră pentru a putea respira.

– Uită-te la mine, îi ceru el, iar ea reuși să îl fixeze cu privirea, observându-i chipul în timp ce el aluneca iar în ea cu o mișcare delicată, dar fermă. Tot aerul îi părăsi trupul atunci când ea se ridică pentru a-l primi. Este pentru totdeauna, zise el și începu să se miște.

– Pentru totdeauna, gâfâi ea și încercă să-l cuprindă și mai mult.

El nu se putea afunda mai mult.

Dar ea avea nevoie de mai mult, avea nevoie cu disperare, dar nu știa nici de ce anume și nici din ce cauză, și scânci frustrată.

În continuare cu ochii la ea, el se aplecă deasupra ei.

– Te iubesc, Callie!

Asta era, de asta avea nevoie. Ceva adânc înlăuntrul ei explodă. Pulsa, vibra, se încorda în jurul lui și, cumva, el o umplea mai mult decât o făcuse cu un moment în urmă – și nu numai trupul ei. Ochii ei se umplură de lacrimi, dar nu încercă să le rețină.

– Te iubesc, Tanner!

Țintuind-o cu ochii plini de ardoare, el se opri.

– Nu o să mă satur niciodată de asta.

– Te iubesc, zise ea din nou, un refren absurd, acum că nu se mai putea concentra la nimic cu excepția nevoii pure de a-l avea înlăuntrul ei.

El înteți ritmul, dar ea îi întâmpină fiecare mișcare, mânată de o pasiune ce atingea cote înspăimântătoare. Îi putea auzi respirația greoaie în ureche, îi putea simți inima bătându-i pe pieptul ei. Apoi el îi cuprinse capul ca să-i poată savura gura. Sărutul fu fierbinte și solicitant, ca și cum el avea nevoie de ea la fel de mult cum avea ea nevoie de el. Callie îi oferi tot ce avea: mâinile pe trupul lui, inima gata să fie dată, proptindu-se în tălpi, ridică genunchii, trăgându-l în ea.

El păru să își piardă controlul și împinse încă o dată, făcându-i pe amândoi să ajungă la extaz.

Când Callie reuși să respire din nou, inima ei era atât de plină, încât o simțea grea.

Nu, stai!

Era greutatea lui Tanner, care era întins deasupra ei. Mâna lui îi strânse șoldul, apoi Tanner se întoarse pe o parte, luând-o cu el.

Sprijinindu-și capul, Callie își șterse umezeala de pe obraji. Nu intenționase să verse lacrimi, dar, cumva, nu își putu reține emoțiile, nu în acea clipă. Se ghemui mai aproape, iar el o îmbrățișă și mai strâns.

– Mereu, îi zise el la ureche. Noi doi, pentru totdeauna.

O avea acum și urma să o aibă mereu.

– Bine, zise ea relaxată. Fiindcă acum te-ai ales cu mine.

El râse și o sărută, mereu capabil să-i șteargă îndoielile cu o singură atingere a buzelor lui.

O ținu în brațe până când îi sună telefonul. Se uită la el și răsuflă din greu.

– Toată lumea așteaptă!

Chiar și o nuntă simplă se dovedea, în cele din urmă, a fi deloc simplă. Băieții se pregăteau la depozit. Callie urma să meargă la Becca, unde Becca și Olivia aveau să o ajute.

– Cred că asta e, zise ea încet. Ne vedem peste câteva ore. Pe plajă.

El avu nevoie de alte douăzeci de minute pentru a-și lua rămas-bun, iar ea era moale, îndestulată, topită toată atunci când merse la duș.

La fel ca în orice altă dimineață de când se mutaseră împreună, toamna trecută. Dar, spre deosebire de orice altă zi, acum ea avea să se îmbrace într-o rochie simplă, de vară, pe care o alesese cu grijă cu ajutorul Beccăi și al Oliviei.

Și, când veni vremea să se îndrepte spre plajă pentru a-l întâlni pe Tanner, avu surpriza vieții ei.

Cineva instalase o arcadă minunată. Și flori. Și mese, și mâncare... În timp ce stătea acolo, cu gura căscată, Becca și Olivia o lămuriră.

– A fost mâna lui Troy și a bunicii tale, zise Becca. Împreună, sunt de neoprit.

– Au dat sfară în țară că, după tot ce ai făcut pentru miresele tale, Lucky Harbor trebuia să intervină și să facă asta pentru tine, zise Olivia.

Florile erau minunate, iar mâncarea părea delicioasă.

– Unde sunt invitații? întrebă Callie.

– Se ascund în magazie, îi zise Olivia. Nu voiau să deranjeze în caz că nu doreai companie.

Callie scoase telefonul și îl sună pe Tanner.

– Am văzut, zise el.

– Unde ești?

– În mijlocul nebuniei din depozit.

– Dă-le drumul oamenilor, zise ea. Să înceapă petrecerea!

– Ești sigură că-i vrei pe toți acolo?

– Organizatorii de nunți ar trebui să fie la fața locului, zise ea și râse. În caz că ceva merge prost.

– Nimic nu va merge prost, dar, dacă se va întâmpla, ne vom descurca, zise Tanner cu atâta calm, încât o făcu să tragă adânc aer în piept și să conștientizeze că era adevărat.

Și același lucru era valabil pentru restul vieții lor. Nu era într-atât de naivă încât să creadă că lucrurile aveau să meargă mereu lin. Viața nu era așa. Dar formau un cuplu solid, și, orice avea să vină, orice urma să se întâmple, aveau să facă față împreună.

– Întoarce-te, îi zise Tanner, iar ea se conformă.

Stătea acolo, în fața ei, cu telefonul la ureche. În spatele lui erau o groază de oameni. Îi zâmbi și îi spuse la telefon:

– Trebuie să închid, scumpo. Mă însor cu cea mai atrăgătoare, minunată, fermecătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

– Se pare că ești un bărbat norocos, zise ea încet.

– Cel mai norocos.